

ஸ்ரீ

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி - ஆரூம்பத்தா.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பவங்கரம்

அ ஸ் ன ன் க ர ா ச ர ி ய ி இ ய ற் றி ய

திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியது.

(இரண்டாம் பதிப்பு.)

ஸ்ரீ ஸ் வ ர ி யின்

ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி நினைவு மாலையின்

பதினைத்தாவது மகராக வெளியிடப்பட்டது.

சுருதிக்ருதம் :-

சுருத்தமான ஆபிஸ், காஞ்சிபுரம்.

—:O:—

விலை 2-6-0

1953

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயத் திருவடிவளை ஏறாம்.

நம்மாழ்வார்தார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாய்மொழி.

ஆறும்பத்து ருதம் திருவாய்மொழி — வைகம்பூங்குழியாய்

மீகாஞ்சு பிசுதிவாதி பயங்கரம் அன்னங்கரகாரியர் இயற்றிய

தீயமார்த்த தீயிலையோடு உட்பத.

—10—

அவநாரிகை—மீழ் ஐந்தாம்பத்தில் * நோற்ற நோன்பு என்மிற திருவாய்மொழி தொடங்கி காங்கு திருவாய்மொழிகளிலே ஆழ்வார் அடுத்தடுத்து எம்பெருமான் திருவடிவளையே சாணுகதி செய்தார். பவன் கொடுத்தே தீர்த்தவதான அந்த சாணுகதியும் பவிக்கவிலும். அதற்குக் காரணம் என்னவென்றும் கம்முடைய பாக்ஷியமே யாகும். ஆழ்வாருடைய திருவாக்கில் சின்றும் இன்னமும் பாக்ஷியனை வெளியிடு வித்து உலகத்தை வாழ்விக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான், வமக்காவே ஆழ் வாருடைய சாணுகதியையும் சிஷ்ப்பவமக்கினான்.

மீழே * பிறந்தவாறும் என்மிற திருவாய்மொழியிலே, * உன்னைபென்று கொல் சேர்வதுவே என்றும் * உன்னைபென்று தலைப்பெய்வன என்றும் * உன்னைபென்று கொல்கொடுதே என்றும் இங்ஙனே பவவாறு கதறி எம்பெருமான் பக்களிலே கடுகச் சேரவேணுமென்று பார்த்த ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான் திருவணங்குநீர் என்மிற மலைவட்டுத் திருப்பதியிலே ஸக்ஷிதி பண்ணியிருக்கும்படியை நோக்கி அங்கே தாம் சென்று சேரமாட்டாதே தம்முடைய தகரணை அப்பெருமானுக்குத் தெரிவிக்கும்படி தூதுவிடுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில். அதாவது—ஆழ்வார் தரமான தன்மைமைய விழந்து பெண்பாவனை பெற்றுச் சில பகிசனை எம்பெருமான் பக்களிலே போகவிடுகிறார். பவவத் விஷயத்தில் அக்ஷயிப்பிக்குமவர்களைப் பகிசனாகப் பரிபத்தி பண்ணு விறதென்று ஸ்வாபதேசார்த்தமறிவது. பறவவவாறு இரண்டு சிறகுகளாலே எப்படி உயர்கதையை அடைகின்றதோ அப்படியே ஞான அறுட்டானவர்களினும் உயர்கதையை அடைகின்றவர்களை மறாக்களை பகிசனாக மறைத்துப் பேசப்படுகின்றார்கள். ஆசார்பர்களென்ன, உடன் கல்வி பயின்றவர்களென்ன, புத்திரர்களென்ன, சிஷ்பர்களென்ன ஆகிய இவர்கள் தூதுவிடப்படுகின்றவர்களாக ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பத்திற் குத் தக்கபடி கொள்ளக்கூடியது.

திருவாய்மொழியில் தூதுவிடும்பதிகங்கள் காங்கு :—(க) அஞ்சிதையமடநாராய் (2) இத்திருவாய் மொழி. (ங) பொன்னுலகாளிரோ. (ச) எங்காளகங்குறியாய். எம் பெருமானுடைய விழுநாசியையை நோக்கி முதல் தூதுவிடப்பட்டதென்றும், விபவாவ நாரத்தை நோக்கி இரண்டாம் தூதுவிடப்பட்டதென்றும், பரத்துவத்தைதும் அந்தர்பா மிதவத்தைதும் நோக்கி மூன்றாத்தாது விடப்பட்டதென்றும், அர்ச்சாவதாரத்தை நோக்கி காண்காத்தாது விடப்பட்டதென்றும் ஆசார்பர்கள் சிசுபித்துக்காட்டுவார்கள். “தம் பிழையும் சிறந்த செவ்வமும் படைத்த பரப்பும் தமநோட்டகடாலமும் மறப் பிற்த கடிமாதிகாரணரால் ஸென்க்தர்பயங்கிவழனர்த்தும் வ்யூறவிபவபரத்வத்வ யார்ச்சனாக தூது காதுக்கும் விஷயம்” (157) என்ற ஆசார்பம்ருதய மீனவத்தியும் அவ்விடத்த விவாக்கியானமும் இங்கு உரைத்தக்கண்.

இத்திருவாய்மொழி விபவாதாரத்தில் தூது விடுவதாகத் தெரிகின்றது. ஆன தபற்றியே மணவாணமுனிகள் தூற்றத்தாறியில் “வைகம் திருவணங்குநீர் வைகு மிளபனுக்கு” என்றருளிச்செய்தார். திருவணங்குநீரிலே தூதுவிடுகிறபடியாலே “இது அர்ச்சாவதாரத்தில்தூது” என்று சிவநிதிக்கணகாதோ வென்னில்; இதில் பத்தாவது

பாகரத்தில் “மாதில் பொராக்கன் மதின்திறைழச் செற்றுக்கத் ஏறு சேவகனுர்க்கு
என்னையுழளன்னெயின்கனே” என்று அனந்திருக்கும்படியான நோக்கிலும் அர்ச்சலா
தாரத்தாதுபதிகம்வேறே ஒன்று இருப்பதை நோக்கிலும் ஆசாரியர்கள் இங்ஙனே வகை
பிட்டருளினது மிகப்பொருத்தும்... ..

வைகல்புங்கழிவாய் வந்துமேயுங்குதினங்காள் *
செய்கொள்சேக்கேணய் திருவன்வண்ணுதறையும் *
கைகொள்சக்கரத்து எண்கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு *
கைகன்குப்பிச்சொல்லி வினையாட்டியென்காதன்மையே.

வைகல்பு	எப்போதும்	சுனி கால்	சுனிபோன்ற திருவதாரத்தையுடையவனுமான்
பு சபி கால்	அழகிய நீர்ச்சித்திரை		
வந்த மேயும்	வந்திருந்த துறையன்மே		
குருகுதினங்காள்	கொக்கிற் றட்டங்கோ!	என் பெருமானை	என்பெருமானை
செய் செய்	சுழனி நீர்ப்பிய செ செய்பி	என்று	செயிற் பார்த்த
செய்செய் உயர்	என் நகம்	கைகன் உப்பி	அருளுளிசெய்த
	வளந்திருக்கப்பெற்ற		
திரு வன் வண்ணம்	திருவன்வண்ணேயே		
உறையும்	நித்யவாயம் பங்கு		
	நித்யவாயம்		
கை செய்	திருக்கையிலே திரு	வினையாட்டியென்	இவ்வளவு பிரிந்திருக்கும் பாச
சக்கரத்து	- வாழியாழ்வானைக்	சாதனம்	முடையவான் என்னுடைய
	கொண்டவனும்	சொல்லி	கூறிக் கொடுத்துக்கொள்.

[வைகல்பு பூங்கழிவாய்] திருவன்வண்ணேயே சென்று எம்பெருமானுக்கு
என் அபிநிவேசத்தைத் தெரிவிப்புகொள்ளென்று சில குருகுதினை நோக்கி இரக்கின்றான்
பரங்குசகரபதி. குருகுதினங்கள் வாழ்வது நீர்க்கரையிலேயாகையாலே “பூங்கழிவாய்
வந்துமேயும் குருகுதினங்காள்” என்று விளக்கின்றான். கடையடுத்த நீர்ப்பரப்புக்குக்
கழிவேன்று பெயர். பூங்கழிவேன்று—மகோஹரமாயிருக்குத்தன்மை சொல்லுமிறது.
வாய்—ஏழனுருபு. கழியிலே பெய்நபடி. வைகல் வந்து மேயும்—எப்போதும் நீங்கள்
உங்களுடைய உணவை மாத்திரமேயோ நோக்குவது? பிறர்க்கரியமும் சிறிது செய்ய
வேண்டாமோ? என்று காட்டுகிறபடி. எம்பெருமான் என் கைக்கு எட்டாதே போனா
னாகிலும் அவனைப்பெறுவிக்ருமன்களான நீங்களாவது எப்போதும் என் கண்வட்டத்
திலே வாழாநின்றீர்களோ, எனக்கு இதனொரு சந்தோசம் என்று காட்டுகிறபடியுமாம்.
குருகுதினங்காள் = “தூவிரியமனமுழக்கித் துணையெனும் பிடியாதே” என்கிறாற்போலே நீங்
கள் துணையிரியாதே வாழ்கிற இவ்வாழ்ச்சி என் காரியம் செய்வதற்காகவேயென்றிருக்
கிறேன் என்று தெரிவிக்கிறபடி.

‘குருகுதினங்காள்’ என்று விளித்தவாதே, இப்பிரகட்டி எம்மைவிளிப்பது எங்
கேனும் தூதுபோகவினாகக்கேயாமென்று உணர்ந்த அவை ‘இப்போது நாங்கள்
எங்கே போகவேணும்?’ என்ன; திருவன்வண்ணேர்க்குப் போகவேணுமென்றிருள்
இரண்டாமடியில். உங்களுக்கு வேண்டிய உணவு அங்கும் கொண்டு கொண்டுயாகக்
கிடைக்கும்காணும் என்பான் போன்று ‘செய்கொள் சேக்கேணய்’ என்று அடைமொழி
கொடுக்கின்றான். அங்கு எம்பெருமானை நாங்கள் எவ்வடைபாளங்கொண்டு தெரிந்
தொண்டதென்ன. இரண்டு அடைபாளங்கள் கூறுகின்றான்—[கைகொள் சக்கரத்து என்
கனிவாய்ப் பெருமானை] கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே “போக்தவாயும்” என்று முநீக்குந்
தாரத்தைய அதுவந்தித்து மோலித்தவளாகையாலே அவ்வவதாரத்தன்னில் (ஜாதாரி
தேவிகவேச சக்கராகதார) என்னும்படியாகக் கையும் திருவாயிபுறாக அவதரித்த
வந்து திருவன்வந்திலே ஊற்றிருக்கையாலே முதலில் அவ்வடைபாளத்தைக் கூறுகின்

யின்றிக் கே மென புக் பெற்றிருக்கிறபடினைச் சொல்லுகிறதத்தனை. “பிரிவுக்குப் பரஸங்கமில்லாமையாலே தன்னிறம்பெற்றிருக்கிறபடி; பிரிந்தவன்வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கிறபடி” என்பது இருபத்தினுவாயிரம். “கூடத்தினையாலே நரைநிறை நீங்கி வடிவுபுகர்த்தபடி: பிரிபாதாக்கு உடம்பு வெளுக்காதாதே; தான் உடம்பு வெளுத்துக்கிடக்கிறானே” என்பது ௪௦ முப்பத்தாறுவாயிரம். “காதல மென்பெனையோடுடன் மோகம்” என்றதனால் ஸ்வாபதேசத்தில் ஆழ்வான் அனந்தாழ்வான் போன்ற கருணாஸ்வரூபிகளின் பெருமை தெளிவிக்கப்படுகிறது. அன்றியே, சிஷ்யர்களைக் கூடி பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுகின்ற ஆசார்யர்களைச் சொல்லித்தருகலுமாம்.

வேதவேள்வியொலிமுழங்கும் = ஸ்ரீசைவரத்ததிருமகள் காட்டுக் கெழுந்தருளின பின் அபொத்திமக்கள் புலம்புகையில் = தாகவஜ்ஜுவியாவிறைவு = ஸமாஜேஷு = மறைநாச, ௪ தாகவ்யாய புக் ஜாது தாய்கம் தாமமத்தர.” என்கிறார்கள். இதனால் வேதவேள்வியொலி முழங்குமிடங்களைல்லவாம் இராமபிரான்வந்து நின்று ஸேவைஸாதிப் பண்ணு காட்டப்பட்டது. இதுஎம்பெருமானுடைய தன்மைபாதவால் திருவண்ணாமலையிலே அந்த முழக்கத்திலே வலதாழ்ந்து தன்னைமறந்தொழிந்ததாகப் பரங்குசகாபதி கருதுகின்றானென்க. இவ்விடத்தில் சட்டில்—“வேதகோஷமும் யாகத்தில் சஸ்த்ராதி கோஷமும் ஸமுத்ரகோஷமோலேயிருக்கிற சர்வஹரமான ஊர்” என்றுள்ளது. யாகத்தில் சஸ்த்ராதி கோஷமாவது — பகவிசஸ்தம் பண்ணுதக்காகப் பிரியாதிக்கப்படுகிற சஸ்த்ரங்கள் [கத்திகள்] முதலானவற்றின் கோஷம் என்று சஸர் ப்ரமித்துக் கூறுவதுண்டு. அது பொருளானது. =ஸ்துதசஸ்த்ரோஎன்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி சஸ்த்ரமென்பது மக்த்ரஸிசோஷம். வேதார்த்தஸங்க்ரஹ தாத்பர்யதிபிகையில் (பக்கம் 302ல்) ஸ்தோதரம்—காநிசிஷ்ட மக்த்ரோச்சாரணம்; சஸ்தரம்—காநநிதம் ஏசேரு திருப்பாச்சாரணம் = என்றது வான்க.

‘திருவண்ணங்குே காதல்’ என்றவாறே அதப் பெரிபான் பக்கலிலே காங்கன் சென்று விட்டப்போமோ? என்று பறகவகளுக்குச் சங்கவாக, அவனுடைய நீர்மைக் குணத்தை பெடுத்துக்காட்டுகிறான் “சூலமெல்லமுண்ட” என்று. ஆபத்துவருவதற்கு முன்பே சங்கிக்கையை இயல்வாகவுண்டாவருகையாலே அவனருகம் செல்லக் கூச வேண்டா என்று காட்டினவாறு. அடியென்றும் பணிவீ = இங்கே ௪௦—“அவன்றிறம் போவாறு; என்னிடையாட்டந்தச் சொல்லுங்கோன். சொல்லில் இரு மறாபாதத் துக்குப் போரு மாகாதே.”

திறங்களைரியேயும் செங்குழைப்புள்ளினங்கன் / ௧
சிறத்தசெல்லம்மக்கு திருவண்ணங்குறையும் ௨
கறத்துக்ககர்க்கைக் கணினம்பெருமான்க்கண்டு ௩
இறங்கித்தேமுதுபணிவீ அடியெனிடரே.

3

திறக்க ஆதி	திரந்திராச	செங்கு க்ககன்	செந்த கருகிற திருவாழி
என்கும்	பாத்திரிடென்கை	...	கை கையெழுத்து
செங்கு	விசைகென்கிறே
உறம்	உவகென்க
புன் இயக்கை	பறகைக் கட்டகோ
செந்த செவ்வம்	பாத்திர ஸ்வயம் சிஞ்சி
மக்கு	திருக்கிற
திருவண்ணங்குே	திருவண்ணங்கிறே
உறையும்	திவ்வான் பண்ணுகும்

... = பகவிகள் கட்டக்கட்டமாக உவகுவது வழக்கம். அங்ஙனே கட்ட மாகவனை இருப்பது தன் காரியம் - செந்தந்நாகலெபென்று பரங்குச காபதியின்

கருத்துப் போலும். அவை செய்காது உழல்வது தங்கட்கு இரை தேடுகைக் காகவாறிலும், தலை தான் சடுபட்டிருக்கிற எம்பெருமானைத் தேடிக்கொண்டு அந்நா உழல்வின்றனவாகக் கருதி, பறவைகள்! செய்காது எதற்காக உழல்வீர், நீர்கள்? எனக்காக நீங்கள் தேடும் எம்பெருமான் திருவன்வண்டுநிலங்கோ உறைவின்றான் என்கிறான்.

அவன் உன்னைமறந்து அங்கே உறைவதற்கு யாதுகாரணம்? என்று பறவை எட்டு நினைவாக, “மறந்த செல்வம்மல்கு திருவன்வண்டு” என்கிறான். அத்தலத்துள்ள செல்வம்மறப்பானது அவனை அங்கே கால்தாழப்பண்ணிற்று என்றவாறு.

[அறங்கு சக்கரமித்யாதி.] விரோதிகளை நிராகரிக்கவேண்டிய விரைவாலே சுழன்று வராவின்றன திருவாய்மொழித் திருக்காவியிலே உடையவனாய், புன்முறுவல்தோன்ற நின்ற அதரத்தையுடையவனான எம்பெருமானைக்கண்டு தாமயிழிந்து வணங்கி என்னுடைய விரைவேதேவையத் தெரிவிப்புகள்.

இடையெய்தும்முந்தி இடைந்தாடும்மடவன்வங்கன் •
விடலில்வேதவோலிமுழங்கும் தன் திருவன்வங்கன் •
உடலமெனிப்பிரான் கண்ணாடெருமாலைக்கண்டு •
உடலம்மைத்தோகுத்தி உருகுமென்றுரைத்துநீனே.

4

இடம் இம்	பிரித்தபடம் தக்கமிவ்வாத	உடலமெனி	உடம்போன்ற திருமெனியை
போகும்முந்தி	இன்பநதியை அமைநித்த	போன்	புடையவனும்
இடைந்த ஆடம்	வந்த வாழ்வை	கண்ணா	உதோபவாரணம்
உடம் அன்னம்	உடம்பதக்கைய அன்னம்மே	கொடியை வந்து	ஆர்ந்த வாய்ப்புறான
என்		குருத்தி	கரையென்பவர்க்கு வந்து
விடம் இம்	இடைவிடும்வாத	உடலம் வந்த	ஒரு பெரும்பினை
போகும் முன்	போகோவதும் பிரம்பிய	உருகு வந்த	சொன் தங்கத்த
முழங்கும்		உருகு வந்த	உருகாவிடுவதும் வந்த
தன் திருவன்	குருத்தி திருவன்வங்குநிலே	உரைத்தபின்	அறிவிப்புகள்
வங்கன்			

• • • — ஒரு கொடிப்பொழுதும் பிரியாமே இடைவிடின்றிக் கலந்து வாழ்கின்ற அன்னப்பறவைகளை போகல், திருவன்வங்குநிலே நிரந்தரமாக கடைபெறும் வேதவோலியைத் திருச்செவி காத்திக்கொண்டு அங்கே கால்தாழ்ந்து வாழ்த்துகிற உடலவண்ணான பெருமானைக்கண்டு எம்பெருமான்சொல்லாதே இருத்தி உடலவண்ண உருகுமின்னுமென்று சொல்லுவகொளென்மொன்று. ஸ்ரீ: என்னும் வடசொல் போகமெனத்திரிந்தது. போகத்திற்கு இடராவது இடைவிடையில் விச்சேதப் பரணத்தியை. அந்நிலவாத போகத்தின் முழம்பென்றது. ஸ்வாபதேசத்தில் இடைவிடாத பகவதனுபவத்திலே அவகாஸித்திருக்கிறபடியைச் சொன்னவாறு. • போகத்தில் வழுவாத புதுவைவர்கோன் • என்குப்போக.

இடைந்த ஆடம்—“குருகிவங்கத்த விநோதங்களைப் பரமநாதிகளாலே பரிஹரிப்ப மல் சொஞ்சொல் செந்தமிழ் இங்கனி பரவியழைக்குமென்று அந்நோய்க்கு கொண்டாடிப் போன்றதே பேசும் காகண்டர்” என்று ஆசாரிய ஸ்ருதவத்திலருளிச் செய்தபடியே ஆசாரியர்களுக்குண்டான ஐகமந்மம் இதனால் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்.

‘திருவன்வங்கு’ இருக்குமிடம் காகன் அறிபோமே; அவ்வுர்க்கு வழிதெரி யாதே’ என்று பறவைகட்கு நினைவாகக்கொண்டு • விடலில் வேத வோலிமுழங்கும் • என்கிறான்: நீங்கள் புறப்பட்டவாதே வேதகோஷமே உங்களுக்கு வழிகாட்டுமென்றவாறு.

முன்னுமடியில் “உடல்மெனிப்பிரான்” என்றே பாடம் வழங்கிவந்தாலும் இரை வின்பம் போக்கிக் “உடலின் மெனிப்பிரான்” என்று பாடமிருந்திருக்குமென்று கருதிச்

வெர் திருத்திப்பதிப்பித்துள்ளார்கள் : “கடவு மோனிப்பிரான்” என்றிருக்கலாம். கடவு—கடல் போன்ற என்றபடி. ஒருத்தியருகுமென்று உணர்த்துமின் = “ஒருத்தி மதிவெல்லா ழுன்கலங்கி மலங்குமாவென்னாதி” என்றதுபோல. 4

உணர்த்தவன் உணர்த்து உடன்பெய்யுமடவன்னங்கள் :
 திணர்த்தவன் உடன்பெய் சங்குசெகுத்திடுவன்னங்கள் :
 புணர்த்தபூத்தன்மோய்முடி உம்பெருமாணக்கண்ணு :
 புணர்த்தவையினாய் அடிபெணுக்கும்பொறுமினே.

(5)

கடல் உணர்த்த ய் உணர்த்த	{ (பிரிவு செய்த உடன்பொருள்) கடலுள் உணர்த்தவன்மே நினைக்க வேண்டியதெ ன்பு	திருவன்வந்தோ புணர்த்த பூ தன் தழைப்பு	திருவன்வந்தோ தொடுக்கப்பட்ட அழகிய சொல் வித்தழை வளமிக்க திருவாய் வேதத்தையுடையபொருள்
கடல் மெய்யுள்	{ உணர்ப்பொருள் விடப்பெரி யாமல் உடவே நினைத்த தன்மை	உம் பெருமையின் கண்	உதவியாகியவன்வந்தோ
கடல் அன்னம் என்	{ தவண்ட அன்னம்மே!	புணர்த்த வையி தர் ஆம்	கடல்பெயர்வதென்பத சொல்லு
திணர்த்தவன் உடன்பெய்	{ மொருத்த வன்டல் மனை வளிக் கொடு	அடிபெணுக்கும் பொற்றயின்	அடிபெணுக்கொடியும் அத்தனக்கு மன்னையா வனம் பண்ணுக்கொள்.
செகுதேரும்	{ செஞ்செகுதேரும்		

*** — இப்பாட்டின் சட்டில் — “நொற (பொருள்) ப்ரவர்த்தான் மூன்று வகைப்பட்டாயிற்றிருப்பது; அவையாவன—கடலுணர்த்தல் புணர்த்தலினை மூன்றும், காமத்தாற்பெற்றபயன் என்று மூன்றையும் பிரயோஜனமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர்; இதிலே கடலாவது—எதிர்த்தனியோடு கூடினால் அநேகதுகமாக விளைவதென்று. அதுதான் ‘என்னையொழியக்குளித்தாய், என்னையொழியப் பூவைப் பார்த்தாய்; உன் உடம்பு பூவறிந்து’ என்றறியோலே வருமவை. உணர்த்த(து)தலாவது—‘உணர்கென்று குளித்தேன்’ என்கையும் ‘உணக்கு ஆம்’ என்று பார்த்தேன் என்கையும் ‘உன்வரவுக்கு ஒப்பித்தேன்’ என்றறியோலே சொல்லுமிவை. இவை பிரயோஜன் அனர்த்தாதே வருவது கவனி” என்றருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த மூன்றாகியும் உதாரணிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்ச்சொல்புள் திருவள்ளுவர் குறள். அது “கடலுணர்த்தல் புணர்த்தலினை காமம்—கடிபார்ப்பெற்றபயன்” என்றும் பாடமாகவே குறளிற என்மிருது. [புணர்ச்சி மகிழ்தல் என்ற அதிகாரத்தில் ஒன்பதாவது குறள் இது.] உணர்த்தல் என்பதற்கு—‘தனிமகன் தன்னுடைய தவறில்லாமையைச் சொல்லி வாயுவியுடைய கடலில் கிண்தல்’ என்று பொருளுரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உணர்த்தல், உணர்த்தல் இவையிரண்டும் இங்குப் பரிபாசியென்பன. மூலத்தில் “உணர்த்த தூடலுணர்த்து” என்றிருந்தாலும் பாடக்ரமத்திற்காட்டிலும் அர்த்தக்கிரமம் வலிந்து என்றசொல்லத்தினால் “கடல் உணர்த்தல் உணர்த்து” என்று அடைவுபடுத்திக்கொள்ளலாம். கடல் உண்டான பிறகு உணர்த்தல் வேருமாதலால் அதற்குச் சேர இங்ஙனம் கொள்ளக்கடவது. கடல் என்மிரு பிரணயிரோடும் அதற்குப்பரிஹாரமான உணர்த்ததலும் மொருவதற்குப் பிரிவுகாரணமாகும்; பிரிவின்றிக்கே கூடியேயிருந்துவிட்டால் அவை நேரமாட்டா. ஆகவே, காமப் பிரியவும் வேண்டா, பிரிந்து கிடந்துணர்த்தல் ஆபாயங்களை அனுபவிக்கவும் வேண்டா என்றுகொண்டு கூடியேயிருக்கின்ற அன்னங்களை! என்றதாயிற்று.

புணர்த்த பூத்தன்மோய்முடி பென்றது — அப்பெருமான் ஆச்சரிதாவுணத்திற்கென்றே தனிமகன் மூடிருக்கிருத்தலால் கீழ்க்கு கொடுத்தென்று காணலாமென்று காட்டுகிறபடி.

“அடிபெணுக்கும், பொற்றயினே” என்றிற விப்பொருள் திவ்யதேவ பார்த்திரை சொல்லின்றவர்களைவகையாகவும். யோக்கி அந்த பாகியிடமின்றாவதற்குச் சொல்லுத்தற்கு

உரியது. தேவரீர்கள் திவ்யதேசங்களிலே சென்று இனவிக்ஞம்போது அடியேனுக்காக வம்சாவிக்கீவனுமென்ற பாவனை. 6

பொற்றியானிரத்தேன் புன்னைமேலுறையுத்தியில்காள் *
சேற்றில் வானினுள்ளும் திருவன்வண்டுநொடியும் *
ஆற்றலாழியங்கை அமர்பெருமாளிணக்கண்டு *
மாற்றங்கொண்டதூள் மையல்தீர்வதொருவண்ணமே. 8

புன்னை யெல்	புன்னைமரத்தின் மேலே	சுத்தம் ஆழி தம்	சத்திரத்த திருவாயிலை
உறைய	வந்தென்ற	கை	அடியை வாயிலே உடை
புருவிகளால்	அடியை குயில்களே!		பண்ணுவான்
பால்	அடியை		
போற்றி இரம்	தந்தை யென்கின்றதேன் :	அமர்பெரு	தேவாதிதேவனைத் தன்
தேன்		மனை என்ற	
காலை	காலை பிண்டலானதாய்		
சேற்றில்	சேற்றில்வண்டியே வந்த	மையல் தீர்வத	சண்ணுடைப விபாமோதம்
தன்மும்	உடைப் பெற்ற	ஒரு வண்ணம்	திருப்படியான
திருவன்வண்டி	திருவன்வண்டியே வந்த	மாற்றம் கொண்டு	ஒரு எய்வந்தை கொண்டு
உறையும்	பண்ணும்	அருளி	வந்த உதவியெனும்.

* * * — சில சூழில்களைக்குறித்து. திருவன்வண்டியிலே சென்று எம்பெருமா னைக்கண்டு எனக்குள்ள நிலைமையை அறிவித்து அக்கையில்லின்றும் ஒரு வார்த்தை கொண்டுவந்து எனக்குரைத்து என் மையலைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று இரக்கினான். பொற்றி என்பதை “பொற்றியாம் வந்தோம்” என்றவிடத்திற்போல விளையச் சமரக்கொண்டால் ‘மங்கனாரண்டாம் புன்னி’ என்று பொருளாய், மேலே இரத்தே னென்பதில் அந்வயிக்கிறது. அங்ஙனம் தீர்க்க * அன்றில்வலகமனந்தாயடி. பொற்றி * என்றவிடத்திற்போலே கொண்டால் ‘மங்கனாரண்டாருக’ என்று பொருள்பட்டுத் தலையெய்தும். வடமொழியில் ‘வ்வஸ்தி’ என்று முதலிட்டுப்போச ஆரம்பிப்பது போலாயிது.

யான் இரத்தேன் = தூது போகவேண்டுமென்று இரப்பான் அவனென்று ஸ்ரீராமா யனுநானில் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, இப்போது நான் இரக்கும்படியாவதே! என்றித அவ ஸாதம் தோன்றும்.

புன்னைமே ழுறை பூத்துயில்காள்! = “வனத்ததனால் பயன் பெற்றேன்” என் னும்படியாக ஆசிரியர் பக்களிலேயே வனநாடிகள் (ஸ்வாபதேசத்தில்) சூயிலாகச் சொல்லப்படுவார்கள். “வாய்ப்பு பரங்குக கோவிலா பிகு” என்ற அமரகோசத்தின் பாடி சூயில்களுக்கு வடமொழியில் பரங்குக மென்றுபெயர்; கரக்கையின் கூட்டிலே கொண்டுவிடப்பெற்று அவற்றால் போஷிக்கப்பட்டு வளமும்ஸைவமன்றபடி. அது போலே பரணு ஆசார்யனும் போஷிக்கப்பட்டு வளமும் குருகுலவாஸிகளைச் சொல்லிற் குறித்த.

“புன்னை மேலுறைய” என்றது புன்னையின் மேலுறைய என்றபடி. இதில் ஒரு விசேஷர்த்தமுண்டு. சம் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் ஒருமிடமாக கூடுபட்டதல மாகிய திருவாய்க்கம் பெரிய கோயிலிலே திருப்புன்னைமரம் செடுகாளாக ஸூப்ரஸித்தம். பட்டினம் ‘ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே’ * புன்காகதல்வஜ்ஜமஜன்ரஸநஸ்தரகீதி ஸேகோத்த திவ்ய ஸ்ரீஸௌராபாமகாம: * என்று அந்தத்திருப் புன்னையை வானுணிக்கின்றார். மண் புள்ள சம் முதலிகளெல்லாரும் அந்தத்திருப்பன்னையின் கீழேயிருந்து பகவத் விஷ வார்த்த விசாரணைச் செய்கவார்களைன்று நன்கு தெரிவித்தகணம் இங்கு ஆழ்வார் அன்ன வர்களை விளக்கின்றாரென்று கொள்ளத்தரும். அன்றியும், பெரிய திருமொழியில்

திருமங்கையாழ்வார், * மாம்பொழில் தனிர்கோநில மடக்குயில்வாயது துவர்ப்பு எய்தத் திம்பலங்கனிதேன நுநாகர் * என்று குயில்களின் ஒர் இயற்கையை அருளிச்செய்கின்றார். மதலில் மாங்கனிக்கனிலே வாய்வைத்ததனால் வாய் துவர்த்துப்போக, அந்தத்துவர்ப்பு கீழ்துதற்காகப் பறப்பறக் கேடிரப் பருகுவதாகச் சொல்லுகிறவிதனால், முதலில் ஸாமான்ய சாஸ்திரங்களிலே வாய்வைத்துப் பிறகு விசேஷ (அத்யாத்ம) சாஸ்திரங்களிலே இன்பமாகப் போதுபோக்குவழியைச் சொல்கிறகுறித்து, அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்களும் குயிலாகக் கூறப்படுவார்கள்.

“ஆற்றலாயியங்கையமரர் பெருமானார்” என்ற மூன்றாமடியில் ஆற்றல் என்பது ஆழிக்கும் அடைமொழியாகலாம், பெருமானுக்கும் அடைமொழியாகலாம். ஆறாயிரப் படியில் “ஆசிரிதர்க்கு ஆத்மகாளம் பண்ணினதும் ஒன்றும் செய்யாதானுயிருக்கும் ஸ்வபாவனாய்” என்றருளிச் செய்தது ஆற்றலென்பதைப் பெருமானுக்கு விசேஷமான மாக்வி யென்க. இப்போது ஆற்றலாவது கோவாடு. திருவாயிக்கு விசேஷமானமால் மிடுக்கென்றுபொருள்.

மையல் தீவநோடுவண்ணம் மாற்றம் கொண்டதூரீ = எம்பெருமான் பக்கவி லிருந்து ஏதேனுமொரு வார்த்தை கொணர்ந்து அருளினால்வது என்னுடைய வியா மோதமும் தீரமாட்டாதென்றபடி. பொதுவிலே மாற்றம் என்றுள்ளதேயன்றி இன்ன மாற்றமென்றதில்லை; இதனால், அதுகலமாகவுமாய், பிரதிகலமாகவுமாய்; அத்தனையில் வார்த்தைஎன்று ஏதேனுமொரு வார்த்தை விடைத்தால்போது மென்பது காட்டப் பட்டது; * பரவி நீயென்று ஒன்று சொல்லாய் பரவிவேன் காணவந்தே * மெய்ம்மை சொல்லி முகம் நோக்கி விடைதான் தருமெல் மிகஎன்றே * என்ற பாசரங்கள் இங்கே நினைக்கத்தக்கன.

ஒருவண்ணத் தென்றுபுக்கு எனக்கொன் றையபொன்றினியே
செருவொண்பும்பொழில்தும் செக்கவெலைத்திருவண்ணலென்று
ஒருவண்ணத்செய்யவாய் செய்யகண்செய்யகைசெய்யவாய்
செருவொன்சக்காஞ்சுக்கு அடைபாளம்திருத்தக்கண்டே.

7

உன் விளிவே செரு	அழிய விளிவே! பாணயவனாள் பதபாள்	செய்ய வாய் செய்ய வன் செய்ய கா செய்ய வாய் செரு. ஒன் செய்ய செரு	செய்த அநாமும் செய்த திருக்கண்டளும் செய்த திருக்கண்டளும் செய்த திருக்கண்டளும் பொத்தெந்தியே ஒன்மை பெத்த வினக்குறே செ களும் (கையை விட்டி அச காத) சஞ்ஞான
ஒன் பு பொழில் குடி	அழிய பூஞ்சோலைகளாவே குடிப்பட்டதம்		
செய்த செரு	செய்திரவாள் பக்கப் பிர தோக்கையுடையதபாள்		
திருவண்ணந்தி	திருவண்ணந்திரியே		
ஒரு வண்ணம் செய்த புக்கு	ஒருவிதமாகச்செய்த புருத்த	அடைபாளம் திருத்த கண்ட கண்டகு ஒன் உரை	கண்ணகலை கண்டால் பார்த்த கண்டகை கொரு வார்த்தை செய்த.
ஒரு வண்ணம்	செய்ய வாய்		

* * * — ஒரு விளியை விளித்து அவனுடைய அடைபாளங்களைச் சொல்லி இவ்வடைபாளப்படியே அவனை அழித்தாகக்கண்டு எனக்காக அவனுக்கொரு வார்த்தை அறிவியுங்கொள்கின்றோம்.

ஒரு வண்ணம் தென்றுபுக்கு = இங்கே சுட்டு ஸ்ரீஸூக்தி : — “இதுக்கு இரண்டு படியாக அருளிச்செய்வார்; இத்தனையில் தனிமை நினைவாதே போய் நிற்கையாலே போர முதல்களாயிருப்பார்; பேன்மேலணப் பிரம்புகள்விடும்; அத்தைப் பொறுத்துப் போய்ப் பருக்கோள். அன்றியே, வழி நெடுகையபறவிக்கும் போக்யதைவையுடைத்து; அநில கால்தாமாதே வருத்தி ஒருபடி தென்றுபுக்கு.” என்பதாம்.

எம்பெருமான் ஸௌரீயமே வடிவெடுத்தவனாயினும் பரதவம் பாராட்டி நிற் பத் முண்டாகையாலே அதற்கேற்ப அருகே அணுகவொண்ணாதபடி நேரவுங்கடும், அப்படி நேர்ந்தாலும் அதை ஒருவாறு ஸ்தலித்துக்கொண்டு உள்ளே புருங்குகள் என்பது முதற்பொருள். மலிகாடாகையாலே வழியெல்லாம் பூமியல் பொழிலும் தடமுமாயிருக்கும்; அவற்றிலே கண் செலுத்தினால் ஆங்காங்கு வயிக்கவொண்டிற்றுரு மேயல்லது எம்பெருமானிடம் சென்று சேரலாடியது; ஆகவே வழியில் கண் செலுத் தாதே ஒருவாறு வழியைக் கடந்துபோங்கள் என்பது இரண்டாவது பொருள்.

சேதுலோண்பூம் பொழில் = செரு—புத்தம்; பொழில்களிலே புத்தமாவது பறவை களும் ப்ரணயசோஷத்தாலே சிறுபாறென்றிருத்தல். சேக்கர் வேலை எ பொழிலில் உதிர்ந்த தாதுகளாலே சிலந்த பக்கங்களைப்படைபது; அன்றிலே கடற்கரையாகையாலே சிலந்த மணலிட்டை புடைபது திருவன்வண்டிரிலுள்ள எம்பெருமான் கரியதிரு மேனிக்குப் பரபாகமாக வாய் கண் கை கால் ஆகிய அவயவங்கள் சிலந்து கையுள் திருவாழியுமாக இருப்பன்; அவ்வகையான்கொண்டு அவகைக்கண்டுபிடித்து எவக் காக ஒருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்றுகளிற்று. “சொல்லிற்றுச் சொல்லுமாம் மிளிப்பிள்ளை” என்றுமாயோலே * முன்னோர் மொழிந்தறறை தப்பாமற் கேட்டுப் பின்னோர்க்கு தாமதனைப்பேசும் ஏககண்டர்களான ஆசிரியர்களைக் கிளி யென்றிறது.

திருத்தக்கண்டெனக்கொள் நவாவாய் ஒன்றியபூவாய் *
சேகுத்திவழல்மசிற் புன்னைகுந்தன் திருவன்வண்டு *
பெகுத்தண்டாமகைக்கண் பெகுதிவழலுடைந்தத்தோள் *
செகுதிவழல்மசிற்போல் திருமேனிவடிவையே.

8

ஒன் னிற பூவாய்	அழகிய கிரிய வடிவையுடைய பூவையே	என் தட தோள்	என்குடைத்தோள்களை புடை வயரும்
சேகுத்தி வாய்	காய்க்கை, குழல், மழையால், மசிற் புன்னை	செகு தின் னா முகில் போல்	சேகுத்தி தின்வாய் மறந் மேகம் போன்ற திருமே
ஒன்	ஒன் குழப்பட்ட	திரு மேனி	விவைய புடைபவருமான
தன் திருவன் வண்டு	குளிர்ந்த திருவன்வண்டிரிலே (செகுத்தருளியிருக்கின்ற)	அடிவரை	கவையிவ
பெரு தன் தாள்	பெரிய தண்டாமரை போன்ற வாகை	திருத்த வண்டு	என்றா மேவித்த
பெரு கை குடி	மிகப்பெரிய திருவாய்மொழி வடிவையுடையதும்	எனக்கு ஒன்ற உதவாய்	எனக்கொரு வார்த்தை சொல்லவேணும்.

* * * [திருத்தக்கண்டு.] திருவன்வண்டிரிலேசென்று அங்குதையும் எம்பெருமா னுடைய திவ்யவாயவ ஸௌந்தரீயத்தை என்குக்கண்டு மீண்டுவந்து எனக்கொன்று சொல்ல வேண்டுமென்று பூவைப்பறவைகையக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். காண்பது இரண்டுவீதம்; தன் மனத்துக்கு மாத்திரம் தெரிந்ததாய்ப்படி காண்கை ஒன்று; பிறர்க்கும் விசதமாகச் சொல்லவாய்ப்படி காண்கை மற்றொன்று. இங்கே திருத்தக்கண்டு என்றது—ஏதோ சாதாரணமாகக் கண்டு விடுகையன்றிக்கே எனக்கு விசதமாகச் சொல்ல வாய்ப்படி காணவேணுமென்றவாறு.

எதைக்காண்பது? என்ன; திருக்கண் திருவாய்மொழி திருத்தோள்கள் திரு மேனி ஆகிய இவற்றைக் கண்டு அவற்றிலுள்ள அதிசயங்களை வந்து சொல்லவேணு வொன்றிற்று. தூதர் செய்வவேண்டிய காரியங்களில் இதுவும் ஒன்றேயாம்; இதனாலும் தலைவிக்குத் தரிப்பு உண்டாகுமென்க. அடிகள் என்று ஸ்லோமிக்கு வாகை.

8

* * * — சிலவாண்டுகளைக் குறித்துக் கூறுகின்றான். “எமது தலைவர் பெண்பிள்ளை காரியமெல்லாம் செய்து தலைக்கட டிவிட்டோமென்றிருப்பார், அப்படியொன்றிக்கே, ரகசியவாகத்தனியே ஊனுமொருதறி விருக்கின்றதாகச் சொல்லுகிறோன்” என்கிறான்.

இதே பலபறவைகளையும் கோகவித தூதுபோம்படி காண இரத்ததுண்டாகிலும் இப்போது, வண்டுகளான உலகனை இரப்பது ஸாமான்யமானதன்று. தனிப்பட்ட பரதிபதையோடே உலகனை இரக்கிறார்களென்பான் “வேறு கொண்டுமனமயானிரந்தேன்” என்கிறான். “நிகருக்கனதோறும் முதலினைப் போகவிடாநிறக்கச் செயதே திருவடி வைப்பிலே திருவாய்மொழிதிரமகொடுத்தவிடாப்போலே காணும்” என்பது ௪௫. ௪விசேஷேன தூது ஸுந்தரீயோ ஹதாமதயந்ததமுக்தவான், ஸ நரி தஸமிந ஹரிசரேஷ்டே ரிசரி தாரத்தோர்ததஸாதரோ என்ற வாலம்பிவசனமும் கோகத்தக்கது.

இப்பாகரத்தில் “அரக்கன் மதின கீதெழச் செற்றுகாத ஏறு சேவகனார்க்கு” என்றதை அடிப்பொற்றியே இத்திருவாய்மொழி விபவத்தில விட்ட தூது என்று ஆசாரியர்கள் நிரவறித்தருள்வது.

என்னையுமுள்ளென்மின்கள் = ‘இன்னமும் பிறைத்திருக்கிறேனென்று சொல்லுகிறோன்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாமாயினும் அப்பொருளில் கவையிலகியவென்பது எப்பெருமானார் திருவுள்ளம். ... 10

மின்கொள்ளென்பினுய்துறைய அகன் டூலக் கொண்ட *
வன்களாலனடிமேல் குதுகல்கட கொப்பன் கொன்ன *
பன்கொளையித்தன்களையபந்தம் திருவன்வண்டுக்கு *
இன்கொள்பாடல்வல்லன் மறையின்னினிடையலர்க்கே, 11

மின்கொள் சேர்	தனியை யுடைத்தாய், திரு	பன்கொள் சூழி	பன்விருத்த சூழித்தின்கொள்
புரிதல் முதல்	பெண்குஞ்சு சேர்த்தான	ரத்தம்	
கூய	புறேனாபகித பன்கித்த	திருவன்வன்	திருவன்வன்சே விஷயமான
	வாமனமுத்தியிதி	கேக்கு	
அன் டூலம்	விசயமான பூமி நுருவந்த	இன்கொள் ப	பாம்போக்கியமான பாடலான
கொண்ட	பும் அனத்த கொண்ட	டம்	
வன் செவன்	பறையஞ்செனான் எம்பெருமா	இவன் பத்தம்	இப்பத்தப்பாக்காக்கியபும
	ஹூடய	வன்வன்	ததவன்வன்சே
அடமேல்	திருவகாள் விஷயமான	மின்கொள்	கமினிக்குக்குக் காழல்
குதுகல் கடலே	கையாழலன் அருளிச்செய்த	கரு மறன்	போவ எப்பெருமானார்க்கு
பன் கொன்ன			எப்பெருமானாரவன்,

* * * [மின்கொள் சேர்.] இத்திருவாய்மொழி கற்பாள் எப்பெருமானார்க்கும் அவனடியாராகடும் விருவாதத்தக்கவராவர் என்று பயனுறாததுத தலைக்கட்டுகிறது. “மதுரையின்னினிடையலாககு” என்றதில் இவ்வனை பலசருதி காண்கிறதோ வென்றில; அது உபமான மாத்திரத்ததைச் சொன்னபடி, காமிகிக்குக்குக்காழல் எப்படி விருமபத் தக்கவரானோ அப்படி என்றவாறு. திருவாய்மொழி தியயாபலரஸ்ஸுக்களை மின்னிடையலர் என்றதாகக் கொள்ளலாமாம். “நிதியும் நெண்ணனமும் சிதறதுட வினக்கமும் மதிமுகமடந்தைப் ஏக்தினர்வந்தே” என்கிற உபசாரங்களை செயப்பெறுவார் எனலாக. “இன்கொள்பாடலலலன்” என்ற பாடம் மறுக்கத்தக்கது. ... 11

ஆரூம்பத்து முதல் திருவாய்மொழிவரை முற்றிற்று.

[illegible]

காகச் செயத செயலையாதலால் அதுவும் மாயமே பென்றவாறு. இங்கே கூட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.—“ ஒரு துறையிலே ஒரு மெய்யரிமாறாவிடில் நமக்கு மேலுள்ளதெல்லாம் ஒரு தொகையில் அகப்படாது என்று செயதாயததனைப்பற்றி, அபலைகளை அகப்படுத்திக்கொள்ள இடவழியுண்டோ.”

உன்னுடைய கண்டாயம் என் அறிவன் — கண்டாயமாவது ஸ்வர்த்த பரதவம், நீ செய்கிற காரியமெல்லாம் உன்னுடைய கருதரிமமான எண்ணங்களுக்கு இணங்கி வலையேயல்லது குறுவான எண்ணத்தோடு நீ ஒரு காரியமும் செய்பவனவலை பென பதை நான் அறிவேன் என்றபடி கான அறிந்தா லென்ன? அறிவாவிடில் என்ன? இனி உனக்கும் எனக்கும் ஏதேனுமொரு தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதாக இருந்தாலன்றோ இதை விசாரம் - எனனுங் கருத்துததோன்ற இனி அது கொண்டுசெய்வதென்? என்கிறான்.

ஆகில் நான் போகிறேனென்று பகதுகழல்களோடு போகப் புறப்பட்டான், போனால் போகிறானென்று இருக்கவல்லவனோ இவன்? * ஆகிலும் கொடியசெவன னெஞ் சம அவனென்றே திடக்கு மெலிலே * என்றவனாகையாலே விடமாட்டாதே மீண்டும் வர்த்தகைக்கு இடம் வைக்கிறான் என்னுடைய பக்தங்கழல்களாகப் போகும்பி என்று. — இவை உன்னுடையவை எப்படி? என்னுடையவைபே பென்று அவன் பிணக்குச் செயல் இடம் தகதபடி.

மேற்குமபி! உன் தாமரைபுறாகண்ணியையும் செவ்வாயுறுவனும் *
குதலங்கள்செய்ய அழிதற்கே கொற்றோமெய்யம் *
தோகைமடையிலார்கள் சின்னதுள் துருவார் செவியோரைவைத்தேழ *
குகள்போகவிடகே குழலுறுபொயித்தே.

என்! போகும்	போகே அப்பாப்போ;	கின் அருள் குறி	உனது அருளை அதபலிச்செ
உன்	உன்னுடைய	நாள்	பிறந்த
தாமரை புறா	தாமரைபோன்ற கண்களிரம்	தோகை நா யி	தோகையிரித்த கண் மயில்
என் இனையும்	நா	வர்கள்	போன்ற உத்தரையுடைய
செவ் வாயுறுவ	செவ் வாயுறுவ கிள்கள்	தாமரை செவி	தாமரை
தம்	தோன்றதெ சிரியுந்	கவந்த மழ	(கேளுவாத்தித) தாமரை
குதலங்கள்	கிணை கண்ண குதலம்		கவந்த மழ
செய்ய	பகித்த		பகியாத
அழித்தோ	அதற்குள் கிளையிடல் போக	ஆகப் போக	பகியாத மேய்க்கப் போக
	தந்தோ	கிட	கிட
கொற்றோமே	இடம்ப பித்தலகாரன்குற	போல் இருத்த	அக்தோப போகிருத்த
வாய்	காக்கள்;	குதல் காத	புறவாகருழி காத
			கொல்லிட.

* * * — கீழ்ப்பாட்டில் ‘போகுகமபி’ என்று சொல்லியிருக்க, மறுபடியும் ‘போகுகமபி’ என்கிறவிதமாக ஒரு பரஸுத்தியேனுமே. போகு என்னச் செயதேயும் அவன் போகாதே சில பிணக்குச்செய்து அனுவிவந்தான். கவகாய! என்னுடைய பக்தம் கழலும் என்றபே, கீபோ கூறியபாபிரா சினரூப, உனக்கு ஸ்வர்த்தத்திரிய மிலை; உனக்கென்று தனியே ஒரு பொருளிலை; இதைப் பக்ததயம் கழலையும் நீ ஏதே னும காககொடுத்து வாங்கிறாண்டோ? என்னுடையவைகளை உன்னுடையவை களாக நீ சொல்வது வழக்கோ? என்று சில பேசிக்கொண்டு புன்முறுவல் செய்து கொண்டு அனுவிவந்தானாக, இங்களை சொல்லுகிறான்.

“ கவகாய! உன்னிடத்தில் எவ்வளவோ அன்புகொண்டு அனுவி வாந்திருக்கின்ற என்னை ‘போகு’ என்று சொல்லி அபாயத் தன்னுகின்றனையே, இதை உனக்குத் தருமா? என்றான் கண்ணன். அதற்குப் பரவருசகாயி ‘ஆமாம் எனமீது உனக்கு

அளவுகடந்த அன்புதான். உன் அன்பை நீயேதான் மெச்சிக் கொள்ளவேண்டும்' என்று. அதற்குக் கண்ணபிரான் 'அம்மா! இப்படிப்பட்ட சொல்லவாருமே? உன்னிடத்துள்ளிருந்து அன்பு மிகுந்தவனானதென்பதில் இவ்வளவு கூடுதலா? என்று கண்ணபிரானையே என அன்பு முழுவதும் உனக்கு வளங்கலிகலையா?' என்று சொல்லிக் கொண்டே புலமுறுவல் செய்துக்கொண்டு அனுவிவந்தாய். அப்போது சொல்லுகிறான் "உன் தாமதாபுரை கண்ணபிரானைச் செவ்வாய் நறவதும் ஆரவர்கள் செய்ய அழித்தறிக் கோருகிறேன்மேலாம்" என்று. இவர்களை உண்ணமுன்கூடும் நறவவழங்கியுங்கூடும் ஏரமை அழிகிறாயதனை, இப்படி அநிவதற்கு நாங்கள் பெண் பிறந்தோமேயல்லது, உன்னை வறுப்பிக்கப் பிறந்தோமல்லவாகாண் என்றபடி.

இப்படி பராவருசாயிடு சொல்லுகின்ற அவன் மோனமேதும் சில விலாச சோஷிதங்களைச் செயல்படிக் இவற்றைத் தாம் முகப்படுத்தப்போவல்லவாம் என்று முகத்தை மாற்றவைத்தான். அப்போது பின்புறத்து அளகாரங்களைக் கண்டு கண்ணபிரான் "மயில்தோதை போலே இதுவொரு கூத்தல் கறகற, திருத்தபடி பெயர்!" என்று சில வருணனைகளைப் பேசிக்கொண்டு புலவாங்குமுதலாகையால் இவரை வசப்படுத்திக் கொள்கோமென்று பார்த்து வேண்டுகாண்ம புண்ணத் தொடங்கினான்; அதன்மேல் பின்புடிகள் கூறுகின்றன. அப்பா! என்னுள் கூத்தலழி. உன் திருவருளுக்கும் பாத்திரத்தைகளால் கூத்தலழிகள் திருவாய்பாடியில் பலகூண்டுக்காண். அவனே சென்று பசுகளை மோலிடடுக்கொண்டு இந்த வேண்டுகாந்தை அங்கே செவ்வாயில் அவர்கள் திருவான் முகப்பார்கள். அங்கே சென்று ஊதுகிடாய். என்னுள் பிறறு.

பேயிருக்குநின்புள்ளுமறிந்தவர்க்கு உரைகம்பி! * சிவசேயர்
வாயிருக்கன்புகண்களும் வியாதிகளும் *
வேயிருந்தடத்தோனினுள் இத்திருவருள்பெருவான்மலர்கோல்? *
மாயிருக்கடங்கல்கடந்த பெருவானே.

சம்ப	பிரானே!	இதற்குமேல் முகத்தை மாற்றவைத்ததென்கு சொல்லுகிறார்கள்)
பேய் திருத்த	எண்ணெய்க்கு அப்பாப் பேய் குத்த	
சிக் புகழ்கம் அறிவாத வங்கு உயர்	உள்த வஞ்சகத்தை அறிவாத வண்ண சிவ பகவதே உன் பேய்போதும் பேயை இவ் சொல்லிச்சொல்லுகரு	அளமைய பிரானை நடந்தகடந்தவருள் இப்பேயினைப் பகவதே இப்பகப்பட்ட திருவருளைப் பெறவாக்காண்
சிக் பெய் வாய் திரு வாய்பு	உள்த சிக்த அறவாதே சிக்த வாய்பு	மேய்போன்ற பந்தத் தெய்வோர் பகடத்தவாண்
எண்ணு திரை விபிதம்	இருக்கின்றன இப்போத குன்போல் அளவப் பேய்;	யவ் கொண்

*** — கீழ்ப்பாட்டிலே "ஆகன போகவிடடுக் குழலாது போயிருந்தே" என்ற பராவருசாயியை கேட்கிக் கண்ணபிரான் 'வவவ! நான் எவனெயோ போயிருந்து குழலாதுவானேன்? காதலிகள் உன்னிடத்தேயன்றே குழலாதத் தருவது, என காதலுக்கு முகவியமான கொள்கலமாகிய நீ யிருந்த இவ்விடத்தையன்றே நான் குழலாத வேண்டுவது' என்று சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு நெருங்கியா, "போயிருந்து நின் புளளுவமறிந்தவர்க்கு உரைகம்பி!" என்கிறான். உன் பொய்யிலே பழகின என பகவதே உன் பொய் விலை செவ்வாய்க்கிடாய்; உன் பொய் அறிவாதவர்களின் கோஷடியிலே போயிருந்து இத்தகைய வஞ்சக வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் காணாய் என்றபடி.

அதுபோல கண்ணபிரான 'கங்கா! உன்வாயமுதம் பருக என் செய்வாய் துடிக்கிறபடி கண்டாயே, வாயமுதம் பருகக் கிடையாதொழிந்து கண்களாறவும் சினந் காணலாவது பெறவாயே' என்று என் கண்பன் துடிக்கிறபடி கண்டாயே' என்றன; அவ்வன்ம சொல்லிய அவனது செயலாசையும் சேததாமஸாக கங்கர்களை யும் உற்று சொல்லுஞ் பரவாகச்சொலி. அவை பரம விருகணங்களாயிருந்தன. மேற் காட்டளில் காணாத அழகு காணக்கிடையத் தது. அதுபோகி "நீன் செயலாய இருங் கணியும் கண்களும் விபீதமிக்கான்" என்கிறான் விபீதம் என்பதற்கு 'மாறுபட்டு கிட்டன்' என்றும் பொருளாகலாம். 'விவக்ஷணமாயிருக்கின்றான்' என்றும் பொரு ளாகலாம். விவக்ஷணமாயிருக்கின்றான் வென்றது — பரம பிரகயமாயிருக்கின்றான் என்பபடி காட்டிலே இவ்வான் சொல்லாத தத்தவியியாயினும் வாயமுதம் பரவாகப் படுத்திப் பேசுகிறதாயிற்று அவன் பரதிபதிதே * என்ற கட்டளை. அந்நயிர்ப்படி பருகிச்செயல் காண்மின். — "உன்னுடைய திக்கண்களினுடையவாய் திருப்பவனத்தி னுடையவாய் அழகு இருக்கவாய். என! கண்டம கேட்டு உன்காத தொழையான இவ வழுது திருப்பவனத்தைய அருதாமதக ஸமஸ்தகினை அவதிக்கின்றான். பெரிய பிராட் டியோடு அன்று கங்கை கவலியாலும் பிறக்கதிவன். இப்படி பெரிய பிராட்டியிற காட்டிலும் உனக்கு அபிமானதகைய உன்னை புலிக்கப் பிராதவர்கள் ஆரோ வென கிருன்" என்று.

முன்னிரண்டடிகள் எம்பெருமானை நோக்கி வயத்தமாகச் சொன்ன பாகரமொன் றும். பின்னிரண்டடிகள் அப்படி வெவியாசாடாகச் சொல்லுகையன்றிக் கௌதயத் தினுளனே நிரந்தரமாகாண்ட பாகரமொன்றும் சொன்னதற்கும் இவ்வானவான் வாயமுதம் கண்ணமுதம் பொலிந்த இவ்வெருமானுடைய பரிபூரணநயவாய் கமக்குக் கிடக்கவிலக்கியே: இது கிடக்கவென்றும் புண்ணிலவதிகள் யாகிரோ! என்று உன்னுக்குளனே விவமயப்படுகின்றபடி.

மாரிதும்புடைய கண்டத்த பெருளானுலே என்றது - பெரியபிராட்டியானைப் பெறு தற்கு இவன் கடைகடைதலாதிற மிவப்பெரிய காரியம் செய்தானுமே. அவனும் இரு பாகவதியே! என்ற கருத்தினாலாம்.

சூலினிவிவையெழுவதமுண்டு அன்னகீர்த்தாய * உன்மாயங்கள்
மேலுண்ணவகுமழியார் இனிமெப்பாமே *
வேலினேர் நடங்கண்ணினார் விநாயகேசுழைத் குழுவேகின்ற *
காலமெயக்கவல்லாய் என்னைக்கழுவே.

சுழ் உனரும் உயிர்	கண்டத வேண்டினாய் பிர எய்க் சொன்னதபடி திரு வதிற்றியே கண்டத	வேகின்றேர் நட கண்ணினார்	வே-மொன்ற பெரிய கண் களை புடைவய்களான மார்கள்
சூலிக் கீர் இவ் அந்த கீ டிட் தாய்	சூலாதத்தின் சூலத்தலியே முன்னொரு கைத்தன் கிடத்த கண்ணுடையே,	விவபாடு குதலை குதலே கைத களி மேல்கை கண்ணாய்	கிண்பாடுகிடவான கண்ண வதான்களை பத்திரொண்டிருத்த பகல்கை மேல்கைகள் பெரு மாரை.
உன் மாயங்கள் மேலுண்ணவரும் அநியா தினி எம் பாமே	உந்த மயம்செய்வதே மேற்பட்டவர்களை கீழ் கண்களும் அநியாசம்; அப்படியிருக்க கண்ண அநியாசமோ?	மகன்கீர்த்தேன்	இந்தப் பொய்க் கண்ணுக் குச் சொல்லவேண்டி

* * * — கீழ்ப்பாட்டின் "நீன்செயலாயிருந் கணியும் கண்களும் விபீதமிக்கான்" என்றந்தாக்கட்ட கண்ணபிரான 'விபீதமானது என்னிடம் யாதொன்றும் இருக்கவிலவது: கான் செயவது எதுவும் குறாமாக இருக்குமே பலவது விபீத மென்னுமபடியாக என்னிடம் ஒன்றுமிருக்க பரவாத்திலன்; விபீதமோ மாபமோ

எலகாம உலகனிடத்தே பலவது என்கிடம் ஒன்றுமில்லை! என்குன். அதற்குக் கூறு
கின் றாள் — “ஆலிவீனியே பேரநகரமுண்டு அன்று கீ கிடகூரய, உன் மாயங்கள்
மேல் வானவருமறிவர் இனிமையாதே!” என்று. உலகவகின்பெலவாம திருவயீற
றிற்று ஏகநேசத்திலுண்டது ஓர் ஆகநதனீயே துயிய மகானபவனவகி?வர் கீ.
புரான தனதுருவாய ஏர்தவருண்டு, ஆலிவீனியே மேலன்று கீ உலகநத மேயபெயர்பர்
—உலகன்று, மேலகீருன்னிதா விண்ணிதா மண்ணிதா, ரோகியுத குன்றெடுத்தாய
தொடகா (முதல திருவருதாதி) என்று மாணாநிகளும் அநிசங்க துமபடிவான இருத
மாநகரத் தொய்யோரான வானவாகளும் அறிவகலாதாராயிருக்க, வாகனொர
அறிவிற்போம்! உன் மாயத்தை கீயே அறிவவேண்டுமததின் என்றபடி.

அதுகொட கண்ணிரோன் ‘உலகாய! வன் இயகே தாமதித்துவருதெனா என
விததின்ய, வாரணமாகவன்கு கீஇவகினை நிறுக்குகெயவது. வான தாய துளையாக
குபபாதாதினவிலேயெனா? அவர்கள் என் கவகிலே கொடுக்கெடுத்தப பகபெயத்து
வா வாயுல வான அவகன்கே சென்று மேல தது வரவேண்டாமோ? அதனால் கெறிது
தாபித்ததாய அதற்காக இவ்வளவு சிறவாசுமோ?’ என்று அநுபாசமாகக் கல வாரத
ளதான சொல்ல, “மேலினோ தடவகண்ணினர் வினைபடு குழல்கே குழமே வின்று
கால மேயகதவகலாய!” என்கிருள் — பக மேயபடுதென்று ஒரு விபாஜம் கவததுக்
கொண்டு, உலகரு விருப்பமான கண்ணழிகை வினைபடுமிடவகனிலே திரிவதன்கு
உன் னினி, இருதகருது வாகனறியாமோ? என்கிருள்

இவள் இவகினை சொன்னவாடுத ‘இவள் கமழண்டவ செபதிலை உன்னபடி
எனாது வெனியிடமுயிட்டானே!’ என்கிற வருதததினால் அர்த்தமியலாதபடி. சில
வார்த்தாதகினை மிகைத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தான் கண்ணன், அதற்கு ‘எமனமகீகழ
நேயம்’ என்கிருள். கீ மேலிடடு வாரததை சொலவாரிடம் இதுவன்று, மேலினோர்
தடவகண்ணினர் வினைபடு குழலிலே சென்று சொல்லாய என்றபடி. — ... 4

கழநேயகம்பி உன்னகதவம்மன் ஒழும்பின் ஒழும்பன் கழிபும் 5 தின்கக்க
கீழறதொடுபண்டமய உலக்கொள வுணாதலுய்வன் 6
மறவநென்மொழியாகக் கின்னகுளகடுவன் மண்டலங்குநிக 6 எம்
குழறுவகபொருட கின்பொருடகுழகெடுவெ.

6

கம்பி கழநேய	யோனே! மேலிடத்த கார்த! கீன் அருள் குடு கத சொல்லுத கன்னி டம் கவததுகொண் மேண்ட!	கார்த —கத நேய மொழியாகக் கன்ன கார்த கீதம்	உலக கருவபஞ்ஞபாத்திர பூதனான —கத நேயமொழியாக கன்ன கார்த கொளுகொதித்த கீதருவபு வா
உன் காதலம் மறவன் கின் தா கண்டு அற்புதம்	உலக வடகக்கினை உய வியுதின கண்டு அறி யும்,	கன் குழற பூதம் கொடு	அகா கவகம்பி பேசுகித கத பூதவப பதவகொ க
கீதம்	இவடபக வடதப்பெற கித	கிளியோடும் குழகெ	கிளியோடும் கின்னகம் கொண்ட மேண்ட கீ.
தின்கக்க தொன்பட காட	தின்கிப சொலகதே அகாதி வன் ஆபதத்தை யுடவ கனே!		
உலகரு வாய் தூத உலகித தகன்	உலகரு வான் குடு கிளியும் அறிமிகக்கொண்,		

5 5 5 — கீழ ‘எமனமகீ கழநேயம்’ என்று மறததுக் கறிவவனிலும்
கண்ணிரோன், ‘உலகாய! பேயபெயப்பதைக் கவிலுமறிவாத வென்கி கீ பஞ்சப

குழம்பெய்க்குமுமுனன்கொண்டு கோயின்மைசெய இவன்மொன்றில்லை *
பழையாதிருபொய் பரமேஸித்திருவருளாக *
அழகியாசில் வலமுதன் ஐக்கும தேவிமைதது பாப்பவருள் *
அழகமேமேல்கமயி! உனக்குமின்தேகன் அமே.

6

பாய்	பிரானே!		[இவன் என்னைத் தான் குடியா.]
குழி	விவரமே சொல்பது		
அழகமுமுனன்	அவருடைய மரபாற்றியை	இவரு முன்	இவ் முடிவாற்றியுள்ளும்
கொண்டு	பெருததென்கொண்டு	தாரு	
கொயின்மை	கேட்பாரை சொல்லிவர்	அழகியா	அழகித் தெந்தவர்களையும்
செய்து	செய்வதற்கு	தேவிமை தரு	உயரூத் தேவிமையிருக்கத்
என்மே ஒன்ற	உனக்கு ஒரு வாயில் வித்தித்	கா	தருதகாரையுமுள்ள
இல்லை	தராதது:		மாதரன்
	காலம் கொள்ளாண்டே உன்	பன் உன்	புறமுக்கு:
பாய் பழி திருப	கொடு பழி உமது வேய்வ	அழகம் அநேன்	அவன் திரளியே பவந்தார
பொய்	காதலைத் தெரிந்தகொன்		மரபு யுமேண்டா:
	நருக்கிவரும;	என்மே	இப்படிப்பட்ட செய்கை
இத் திரு அருள்	உருமுடைய ஆகப்பெருந்		பாண்ட
அம் பரமே	என் வாய்க்காருகா என்		உன்மைதான் பார்த்தாலும்
	அம் இவர்க்காயை பொருளே	உனக்கு நிறை	பாப்ப வெளையுமாந்
			தோற்றிவடிவதே.

*** — இது “எமக்குறுபுகைவெயும் வினியோடுமு குழகேயே” என்றார்கள். அந்தப் புகையுளும் வினியுளும் உயிருள்ளவையாகையால் “காமமெது தலைவனின் கருத்துக்கு இணங்க வாற்றிக்கொள்ளும்” என்று தெரிந்துகொண்டு கண்ணபிரான் கையில் பிடிக்கொடாமே அபாயம் சொல்லிவிட்டான். அந்தென்கண்களை சில வினியைப்பகர னாவதன் அங்குக்கிற விழுந்துவிட்டான். அவற்றைக் கண்ணபிரான் எடுத்ததுகொண்டு சில வினியைச் சேஷமுதலவர்கள் செயல் ஆரம்பித்தார்கள் : அதற்குமேயில் வார்த்தைகள் பெருகிச் சொன்ன, “கச்சொடுபட்டை மிதித்துக் காமபுதுவையாகுகிறி” “பெரு பறித்துத் துவிப்பறிக்கிறிப் படிநான்படிதுசெய்யும்” என்னுமபடியான கேட்பாரைச் செய்கைகளைச் செயல்படத் தொடங்கினான் : அதன்கு “குழம்பெய்க்கு முமுனன் கொண்டு கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை” என்கிறானான்.

கோயின்மைசெய்து + இணமை : அரக்கிலாமை என்று சபதார்த்தம் ; அராஜக மான செயலை என்பது கருத்து.

கன்மமொன்றில்லை = ஆதனன் உனக்கு வாதொரு வாயும இல்லை என்றபடி. நீ எவ்வளவு குறுமபுகை செய்தாலும் இது உனக்கு நிறகேட்பாருமதநிப்பலவது காய்கள் வாய்ப்பட்டு வருவோமென்கிற ஆணைக்கு இடமில்லை என்றவாறு.

“கன்மமொன்றில்லை” என்றவாறே “கவைய! இப்படியும் வெட்டித்தர வார்த்தை சொல்லலாமோ? என் உன்னுடைய சரக்கன்கேடு. உன்னைவிட்டால் எனக்குக் கதியுண்டோ? உன்னைப்பெய்க்கேடு இரவும் பகலும் நான் கிந்தித்துக்கொண்டிருப்பது” என்றிலவனை அதுகயித்து வார்த்தைகளால் “பழி யாதிருபொய்” என்கிறார்கள். அபாய! உன்னுடைய பண்பாபகம் செய்புரைக்கை காய்கள் இன்று புதிதாகக் கேட்கிடுமலவோம விடாய், உன் செய்புரைக்கையெய்க்கேடு காய்கள் பழி யிருப்பது என்றபடி.

இவ்வளவ சொல்லக்கேட்ட கண்ணபிரான் “என்னுடைய செய்புரைக்கையிலும் குறுமபுச் செயல்களிலும் நீங்கள் பழகினவர்களுடைய. சில ஒன்றியே பழகிவிட்டால் அது இவ்வளவ ஒரு கையாபிவாழ்தும் இருக்கமுடியாதன்றே. என்னுடைய குறுமபு

பாலமென்றா? என்குந்நான் அநதக் குறுமபு வார்த்தைதவத தங்கள் வாயாடு அநி
வதிகைக கூறி 'அந்' என்குநாகன தொண்டாடிபொழியாமலா திருமாயிலை "பேதை
பாலகன அதுதும்" என்குநபிபால. கனனா! அநத அலபயமாந வார்த்தைதவப எங்கள்
செய்யிலை சொன்னதுபேதும். அதை நீ உரகைசொலாயி, அது எங்கன உறவினரு
ண்டப காதினில விழுமாயில பிரத அவாகன பாலமென்றும் புண்ணியமென்றும் பாரா
கள்—என்குநாகன (தன்மம் - தாமம்.)

பாப புணையங்களுத அநுசரமல் என்ன செயதுவிடுவார்கள்? என்குந கன்
னன் ஒருவனததடி? இனக்கே = அது ஏனகனறிவேமோ? அநுசகொரு தடி எடுத்துக்
கொண்டு, வந்து தவாபாபகனவிடாய. குததும் பூதமாயனரு தலைகடடும் என்ற
படி. ... 7

பிணக்கியாவையுடையவரும் பிணையுடையபெரித்தும்பெரிதவததே?
கணக்கில் கீர்த்திவேள்ளக் கதிருவனமுத்தியினுய
இணக்கியெமனமெனதொழிமன் வினையுடையவருமென்குநகன் அப்பெரித்தோனும்
உணக்கிலெனத்தால் என்செய்வனருகவுதவயே 8

வாகையு ரு	வாகை	அநேதவப பெருக்கதும் தேதவப பெருக்கதவக வகைத்ததயும்	நீர் வாகை நீரதி வென் கன்	அத்திரப காவநி பாவாந்ததயும்
பிணக்கி		வகைதவ தவாரிதே வகைய விபவகவகைதவப ஒரு கப் பிணக்கிதவத (பிரத கருகககைதவியே)	அந் குணம் குறந்தியினுய வகைதவாரி வகை இனக்கி	வகைப்பருபுருவகைத்ததயும் வகைதவகையென வகைதவாரிதவன் வகை இனக்கிதவ
பிணையு		ஒருகருகைய ஒருகரு வாரிப போகைதவப	வினையு பெரித்தோனும்	வினையு வாகையென் தவத (நீருகையுத அநிபயே)
பெரித்தம்		தேவயோனி வதவப யோனி நிபயயோனி குதவிய பெதவகைய யவனிய விடத்தம்	நீர் உவகையி தவ	நீர் உவகையி தவ
பெரிதவத		அநத்திவகையுன் தோவக கை வகையுத்தி தவம் வார்தவபயன்	வகைதவ கை	கைதவ கை

உ உ உ திற 'ஒருவான்று தடியினக்கே' என்றிதத் திட்டி கன்னிரான் 'வகையி
கான்! வகையித தடியினக்கே அடிக்கப்பிபெரிதவன்! பரமவாரிதவரும்! அப்படிப்
பட்ட ஆவாயிவகையதவ வகையு தேவகையென்கு கிடக்கிறேன், தடியினக்கே
காரகன் எத்தவிய வகையினக்கே வகையு; என்கே தடியும வேண்டாம் தாமபும
வேண்டாம்; 'மவகையுதவப தேவகையென்கு' என்கை இன்று வகையிடு
கிறேன இவகையு வகையு; அப்படியு வகையு! என்கை வகையு கிரித
நீர்கன்? இவகையுதவப உகையுதவபெரிதவன் வகையு வார்த்திவகையு?
அதவார்தவன் ஒருகை வார்த்து விடுவாயே; என் ஏகையுதவார்த்து வகையு
இன்று வகையு திருகிறேன் வகையு' என்று, பெரிய ஆவகையென்கு வகையு
பட்டவகையு பெரிதவன்; அது கைத ஆவகையு, பிரானே! 'உன் ஏகையு வகையு
அநிபயதவகையு வகையு; உன்னுதவ வகையு முழுவதும் எமக்கு வகையு
தெரியுதவப; உன் ஏகையு வகையு அநிபயதவகையு வகையு இத்தவ ஆவகையு
நீ செயலென்கு; நீ அநிபயதவகு வகையு வகையு வகையு அநிபயதவ
கான்; என்குநான்! அதுகைத கன்னிரான் 'கைதவார்த்தவார்த்து வகையு
வகையு வார்த்தவார்த்த' என்குநான்; உன்னுதவ முழுவதும் 'பிடித்த வகையு அநி
பயதவகையு' என்று பிடிக்கையிடுகையென்கு 'அதவ வகையு வகையு வகையு'

“பிராக்கீ பகவத்யம் பாவதம்” என்று தொடங்கி முன்னிரண்டுகள் முழுவதும் வேதாச்
தவரணியைப் பரஸித்தமான பகவத்காதி விசேஷத்தை வெளிப்படுத்துவர். சுமஹார மகிமத்
தியம் மகிமாதோர்தேவகவகையம் ஏதமஸ்ய விபாக ததந்தமபாபியத கவதி, ஸுருஷ்ய.
உப, தந்தியம் ஓருவா உபாப, ஓருவாவுகத் தட்டரதபடி பீசீதது ஸுருஷ்யததம் தனக்
கொரு தோஷமினதிகேயதராக்ஷத தாவநுஸாபுததி கே என்று காண்க அதிலேயே
என்று காட்டினாயிற்று. “செவகாமயத பஹுஸ்யம பரஸுபேபேதி ஸதபொதபயத
ஸதபஸதபாதவா இதம் ஸர்வமஸ்யஸத உததம் மிஷா உ என்று உபசீருத்தது ஓநிஸ
படியே ஸகலபமாதிததரேஸ கரு-யடி ஸமஹாரத்தினி காவதிகவகையம் பரமசக்
தன் என்றவாறு.

பிரஸவந்திறவுப பிரபு மீண்டும் ஸுருஷ்யுகதே காவத்திய மகிம பிராணிக்ஷ
கடமஸ்ய கவகையத் தாவதபபபடியே விநியாசிகேயணாபுருது இதமஸம் மாறு
பாபினதிகேய அவரவாகஸ்யகட கருமகவிஸபடியே கணகவிஸப பரகாமபணணி
ஸுருஷ்யுகதந்தபுதய உபேருமஸம் என்பத காட்டுவிறது அந்த ஸுருஷ்யுயானது
ஸகலமகபப, து ஸபகதக காட்டுவிறது “பேதீததம்” என்பது அவதரின தோஷ
தன் என்றும் தனக்கி, ததம் தட்டரதபபடியே காட்டுவிறது “பேதீதததே” என்பது.

“கணகவிஸ பிரேதேயகமகவிஸுதாஸுந்ததியிஸ” என்ற மீனியக் காதரக்
தே கணக பிராண, தோஷ, கண, கிஸ பரமஸம் கிணக சூகஸம் உததபடி
தேய, தோஷபடியுதம் “ஓருவாஸது தடியினகிகே” என்று கசாபஸ மகஸம்
உதீயினக? உபசுருகடய மகஸகதம் தோஷதகதம் ஓரு தோததியிலகியே! ஓன்
இபடியே பிராணகிணக? என்று அதற்கு உததரியம் பிணகுகண்.

[தூண்கீ பீதபதி] உததுகடய ஸர்வநுருதவம் ஸர்வகதீதவம் முதலிய
ஞானபக ஸகஸுருத தெரிந்துகொடுத்திலும், ஸகஸ விநியாடடுத் தேயி
கணகிக? ஸகஸ பகஸியே கே உததுகேயணவெண்டிய முதற சூதியா? கே
முதறதவதிக பரிமாதினவ கவகன் “ஓருவாஸது தடியினகிகே” என்றும் சூதவ கண
குததம்? கே பராத்பரஸுவிருததவத்த உததுகடய பரதவதிறகத் தகதபதத் காரி
பகஸிச செவதாஸ விநியாடடக ஸகஸபிராணகவாதகத் பீசீயே! என்றான்.

அதற்குக் கணகன் கிணக உததுகடய அஸதாரணமாஸ விடயகவிஸயீருத்
விநியாடகாகாதே? எனகதம் உதீததாஸ இடதந்த கிணக வகதது ஏன்? என்று

பிராண! ஸகஸக வரலகி; சூயிக வரமாத்ரோமொஸதே கவகன்
சொவலிக்ஷேதேயம், ஆததம் ஏத தோதீயர் கிண பகஸத கிஸபகதபடுததிக
ஏதகன் இஸககிவரிகவகடி காலிதது; அபகஸும் விநியாடகாருகபிராண ஸத
கழககிய ஸகஸ விநியாடகாபீதாமததிக, உததுகடய விநியாடடு வேறு
ககஸுகடய விநியாடடு வேறு, “அஸ்புலகஸுமஸதேயமபகதிக” உ என்று
“காஸமஸுருகி விடகடய ஸகலி விநியாடடு” என்றது சொகதுதெயடியே துதத்
ஸுருஷ்ய, முதலியகவ உததுகடய விநியாடடு, பததம் கழதுககேணாடு போது
டோகவது ஸகஸுகடய விநியாடடு, உத விநியாடடு கவதீதம், ஏத விநியாடடு
கெளகிம உதககாஸ ஏதகம ஸகஸ தோததியுதடு? உத காரியதகத கே பரஸய,
ஏத காரியதகத கவகன் பரகவிசுதம்—என்று சொவலிய பராமுஸகாட ஆரமயித்
தரகன் தோயிமாரகன்.

அதற்குப்பேசை கணகாபிராண கவிக்கத் தொடங்கினான்; வநிமடக்கவதம்
ஞானகிபடுததுககேயவதமாஸ செவகவிச செவதாஸுததரோகத் “உணகி கே
‘வநிததஸ்’ ஸன் செவகதகவதவரே” எனகிருகன். இததாஸ ரணிக வடிவடுதத்
பேசக, உதகி உகதீருகருமிக்ஸுருக இவகிஸபு ஸமயோயிஸம், இதற்கு
ஸகஸ உததம் மெய்யிய குததிக்ஸததுவான். உகதத் பரலிகன் இததக்கணபாஸ

ஊடல்தீர்த்து கண்ணபிரானோடே கூடல்தீரவேண்டிய அம்மம் அணித்தாய விட்டபடியால் அதற்குத் தகுந்தபடி பாகரம் அமைகின்றது. "அழித்தாய உன் திருவடி யால்" எனப்பதற்கு - எவனுடைய சிறநிலையுழித்தாய எனப்பதே முகவியுள்ள பொரு ளன்று; உன்னுடனே கூடாம எனவற எழுமுடைய சதாவலனாயத்தையுழித்தாய எனப்பதே முகவியுள்ள பொருள்.

அம்மம் அகப்படுத்திக்கொள்வதற்கு இரண்டு வகைகள் உண்டு; 1 மாதரார் கயறகனென்னும் வகையுள்பட்டு 2 என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்க வகை ஒன்று; 3 உனதாமரைத்தடங்கனையிழிகனினவகை 4 என்று இங்கே அரு ளிச்செய்யப்படுகிற வகை மற்றொன்று இங்கே அகவகை என்றதனால், இது அந்தரங்க வகையென்றும் அது பற்றிச்செய்யப்பென்றும் அறியத்தக்கது. ...

மின்னிலக்குமுடிவினாய் இகுப்பதோர்க்காலகககககட்ட 4
வேன்றிண்மழுவா லியன லாலமுண்டடைத்தாய 5
இன்னிலவாய்துலத்தைவ்யைத்தோன்றிய கருமானிக்கக்கட்ட 6
கின்றனனாய் கலிவெட்டுவோமென் னகை 7 க்கிவோமே.

10

கந்த இவக்கு முடியினாய்	கிவகிந்த கிவக்குமெ திரு	கந்த இவக்கு முடியினாய்	கந்த இவக்கு முடியினாய்
இகுப்பதோர் கை	இகுப்பதோரு தலைமுறைபவ	கந்த இவக்கு முடியினாய்	கந்த இவக்கு முடியினாய்
அரவகை கட்ட	அரவகை கைப்பதிவகைப் பதித்த	கந்த இவக்கு முடியினாய்	கந்த இவக்கு முடியினாய்
வேன்றி கை மழுவா	வேன்றி கை மழுவா	கந்த இவக்கு முடியினாய்	கந்த இவக்கு முடியினாய்
முன் கிவய் குரவம் படைத் தாய்	முன் கிவய் குரவம் படைத் தாய்	கந்த இவக்கு முடியினாய்	கந்த இவக்கு முடியினாய்

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

திருவயிவேகமணிந்து நிற்பது ஸ்வாசுக மாணவரே தங்களை ஐயித்ததுவிட் டானென்பதைக் காட்டிக்கொண்டு கின்றிலக்குமுடிவினாய் என்கிறார்கள். பிரானே! இதற்குமுன்னே நீ திருவயிவேகமணிந்தது என்றும் தலைச்சுளையேகாண், எமது மற்றத் தைப போக்கி எவகளை வெற்றிகொண்ட இன்று அணிவதுதான் ஏற்றது என்று சொக் கிக்காட்டுகிறபடி.

[இகுப்பதோர்க்கால் இதலாதி.] கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமை இயற்றிவந்த ஆத்ரியவமசங்கள் பலவற்றை காசஞ்சொலதற்காக காராயணமூர்தி பரகராமாவதாரம செயற்குந்தனர் [ஐமதகரி முனிவர்க்குக் குமாரசனாயத் கோனறிக கோடான்படையை ஒரு ஆயுதமாகக் கொண்டிருந்தனர்.] ஒருகாள் காரததவிரவர்த்துமன்னும் அவனது குமா ரர்களும் ஐமதக்கிலிள ஆத்ரமத்தில இன்பபாற்ப புகுந்தகாலத்து, அங்கே அமமுனிவர்

ஊதுநோமதேதுவானது வேண்டின வஸதுக்களைவெவ்வாற படுதலுடமாக அளித்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்ட இவர்கள் அப்பகைவை கொண்டனவென விருமபி அதனைக் கவந்து அம் முனிவனையும் கொண்டிட்டார்கள். அதனால் அப்பரங்கராமன் அந்த காரதவிச்சார்த்துவினையும் அவனது குமாரர்களுக்கும் கொண்டு அதனாலேயே கூதரீய வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபகோசலகொண்டு உலாத்திதுள்ள அரங்கன் பலரை யும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது அழித்திட்டான் எனபது வரலாறு இதனை இயகு எடுத்துரைத்ததானது—மிகுக்கரண ராஜாக்களை வென்றவுடனக்கு அபகர்களான எங்களை வெவ்வுகை பெரிப்பணிவோ என்று குறிப்பிட்டபடி.

வியன் குலமுன்படைத்தாய என்றதும் வாயிராவம்: பிரையத்திலே உரு மாபந்துகிடந்த பூமியை உண்டாக்கினுப்போலெயனொரு பரணை ரோஸ்ததாலேயழிந்த எங்களை உண்டாக்கினபடி எனகை. பரணையகொண்ட பூமியை எடுத்தாரப்போலே வண்டு விரறுபரணையகொண்ட வெங்களை பெடுத்தபடி என்றுமாம்.

பகழய புரணையகளைச் சொல்லுவானென்? எங்களை * அடியெய்களாடிக்குடிப் வீடு பெற்றுயந்ததுகான் * என்றுமபடியாக ஸ்குடுவாமாய உஜ்ஜீவகப்படுத்துவதற் காகவேயவனொரு நீ ஓருததீமகனாயப்பிறந்து ஓரீரவில் ஓருததீமகனாய னளித்து வளர்வது என்கிறாக்கள் மூன்றாமடியாக. உண்டையிரிந்து காவகை நடட்டாடு உனக்குத் தெரி யாதவான் எனபது சற்றடியின் கருத்து. காவகை பெண்பிறந்து ஓருகாரும் சகப் படுவதற்கன்று, எங்காரும் துக்கப்படுவதற்கே பென்று கீகமனம் செயநிலுகிற வித னால் இப்போது மைசவேல் குளி தலைகாட்டினமை விளங்கும். உன்னோடு கூடுவது மதுபடியும் பிரிந்து துக்கப்படுவதற்கே யாதவால் அந்த துக்கத்தை ஸநிதித்துக் கொண்டு இப்போது கூடுகிறோமென்றபடி. 10

கூட்க்சியசிய அன்னையக அன்னவெண்ணெயவந்தையன் * சீற்றமுண்டமு உத்தவபன் தன்னைக் குதுகர்க்கடகோபன் *

சத்தியதரிமுமாவதுவந்தன் திருவாய்மொழிப்பத்திரைபோரும் *

வாத்தன் குதுகரிலவுகார்பாக்கு திருவாய்மொழி.

11

அந்த	பண்டொருவாரத்திம்	சத்திய	வந்தோற்றமுமாய சொந்த
மெண்ணெய்	மெண்ணெய்கைய அப்பந்த	தரிசு மாவை ஆய்	தரிசுத்தொண்டையன் ஆவிரம்
வாத்தவயன்	மான் வாத்தவம் வாத்த	சத்தன்	வாத்தவனின்
	வாத்தியை	இவையம் நர்	இப்பத்தம் வாத்தவன்
ஆய்வி துவிவ	இவையம் நர் துவிவ விரை	பந்த	
அன்னையக	தவையிவ தாயிரை	இவையொரு	இவையொரு கட
சீற்றமுண்ட	சீற்றமுண்ட	சாத்தன் குதுகரின்	சாத்தன் குதுகரின் சொந்த
அது உத்தன்	அதுவையவந்த உத்தன் செய	உத்தவயர்க்கு	மவையர்க்கு
		சாத்தன் குதுகரின்	மவையர்க்கு
அப்பன் தன்னை	அப்பன் தன்னை குறித்த	சாத்தன் குதுகரின்	மவையர்க்கு
குதுகர் கடகோ	குதுகர்		மவையர்க்கு
பன்			மவையர்க்கு

*** இப்பதிகம் கறஞர்க்குப் பலனுடைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. ஈங்கன் கோலுடி யிலே நீ ரோஸ்தவேண்டா' என்று சொல்லிக் கதவடைத்தபொது கண்ணனுக்கு உண்டாய் துக்கமானது *மத்துறுகடை வெண்ணெய காவனில் உரவிடையாப்புண்டு உரவினோடினந்திருந்து எவகின்படிக்கு ஓக்கும் என்று காட்டுதற்காக 'ஆயசவையிவ வன்னையவனது வெண்ணெய வாத்தையன் சீற்றமுண்ட முகத்தவப்பனதனை' என்று விசேஷித்தது. அன்று பசோகதப்பிராட்டி அழப்பண்ணினதும் அதிலுநேறு ஊர்வாய் இன்று காதலின் அழப்பண்ணினதும் அதிலுநேறு காரவம் எனக.

வெண்ணெய் களவுகண்டதற்காகக் கடையடிக்க அழுதான் என்னுமல் வெண்
 நெய் வார்த்தையின் அழுதானென்று மூலமமைந்திருக்கிற ஸ்வாஸ்யாத்ஸாத நோகம்
 சட்டிலே அருளிச்செய்யுறபடி பாரீசு—ஊரிலே வெண்ணெய்களவு போயிற்று
 என்றார்கள், அவ்வளவிலே நாயிரே இதுகவிக் கு என்று அழப்புக்கான் மடம மெழுஞ்
 வர் ஆர்? என்று, அசரோதரியன் என்றான். இப்பரப்பெல்லாம் என்னுல மெழு
 கப்போமோ என்றான், அதுபோலே.”

ஒரு பெரிய சத்திரத்தைக் கண்டவனவிலே இவ்வளவு பெரிய சத்திரத்தை யார்
 மெழுஞ் வது? என்று வார்த்தை யுண்டாயிற்று. எவனெனவொரு விதவா புதரன் மெழுஞ்
 கிருன் என்று பொதுவிலே ஒருவன் சொன்னான். அந்தத் திரனிலே மெய்யாகவே ஒரு
 விதவாபுத்திரன் இருந்து அவன் காதிலே தூத வார்த்தை விழுந்தது ஐயோ! இவ்
 வளவு பரப்பு என்னுலே மெழுக்கப்போமோ? என்று அவன் அழுதானாம். அதனாலே
 தன்னுடைய அவத்யத்தைத் தானே வெளியிடக்கொண்டானாயிற்று. அதுபோலே
 வெண்ணெய் களவு பரஸங்கமாத்ரத்தில் அழுதகண்ணனும் தன்னுடைய களவைத்
 தானே வெளியிடக்கொண்டானென்கை.

குருகர்ச்சடகேடரினத்திய என்ற விசேஷணம் ஆயிரத்துக்கும்கலாம், இப்பத்
 துக்கு மாகலாம். இப்பதிகம் ஊடிப்பிடுகின்றே யன்றி ஏதெய்தவந்திற் என்று நினைக்க
 வேண்டா; ஏத்துதலில் இதுவும் ஒரு பரகாரப்பதியமென்க. பகத்பாவது பரணய
 மாகமறி பரணயத்தின் பர்வாற்றகுபமாவனகு இது சிகழ்த்தது.

இப்பதிகத்தை உரைக்குமவர்கட்கு தல்குரவு இவலை—தாரிதிரியரிவலை—சொறு
 உறைகளெல்லாம் எமருத்தியாகக் கிடையகு மென்கிறதன்று. * உண்ணுருசொறு
 பருகுரி தன்னும் வெற்றியைமெல்லாம் கண்ணன் என்றிருக்கிற இவர் திருவாக்
 கிலே * தல்குரவு இவலை * பெணருவ பகவததுபவத்தில குறைபாடு உண்டாகாது என்
 பதன்றோ பொருளாகக் கடவது. 11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். நமஸ்கரித் திருவடிகளே சரணம்.
 ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சீ.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
 திருவாய்மொழி - ஆளும்பத்து - மூன்றாம் திருவாய்மொழி.
 தல்குரவுஞ் செவ்வம்.

உலரியவதாரிகை — *வைகல் பூங்கழிவரவில தூதுவிட்டும் தாமதித்துவந்த எம்
 பெருமான் பக்கவிலே பரவருசாயகிககு பரணயரோஷம் தலைபெடுத்து * எங்கள்
 கோஷடியிலே நீ வந்த புரவேண்டா’ என்று தன்னிக் கதவடைப்பதாய்ச் சொன்னது
 கீழ்: அதுதான் ஊடல் எனபது. ஊடலுக்கு அடுத்தபடியாகக் கூடல் கேர்த்தே திருமா
 தலாய் அந்தக்கூடல் கேர்த்தபடியும் ஒருவாறு கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே * நினரிலங்கு
 முடியினாய் * என்கிற பரகாரத்தினால் வச்சிப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று. * எவலித்ததிதும்
 இவனெடு கூடலாகாது’ என்று மிக்க வருத்தினிருக்க நமமைக் கூடுமபடியாக்கிக
 கொண்ட இவனுடைய வன்மை என்னே! என்று விண்ணப்பிட்ட ஆழ்வார்க்கு எம்
 பெருமான் தன்னுடைய அகடித கடங் ணாமந்தியத்தை நன்கு காட்டிக்கொடுத்து
 அந்தன்மையனான் தான் திருவிண்ணகரிலே கீத்பலகவிதி பண்ணியிருக்கிறபடியையும்
 காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார் அதுதன்னைப் பேசி இவ்விராகிருர் இததிருவாய்மொழியில்.

கண்டவீன்பம் துன்பம் கலக்கங்கனம் நேற்றமுமாய *

தண்டமுமதன்மைமயம் தழுவும் ஒழுகிய *

கண்டு கோடற்கரிய பெருமாளென்னை யனவானார் *

தென் றுண்டபுனலகுந் திருவிண்ணகங்கன்னகரே.

2

கண்ட இன்பம்	கலக்கங்கனம் துன்பம்	கண்டு கோடற்கரிய	தென் றுண்டபுனலகுந்
துன்பம்	கலக்கங்கனம்	கண்டு கோடற்கரிய	தென் றுண்டபுனலகுந்
கலக்கங்கனம்	துன்பம்	கண்டு கோடற்கரிய	தென் றுண்டபுனலகுந்
தேற்றமுமாய	தண்டமுமதன்மைமயம்	தேன் றுண்டபுனலகுந்	திருவிண்ணகங்கன்னகரே.
தண்டமுமதன்மைமயம்	தேன் றுண்டபுனலகுந்	திருவிண்ணகங்கன்னகரே.	
தேன் றுண்டபுனலகுந்	திருவிண்ணகங்கன்னகரே.		

*** — * ஐயகருவிகண்டவீன்பம் * எனவிறுமாயிய செவி வரய கண் முகந்
உடலெனவிற ஐந்து உருபுகள்களாலும் அதுபலிக்கையதென இன்பமாயம் அதற்கு ஏதிர்த
தட்டான துன்பமாயம் தாயினபயிருகளை / கலக்கங்கனம் துன்பமாயம் தாயினபயிருகளை
மாயக நீனைக்குமபடியும் அவற்றையென சிலர் துன்பமாயக நீனைக்குமபடியும் செய்யும
னெனவை.

கலக்கங்கனம் நேற்றமுமாய துன்பம்—எத்தனை புத்தகங்கள் / புத்தகங்கள் சிலர் தெளி
வீன்பமாகே கலக்கங்கனம் துன்பமாயம், சிலர் ஒன்றும் / புத்தகங்களைவிடும் ஆசார்ய உட
புத்தகங்களை தெளிந்த பிற்புறங்கள் பட்டா கோஷ்டியினைவந்த புத்தகங்களை விதவா
னுடையமும் அறிவிப்பாய் பரமைவந்தியினுடையவும் இதிலாவததை நீனைப்பது.

தண்டமும தன்மைமயம் = நீனைத்தும் அதுத்தும் தானிட்ட வழக்கு. * கலப
கோடி * தென்பி * ஆமாய் வணங்கதே. * கட்டாமபுறந்தமகபார் ஆனார்வீரவ
யோவீரம் * என்று நீனைத்தகவும், * எனவடியாரதென்பார் செய்தாரேகனதுசெய
தாரேகனார் * என்று அதுகாந்திக்கவும் காணுகின்றோம்.

தழுவும் ஒழுகிய = சிதோஷங்கனம் அவனிட்டவழக்கு. திருவிருத்தத்திலே
* செமம் செவகோனருளே * எனவிற பாட்டும, * மலவிகைமழ தென்றலிரு
மாயிலா * எனவிற திருவாய்மொழியும் இவகே நீனைக்கத்தகும். கண்டு கோளநாகரிய
பெருமான் — ஒருவகையாக நீனைக்கத்தது அறிவருடியாதவ னெனவை புத்தகங்க
டக்கார்புச் செய்யுள் உறுவிற வாய் "ஒன்றையெனவீ ஒருவறையாம் பவிலென
றுகாக்கிறபலவேயாம். . . மகவிகைகென்றோ பிழைப்பமமா" என்றது இவ்வே
கோக்கத்தகத்து.

3

கொழும்புக்கொழும்பு லுனமும்துடமுமாய *

நீகரில் குழகடராய இருளாய சிலையலிகையாய *

சிகரமட்டிகள் குழ் திருவிண்ணகங்கன்னகரே *

புகாக்கொள்கீத் தியலலகையில்லை யாவர்க்கும்புணவீயமே.

3

கொழும்புக்கொழும்பு	லுனமும்துடமுமாய	நீகரில் குழகடராய	இருளாய சிலையலிகையாய
லுனமும்துடமுமாய	நீகரில் குழகடராய	இருளாய சிலையலிகையாய	லுனமும்துடமுமாய
நீகரில் குழகடராய	இருளாய சிலையலிகையாய	லுனமும்துடமுமாய	லுனமும்துடமுமாய
லுனமும்துடமுமாய	நீகரில் குழகடராய	இருளாய சிலையலிகையாய	லுனமும்துடமுமாய
நீகரில் குழகடராய	இருளாய சிலையலிகையாய	லுனமும்துடமுமாய	லுனமும்துடமுமாய
லுனமும்துடமுமாய	நீகரில் குழகடராய	இருளாய சிலையலிகையாய	லுனமும்துடமுமாய

* * * [ககரமும் காகேனும்] பெரிய ககரங்களிலே சிறந்த போகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு பஞ்சோத்திரியங்களைப்போக த்ருபதிபண்ணித் திரிவார சிலர் - குகராமங்களிலே இரவும் பகலும் த்ருஷிகாராயங்களிலே பரந்து கஷ்டஜீவனமாய்த் திரிவார சிலர் : இவை யிரண்டுபடியும் தானிட வழுக்கெனவிறது. ஞானமும் முடமுமாய் = பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவங்களை உணர்ப்பு க்ரஹிக்கும் உதார்த்த ஞானமும் அவற்றை விபரீதமாக க்ரஹிக்கும் உதார்த்த ஞானமும் தானிட வழுக்கெனவிறது.

கடராய இதுளாய் = பிரகாசமும் அந்தகாரமும் தானிட வழுக்கெனவிறது. சில னாய் விசமராய = உருவமுடாததாய்த் தோற்றமும் பூமியும் உருவமற்றதான ஆகாசமுமாய். ஆக விபபடி. விருத்த விபூதிகளுள் ஸர்வோபவரன் திருவிண்ணகரிலே உறைகின்றான் : அவனுடைய குணதுபவமல்லது கமக்கு வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை பென்றதாயிற்று.

"திருவிண்ணகர் சோந்த பிரானுடைய சிவவதிக காரூண்யமல்லது மற்ற உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்று தமக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமான காரூண்ய குணத்தைப் பற்பவிககிருர்" என்பது ஆறாவிரப்படி. கீதத் தி எனவிற ஸாமாய சபதத்தை விசேஷத்திலேகொண்டு உரைத்தருளினபடி. எம்பெருமானுடைய திருக்குணம் பரமபதத்திலே விஷயமில்லாமையாலே மங்கல்கிடந்து இடகே சிறம்பெறுதலால் 'புகாகொள்' என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. "வ்யஸநியமாவது - குணபூர்த்தியுள்ள விடமே விஷயமாகையுடைய பூர்த்தியுள்ளதும் அச்சாவதாரத்திலே" என்ற ஸ்ரீ வசனபூரண ஸூத்திரி இங்கே அதுஸந்தேயம். 3

புண்ணியம்பாவம் புணர்ச்சிபேரென்றிவைபாய் *
எண்ணமாய்மறப்பாய உண்மையாய் இண்மையாய்அல்லனாய் *
திண்ணமாடங்குகுழ் திருவிண்ணகர்சேனத்திரான் *
கண்ணனின்னகுளே கண்ணோன்மின்கள்கைகதலமே. 4

புண்ணியம் பாவம்	புண்ணிய பாவக்காரணம்	திண்ணம் மாடம்	திடமான மாடக்கல் குழ்த்
புணர்ச்சி பிரிவு	வய்தலேஷ விசேஷக்காரணம்	கல் குழ் திருவிண்ணகர்	திருவிண்ணகரிலே கல்
கந்த நிலை	சாயம்	விண்ணகரே	திரும்பு வாய்மையான
கூய்		த்திரான்	
எண்ணம் ஆய்மற	வினாபரணம் கதலப்பாய்	கண்ணன்	கண்ணனுடைய
படி ஆய்		இக் கருணை	பர + போகவரண த்ருபதியை
உண்மை ஆய்	அத்தி சாத்தி சப்தவாய்க்காரணம்	கண்ணு மொள்கின்	கண்ணொள்குள்கொள் ;
இண்மை ஆய்		கல்	
அல்லல் ஆய்	கல்லாகத்தரும் அத்தியாயி	காதலமே	இதரோப்போ? [பாமர்த்தம் கந்தபடி.]
	யாய்குத்தல் அகத்தின்		
	தேவதக்கன் தட்டாத		
	குடி கிருத்தகொன்ற		

* * * [புண்ணியம் பாவம்.] கதத்திறகுச் சாதனமான புண்ணியமும் துக்கத்திறகுச் சாதனமான பாவமும் அவனிட வழுக்கு. * ஏஷ ஏவ ஸாது கர்மகாரயதி யமேப மோலோகேபய உச்சிரேந்தி ஏஷ ஏவ அணது கர்ம காரயதி யமேதா நிக்ஷத்தி * என்று உபநிஷத்து ஓதினபடியே புண்பரணங்களைச் செயலிப்பவன் அவனே பென்க. புணர்ச்சி பிரிவு = அபிமதவிஷயவ களோடே கூடி வாழ்வது புண்பரணமென்றும், அவற்றைப் பிரித்துவருந்துவது பரப பலமென்றும் சொல்லுவார்கள் : அந்த ஸமசலேஷ விசலேஷங்களும் இவனிட்டவழுக்கு. எண்ணமாய்மறப்பாய = ஸமரணமும் விஸமரணமும் இவனிட்டவழுக்கு. உண்மையாய் இண்மையாய் = உள் தென்விற சோலலுக்கு விஷயமான உண்மையும், இவதென்விற சோலலுக்கு விஷயமான இல்லாமையும் இவனிட்ட வழுக்கு. அல்லலாய் = புண்பரண பரபம முதன்வலத்திற்குத் தான் சிவமகனுபிருத்துவைத்தும

அவற்றுக்கு வசப்பட்டிராதவன் என்றவாறு. “கைவ பதார்த்த அநதாயா நிதயா வ்யாபி தனயீருந்துவைத்தே தத்தத்தேதாவை அமைப்பருஷ்டனாய்” என்பது ஆறுவீரப்படி.

ஆக இவைபெல்லாமாவதே திருவிண்ணகரிலே வாத்திக்கும் பெருமானுடைய கருப்பையாலே ஸதவ புருஷராததவகளுக்கும் ஸாதவபுதவகளுகான கரணகளைபரம்பழதவி யன் எல்லாம் படைக்கப்பட்டனவென்பது பரமார்த்தம் என்கிறது. பின்னடிகளால். ௪௦ — “[திண்ணநீர்] புனையாபாதிக்காயக்கொண்டு அவனுக்கு விழுதியாயத் தேர்ந்துகிறவைபெல்லாம் அவனுடைய கருப்பையாலே உண்டாயிற்று.

கைதவமே ஏகராம ஏதிர்மறையீய்; கைதவமன்று என்றபடி ஸத்யாரண் விஷய மென்கை. ௪௦ — “அளறிக்கை, கைதவம் - கருதக மெனறபடியரசு பனாணப்பாடனை யடங்கலும் அவனுடைய நிர்ஜெதுக விஷயீகரத்தாலே.” 4

கைதவம்செர்மை கருமைவேளுமைமாய ௪
மேய்பெய்துள்ளமைமுதமை புதமைபழமைமாய ௪
சேயத்திணைநீர்க்கு திருவிண்ணகர்செய்தபிரான் ௪
பெய்தவருகண்டி தெருத்தேவுடை முவுலகே. 5

கைதவம்செய்கை	சேயத்தம்செய்கையுமாய	திருவிண்ணகர்	திருவிண்ணகரிலே
செய்கை வேறு	செய்யும வேறுபுமாய	செய்த பிரான்	சாதவிய்த வாயெவ்வான்
கையம் ஆய		பெய்த சேயு	ஆகை சேயுடைந்தே
மேய் செய	மேய்யும் பொய்யுமாய	கண்டி	
திணைய முதமை	செய்வதும் முதத்தையுமாய	பெரும் சேயு	பிரமம் முதலான உத்தரகூட
புதமை பழமை	கைத்தவமும் தீர்த்தகைமு	உடை மு	சேயத்தகை புடைத்தான
யும் ஆய	மாய்ச்செய்கை	உரு	முவுலகமும்.
செய்த தீன்	செய்கப்பெய்துடைச் செய்		
மதிசு குழ	உய்ப்புடை திணை மதி		
	செய்கை குழப்பிடை		

*** — சிறியார் பெரியார் என்கிற வாயினிற்றிக்கே அனைவர்க்கும் காவ லோன் திருவிண்ணகராய் என்கிறார் ‘பெருத்தேவுடை முவுலகும் அவன் பெய்த காய்’ என்றது பரமமர முதல் பிபிவிக்கையவர்களுள்ள ஸமஸ்த பராணிவர்க்கமும் அவனுடைய ரக்ஷகோடி என்கை. கைதவமாவது கைரதவம். செமமையாவது ருஜு வாயிருத்தல். சிவரீடத்திலே கோணல் தவிர வேறுவிடையாது; சிவரீடத்திலே செமமை தவிர வேறுவிடையாது, இவை பிரண்டும் அவனிடம் வழக்கு. கைதவமும் செமமை யுமாகிற இரண்டும் எமயிராமரனிடத்திலேயே உண்டு என்றும் கொள்ளலாம். கண்ணன் அயல விட்டிலே புருஷுவெண்ணையத்தாழியிலேகையிட்டவாரே ‘பாண்ட விரவிர ஹஸதம் சிமாததம் வயதா: — வெண்ணையக் குடத்தில ஏன் கையிட்டாய்?’ என்றால், ‘மாதா கருகா வதஸ்கம் மருகயிதம் — அம்மா! ஒரு கன்றுகுட்டி சிதறி ஓடிப் போய்ற்று: அது இவகே இருகயிறிதாவென்று தேடுவதற்காகக் கையிட்டேன்” என்றதுபபது போன்றவை கைதவம். புருஷவாயிலே குப்பணகையவந்து ‘கோ ஆர்? ராகுஷ்யயிஷ்டமான் இரத இடத்திறதா? வந்ததேன்?’ என்றபோது “ருஜுபுதநிதயா ஸர்வம் ஆக்கயாதுருபகாரமே.” (இராமன் செமமையான புத்தியையுடையவனாதலால் எல்லாம் உண்படியே உரைக்கத் தொடங்கினான்) என்னுமபடியாக அமைந்தது செமமை.

கருமை வேளுமைமாய = கண்ணனாய் பிறந்து கையகொலத் திருவுருவமாய்க் காட்சி தருவான், கம்பிறுக்கதபிரானாய் பிறந்து “மூன்மைபெற்ற வகையண்ணன் கன் மாரமேன்” என்னுமபடி வேளுத்த திருக்கோவைய மென்கை கைதிப்பவன். இவகே ‘மூன்மலோர் வெவனிப் பெருமடிககுடன மெனடுமெனடு ஈரைக்கதாடப், பின்னத்

தெய்வந்தோர் கருமங்குட்டன் பெயர்கடியிடுவது" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியை நீனைப்பது

மெய் போய் = * லெதியேக லேசகந் ஐயதி* " எனனுமபடியாக ஸத்யம் விந்து பெறுதற்கு ஒரு அவதாரமும் * பெயர்க்காபி புன்னுவன் களமம் பொதியறை" "பொய்யாவன்னைப்பறம் பல பேகல புதகதத்துகளுள் கேட்டேன்" எனனுமபடி * அசத்யம் விந்துபெறுதற்கு ஒரு அவதாரமும் * பெயயர்க்கே பொய்யனாகும் - மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் * எனவதுமுண்டே.

இளமை முதுமை = * பேதைக்குழறி" எனனுமபடியான இளம்பிராயமாயிருக்கச் செட்டேயும் * எந்தை தந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும் முந்தை" எனனுமபடியான புராண புருஷத்வத்திலும் குறையிலையே.

புதுமை பழமையுமாய் = மிகப்பழைய அநுபலமாயிருக்கச்செய்தேயும் * எப்பொழுதும் நாள் திருவள்ளாண்டுழியுறிதொறும் அப்பொழுதைக்கவப்பொழுதென்னாராவ முதிமே" எனனுமபடியாக அப்பொழுதுபோது புதுமைக்கும் குறையிலவாதிருக்கமுமே. 5

முல்லகங்களுமியசர்வஞ் செய்கட்டாய்முனிவாய் *
பூவிலவாழ்மகளாயத் தேனலையாய் புகழாய்ப்பழியாய் *
தேவாமேலித்தோழும் திருவிண்ணகச்சேந்தியான் *
பாலியேனமனத்தே உறையின்றபிஞ்சுடனே.

6

மூ உலகச்செயல் ஆய	{ ஆக்குவதற்கும் அழிப்பதற்கும் செய்யுமா) மூன்றுமேகைய னாயும்	புரத் ஆவ பழி ஆய	{ சேத்தியாயும் அபேத்தியா யும் திருத்தொண்டை
அகவன் ஆய	{ (அகவனாகாத) சேத்திய விபூதியாயும்	தேவச் செவி	{ தேவசன் விருமித்தொழு மிடம்தா திருவிண்ணகரில்
உடைய ஆய	{ உடையகவுக்களையாயும்	செய்யுமா திரு	{ உறையும் பெருமான்
நாயிடி ஆய	{ நாயிடிவாய்க்களையாயும்	விண்ணகர்	
புயில் காழ மான் ஆய	{ மூலநாயகங்குளையாயும்	சேத்தியோன்	
தொண்ட ஆய	{ மூலதேவி பெய்ச்செ அகவன்	பாலியேன்	{ பாலியை என்னுடைய மனத் திலே
		மனத்தே	
		உறையின்ற	{ சேத்தியாயும் பன்னுமென்ற பாஞ்சேத்தியானன்.
		பாங் கடர்	

* * * — படைக்கப்படுதல், கருமங்களுக்கு வசப்பட்டிருத்தல், ஸத்வராஜஸ தமோ குணமயமாயிருத்தல் என்கிற இவற்றுடைய அவிவசுண்ணமாயிருக்கும் மூன்று கோகங்கள். இததன்மைகளுக்கு எதிர்த்தட்டாய்ப் பரமவிவசுண்ணமாயிருக்கும் நித்ய விபூதி, இவையெல்லாம் இவனிடம் வழங்குகின்றது உடையாய் முனிவாய் = ஒரு உயத்துவை ஒருவர் உகாதிருப்பதும், அது தன்னையே மறிகொருவர் வெறுத்திருப்பது மான உடையாய் முனிவாய் அவனிடம் வழக்கு ஒருவனாகவே ஒன்றில ஒருகால உடையாய் அவனுட்கே அதுதன்னையே மறிகொருகால வெறுப்புமாதலால் அவையு மிவருக கொள்ளலாம்.

பூவிலவாழ்மகளாயத் தேனலையாய் = லக்ஷ்மீகடாக்ஷம் பெறுவா ஒருருத்தன், மூலதேவி பிடித்துத் திரிவாஒருத்தன்; இவை யிரண்டும் அவைதீனடி. * காட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோரான் தன்னையே, காட்டினான் திருவரங்கம் உயபவர்க்கு உயமவண்ணம், கேட்டிரே நம்பியோன் கெதுவாகவாணாசிறீதர், சேட்டை தமமடி வகத்துச் செவயமபார்த்தியாகினற்றே * என்கிற திருமொழியின்படியே சிலர் திருமா லுத்தொழுது உயவதும் சிலா தேவதாரநர் பஜனமபண்ணி அகர்த்தப்பபட்டுப் போவ தும் அவனிடம் மாயை என்றவாறு.

புகழாய்ப் பழியாய் = * நோனறிய புகழோடு நோனறவு, அகிலவர் நோனற விய நோனறவும என்று * (குறள்) என்றுபயப்பாண உலகமறிவதாத புகழோடு விதபகுதலும் பாலவகைப்பட்ட அபரோததிகாங்காதக கொள்கலமாயிருத்தலும் அவன தீனம். புகழ்க்களால் புகழப்பெறுவதும் சிவபாய நிகளால் * உறறினம் மேயக்கூறும் மேயக்கப்பெறாது காடுவாழாநாதிமகப பெறாது பறநியரலிடைபயப்புகழ்க்கை என * எஃறிபுனடகணிலை பழிக்கப்பெறுவதுமான தனமைகளைச் சொல்கிறருகவுமாய்.

* ஆகவிபயடி விருத்த விபுஜிபுத்தருபகொளாடு திருவிண்ணகரிலே திருமொரு மாய அகத திருவிண்ணகரைப்பிரவே என் மனதகதபும் ஆகரித்து இங்கே உறைந்து இத்தகல புகாப்பெற்று சிறப்பவன்விடிகொள் என்மிரு. மே * மின்னிலை மடவாரில எடபெருமாரைக் கதவடைத்தததனனித திரவகரித்த பாவத்தை நினைத்துப் பகலியேன் எனமிரு. இப்பகைடு —⁴ சிறப்பவ லகிகள் தனபக்கலிலே வந்து மேயவிழ அதனைத் தள னித் தான எனபக்கலிலே வந்து மேயவிழாசிறக்கல்மர் காடி அவிலெனவாறது.”

பாஞ்சுட துடம்பாய் அறக்குப்பரித்தவடம்பாய் *
கார்க்குநோன்றியபகின்னம் கைதவங்குகொயதம் * விண்ணோர்
கார்க்கொலவணங்கும் திருவிண்ணகர்க்கார்க்குநோர் *
வரங்கொள்ளாதமலலவிலிலை வலங்கும்வன்சாணை.

7

பார்க்குடம்பாய்	அபார்க்குத	விண்ணகரே	விண்ணோர்	நோனற தீனமகைந்த
கூப	பும		காள் கைம்	தொருகிடமான திருவிண்
அருக்கு பரித்த	நோனறாத்தருப	சொயுத்த	நும் திரு விண்	னாரில உறைபு பெரு
உடம்பு கூப	கூபம்		காள் சொத்த	வாறுடய
காறமநோன்றி	மகைத்தம	மெய்யகத்தகிரு	பிரை	
பும சிந்தம்	தம்		காமகொம்பதம்	சிறப்புப்பொருத்திய திருவக
கைதவங்குகொ	வருங்கொகை	செய்தம்	அள்ளம்	என் தவி
தம்			பார்க்கும வன்	பார்க்கும வந்தான புலி
			காள் துண்	டம் மெய்யிலை.

(இப்படியப்பட்ட தன்மைகள் நிற)

* * * [பாஞ்சுட.] எம்பெருமானுக்கு இரண்டு வகையான சீரங்களுண்டு : அப் பாஞ்சுடமாய் கைதவதலமயமான அனாதான நிலமயவகை விசுதமம் ஓனறு : “இகத் தன்மம் சீரம் தே.” எனமிறபடியே வகை இகத்தும் அவனுக்கு சீரமானவையிலே இகத் மயமதை நோனறவாத சீரம் மறினோனறு.

கார்க்கும் நோன்றியும் = இராமடமட்டுவாக்காப்பிரவே உன்னை பதிவிடத்து வாத் கையே விடத்து கொக்கிக்கொண்டு போரும் * என்றும, * கார்க்காக்கிறவிய ஆகினவிட்டு விக்கத்துவகொனறு கார்க்குக்குத் நோற்குதபடி. சீனறு * என்றும (பிரகிலோகாரார் யா) அருளிச்சொயிறபடியே மகைத்திருப்பதம், * காணவாராபென்றெனறு காணும காபும் தவாத்திருப்பாரக்குக் காணவாயடி காண்கருகாறுதி அவதாரங்களைச் செயவதும் விவகரிதம். கின்றம் - தூருனாடு பதினோராவிரமகாடு சீனறம். கைதவங்குகொயதம் = பகலை இரவாக்கியும் ஆயுதமெடுகொன்று ஆயுதமெடுத்தும் செயதவை. கைதவம் — உட்கொல, கருத்தியம் எனவாடி. ⁴ அவதரித்து சிறக்கொபதே தன்படிக்க சிவபாலாதி னுக்குத் நோற்குதபடி பண்ணியும் ஆச்சித்திக்குத் நோற்குமபடியுபாணியும்” என பது * 9. இப்படியப்பட்டவன், பிரைம் மூதனன் நோனற தீனப்படைத்த பாபோஜனம் பெற்றோம என்று வணங்கும்படி திருவிண்ணகரிலே உறைவினருள் : அவனுடைப திரு வடிகளவகது புகலிலகை.

வரங்கொள் பாதம் = அவரகாக்கத் தம்மகரு மேய்ப்புல வரநீரின் இர்த்து பெற துகிகொளருமபடியான திருவடிகள். காள் எனமிற உட்கொல் சீரோடம் எனமிற பொருளியுமுடைத்தாதவாய் ‘சீரோடத்தன்மைவாக் கொண்புருக்கிற’ எனவையுமாய்.

படிபாசில எனக்கு உபயிலவாத தனிகையே பரம போக்பமாகும் என்று சொல்லி, அப்
பெண்ணை மணம்புரிந்து வந்ததாகவும், அதனால் உபயிலப்பபவன் என்று திருநாமம்
பெற்றதாகவும், அந்தப் புராண வரலாற்றை அடிப்படையிலே இறைமக்கும் இதயத்
தில உபயிலவாத தனிகையே நினைத்தவரையே தென்பதாகவும் உறுப.

சிழுவெய்யில்சிநுமைபெருமை துணைமகேனையுமாய் *

உதலவன்கற்பன மறமாயஅகவுடலவனுமாய் *

மழைவாய்வன்குறவாழ திருவிண்ணகாமனஞ்-சொன் *

உதலவன்களி மறமுருக்கோகன்கலம் காண்மன்களே

10

சிழவ வெய்யில்	சிதவாய்ம வெய்யிலாய்	மதல வாய	மழைபெருமை புடைவ வன்
நெமை பெருமை	அணுதவமாய் விபுதமாய்	காண் காண்	காண் களிதவாதநிலை
குதலம் குறவாய்	நிலைவதவமாய் திரைதவ	திரு விண்ண	திருவிண்ணகேனே திரை
மதல வாய்	மாய்	காமனஞ்	காமம் பன்னுதி எம்
உதலவன்களி	கூலமன்களாய் கிதவாய்	சொன்	பெருமையுடைவ
மதல வாய்	காய் மதமுருக்கோகன்கலம்	உதலவன்களி	திருவிண்ணகேனே
அணு அணு	அகந்திசுடைவ கண்பவந்	காண் திரை	புடைபெருமையுடை
மதல வாய்	காண்புடைவ கண்பவந்	காண்புடைவ	திருவிண்ணகேனே
	புடவ திரைகொண்டி		கூலம்

*** [சிழவ வெய்யில்.] “பாட்டுக்கு கரிண்புறம் பத்துக்குக் கருத்துமயோலே
தூற்றுகு உபதேசப்படுத்து” என்கிற ஆசாயநாயகிய ஸ்ரீமதேந்திரியப்படி ஓவ்வொரு
தூறுபாசரங்களினுள்ளும் ஓவ்வொரு பதிகம் உபதேசபரமா விரிக்குமாறலால் இந்த
ஆறுபாத்துக்கு இந்த திருவாய்மொழியை உபதேசபரமாகக் கொள்ளத்தக்கது.
இது உபதேச ரூபமென்பது மற்ற பாசரங்களில் வாய்க்காமாகக் காணாமல் இப்
பாசரத்தில் வாய்க்காமாகக் காண்கிறது: “மறமுருக்கோகன்கலம் காண்பின்களே”
என்றது காண்க. பன்னிர்ப்பரப்பினும் இப்பாட்டின் உரைவதாரிசையிலே “உப
தேசிதது முடிக்கெழு” என்றருளிச்செய்திருப்பது குறிக்கொண்ட.

நாபாசுத்தியைத் தருமதான் சிழுவாய்ம நாபாசுத்தியை வெய்யிலும், நெமைக்கு எல்
லையான அணுதவமும் பெருமைக்கு எல்லையான மதலதவமும், மதலம் பரிமாணவகை
தூண்டான மதலதவ திரைதவங்களும், ஜலகம் கிதவதவங்கள் மதலமுள்ள
பதார்த்தவகையாய், இப்படி வாய் சீர்ப்பாசரத்தையெய்தி அவற்றினுடைய வாய்பா
வத்தகை உடையவல்லாதவனுமாய்க்கொண்டு, வாய்க்குக் கொண்டுதெய்வியை நுழை
பெற்ற திருவிண்ணகேனே உரைக்கிற பெருமானது திருவாய்க்கேனே பொழிய வேண்டு
காண்புடைவோ மலமோம் காம. இதை கிவகையே சிவபித்துக் கொள்ளுபினான் என்று
காண்க.

(10)

காண்பின்களையகொன்ற கன்முருக்கோகன்கலம் *

நாண்புடைவன்களே திருவிண்ணகாமனஞ்-சொன் *

காண்புடைவன்களே திருவிண்ணகாமனஞ்-சொன் *

காண்புடைவன்களே திருவிண்ணகாமனஞ்-சொன் *

(11)

காண்புடைவன்களே	‘காண்புடைவன்களே’	நாண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே
காண்புடைவன்களே	இந்த கிதவதவத் திரைத்	தாண் திரை	காண்புடைவன்களே
காண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே
காண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே
காண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே	காண்புடைவன்களே

ஆதி ஆயித்த	} பகவதாஜா ரூபமான ஆதி ரத்தினமும்	} விண்ணோர்ந்து சேவனை தீய்தி	} சித்பஸுதிரிக்கு யிறக்கு துவலாமன்
திருவிண்ணகச் பத்தம் உள் லார்			

***[காண்மின்கள்.] இத் திருவாய்மொழியை அதிரிகவலவலர்கள் சித்பஸுதிரிக்கு
ஞ்ஞகௌவிர்தத் தருந்தயாவார் என்று பயனுநாதத் தலைக்கட்டுதிரார் இப்பதிக
மானது *காண்மின்களுக்கிரென்று கண்முடிபுப நிமிரத் தானினையன் தனலாக்
குறித்து அருளிச்செய்ததாகத் தரும். ஏனெனில், மாவனியை வடிவமுதாம பேச்சில
தூவினமயாலும் மயக்கினதுபோல இவ்வுரு ஊடலிலேயின்ற ஆழவாதை மயக்கித் தன்
காரியத்தை ஸாதித்துக்கொண்டதனால்.

ஆணையாயீரம் = *சருதிஸ் ஸமருதிர் மனமவாஜா* என்று ஸமஸந்தித வேத
மானது எப்படி பகவதாஜாருபமோ அப்படியே இத் தரிழவேதமும் என்க.

விண்ணோர்க்கு என்மம் துவக்களாவர் = இததிருவாய்மொழியை ஒதுமவர்கள்
ந்தியஸுதிரிக்குக்கும் சூரவர்களாலையாவது என்மையனில் —பாவியேனைப் பலர்
காட்டிப்படுபவாயோ *என்னுமபடியான் இருந்தருளாகுதல்தலை இருந்துகொண்டே
துவர்கள் இப்படி பகவத்குணபுவம் பண்ணப்பெறுவெருர்க்கின! இதுவன்றோ ஆச்
சரியம்! நாம் *நலமத்திலில்தோர் காட்டிலே யிருந்துகொண்டு குணபுவம் பண்ணு
வதில் என்ன விச்சையு? கமழிறகாட்டில் இவர்களைப்பன்றோ சீரியர்கள்! என்று
கொண்டாடப்பெறுதலாம். இங்கேகாட்டு மூலக்கதி. —“ஸயஸாததிதயிருத்துவைத்தே
மப்படி ஒருவனுக்கு உண்டாவதே! என்று (சித்பஸுதிரி) கொண்டாடியிருப்பார்கள்.”

ஆழவாத் திருவடிகளேசரணம், கம்பினகித் திருவடிகளேசரணம்

—: 0 :—

ஸ்ரீ:

ஆழவாத் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி - ஆறும்பத்து - தான்காந் திருவாய்மொழி,
சூரவைபாய்ச்சியரோடு.

உதாயவதாரிகை:—சீழ் ஐந்தாம்பத்தில் *பிறந்தவாறும் என்கிற திருவாய்
மொழியில் எம்பெருமானுடைய சேஷத்த விசேஷங்களைச் சித்தித்து உருகி உள்
குழைந்து அந்தோ! அதுபயிக்க முடியவில்லையே பெனது தனர்க்கு பேசினார்; அக்
குறை தீர்க்கின்றது இத்திருவாய்மொழியில். எம்பெருமானுடைய பவபல சேஷத்த
விசேஷங்களை வாயாரச்சொல்லி கன்னுக் அதுபயித்து அதனால் தமக்குண்டான
பூரிப்பைப் பெருமிடது செய்து வெளியிடுகின்றசூரவாதார் இத்திருவாய் மொழியில்.

இதில் ஒவ்வொரு பாசதங்களிலும் முன்னடிகள் *சுவாஜனுடைய சேஷத்த
விசேஷங்களைப் பேசுவனவாகவும், பின்னடிகள் அத்த சேஷத்தாதுபவத்தினால் தமக்குண்
டான களிப்பைக் கனக்கக் கூறுவனவாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. *கீசனென் நிறை
யோன்றுமிலேன் * என்று கைச்சிபாதுனத்தானத்தின் பரம கவுண்டியிலே நிற்கின்ற
ஆழவாத் இவரு “எனக்கினிபார் சிகர்சினிவத்தே” என்றும், “எனக்கார் பிறர்கைய
கிர” என்றும் “மாதுளதேவலிம மண்ணினமிசையே” என்றும் இவ்வென ஆவலி

மாயக்கோலப்பிரான்—மாயா என்கிற வடசொல் மாயமெனத் திரிந்தது. மாயா—
வாயுபலமுதலானது ஆசைநீயம், கருதநீயம் எனப் பலமொருதரமும். கருமத்தாலுள்
திகிலை தன்னுடைய வாயுபலத்தாலே ஏறறுக்கொண்ட நிலையும்கூட விக்கலுந்நை
புண்டிய பொருளான என்றும். அவனது நிலையேவுடைகளைச் செதனை செய்து கொடு
கீர்ப்பண்டமாகப் பக்திமயமாக என்னுந் காலம் கழிவதுபோல மறறு ஆக்கினது
முண்டோ? என்கிறார். இவ்விபுதியில் மாதிரிமனது. அதை விபுதியிலும் இவ்வ
எனக்கக்காக 'வாயுபலம் கீரீர' என்கிறார். ஏன்? திருவாய்மொழிக்கு இடைபருத
அநுபவநிலையிலே வெள்ளில் 'இவ்வில் பெண்பதிலை; அவருப் பதவருணதுபவம்
செவதுமே யவலாது நீரமைக்கு நிலமனதே. 2

நிகரில்மல்லவாகச் செற்றதும் கீராமெய்ததும் கீரெடுக்கை
சிகரமாகின்றதும் இவைபோவ்வனவாயிற்று
புகர்கொண்டே திரிபிரான் தன் செயல்களைத் துன்பிடு என்றும்
வகரவைக்கவையுபபெற்றேன் எனக்கொன்றிவிரோதமே.

3

கீரில் மல்ல	(கீரில்) குயில்களால் மல்ல	புகர் கொள்	கீரில் மல்ல
கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல
கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல
கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல
கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல
கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல
கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல
கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல
கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல
கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல	கீரில் மல்ல

* * * கண்ணபிரான் மல்லக்கீரில் செற்றது இரண்டு பிரகாரங்களில்.
மல்லம் தனக்கே கொல்லப்பிறந்த தேவன் புத்திரன் திருவாய்மொழியில் ஒளிந்து
வளர்த்துப் பிறிது கோவல்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணனைக் கொல்ல நீச
பித்த அகரவாகைகள் பலவற்றையும் புத்திர முத்திய வேல்களையுடன் திருவாய்மொழி
ஞர் செல்ல ஒளிவும அதை முயற்சிசெல்லவாம் பழதுபட்டவாக, பிறகு விலயிழா
[தனுர்யாகம்] என்கிற விபாஜம் கவத்துக் கண்ணனையும் பலராமனையும் அழைத்து
வருமாடி நீயிசெய்யப்பட்ட அகராதுண்டை பிரகாரத்தின்கண்ணாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணபலராமர்
கவிஞரும் புறப்பட்டு மதுரைவீழ் புருந்து விடுகின்ற பல கீத்களால் செய்து கமன
என்னமனைபை கொக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரணமனை வாயில் வழியில் மதவானையை
முடித்து உனனே கமன ஸ்தாயிற் செல்லுகையில் அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது
கொல்லுமாடி கமனனும் ஏவப்பட்ட அராஜன் முடிபுகள் என்னும் மல்லகளை வந்து
எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெருமபேர் செயல், அவர்களை மற்றொன்றினாலேயே கொன்று
கொன்றிட வரலாறு ஒன்று. (2) கண்ணபிரான் பாண்டவாகடகுத் தூதராய்த் தன்வி
டம் வரப்போகின்றனென்பதை வறிந்த துரியோதனன் எவ்வகையினாலேனும் க்ருஷ்
ணனை முடித்துவிடுவதே கருமமென்று துணிகத தணலயமாகத் தந்து ஸபா மண்ட
பத்திய மிகப் பெரிய நிலவறை பொன்னறைத் தோண்டுவித்து அதில் அகேக மல்லகளை
ஆடிதபாணிகளைய உனனே விடுக்க கவத்து அப்பொருதியைப்பயிற் அறிவொன்று
படி முயலிற் பின்புக்களால் மேலே முடி அதன்மேலே சிறந்த தந்தனான மொன்றை
அமைத்து அவ்வாஸனத்தின் மீது கண்ணபிரான் வீற்றிருக்கச் செல்ல, கண்ண
அவ்வமே அதன்மேல் ஏறின மாதிரித்திலே முயலிற் பின்புக்கள் முறிபட்டு ஆன
னம் உன்றிவகிப பிலவறைவீற் செல்லுமளவில் மலனகள் எதிர்த்துவர், பெருமாள்

மிகப் பெரிதாக விசுவரூபமெடுத்து எதிர்த்து அந்த மல்லாக்கை மடிவித்தானென்ற வரலாறு மறஞ்ஞென்று. பூதகாஞ்சிபுரத்தில் 'திருப்பாடகம்' என்று பரவித்தமான் பாண்டவ தாதர் ஸங்கீதியில் இவ்விதினாஸத்தகுத் தகுதியாக மிகப்பெரிய திருக்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றமை அறிவதற்க்கது. [பாடகம் = பாடு அகம்; பாடு = பெருமை. அதுதோன்ற எழுந்தருளியிருக்கும் தலம் என்க.]

கீர்கோலங்கைச் சிகாமகளிதடது = கமஸனது அரண்மனைவாயிற புகுமபோது மல்லவதத்திற்கு முன்னே செவதது குவாலாபிட வதம். * வாரகடாவருவியாக்கி மாமலி. * பின் மருப்பினைக் குவாடதுத்துருட்டி ஊர்கொள் திண்பாகனுயிர்செகுத்து * என்ற பாசரம் கொக்குக.

புகர்கொள் சேதிப்பிரான் = மல்லாக்கை மடித்து மதவாசையை முடித்தபின்பு ஷடலிப்புக் எழுந்தபடி. அப்போதைய அழகிய நிலைமையை மதுரைவிற பெண்கள் அனுபவித்துப் பேசினார்கள். *லகல்! பசுபத க்ருஷணஸய முகமத்யருணைக்ஷணம், க்ருபுததக்ருதாஸால ஸவேதாமபுகணிகாபிதம். * என்று அவ்வுரபெண்கள் ஒருவர்க் கொருவர் சொல்கிக்கொண்ட வார்த்தை காணீர்.

என்னும் வகா ஸவகல்வைகப்பெற்றேன் = இப்படிப்பட்ட சேஷபுதங்களை நாட்டோரார் புஜித்துக்கொண்டு காலம் கழிப்பபெற்றேன்; (அவ்வுது) அதுபலிகளைக்குப் போருமபடி காலமானது செடுகப்பெற்றேன் என்னவுமாம். ... 3

கோவலாய்ச்சிபுறவேடார்க்க ஞார்கிற்றும் வஞ்சப்பெண்ணை *

ஸவப்பாலுண்டதும் ஊர்க்கடயிற்சொடியதும் *

தேவக்கோஸபிரான் தன் செயல்களைத்துமனங்குதுழித்து *

மேவக்காலங்கள் கூடினென் எனக்கென்னிவிவேண்டுவேடு.

4

ஞார்கி	வசோதைப்பிராட்டியானவன்	தேவக் கோஸப் பிரான் தன் செயல்கள்	அபாரஞ்சு திவ்யமக்கள் வித் ஞானா ஸ்வாபிராணு உடய செயல்களை
கோவ	திருமேனியில் கோவுண்டா குப்படி (அவ்வது, பட்டர் களின் கணம் தகடுமுடிய)	கிணர்த்த மாய குறைத்த மேவ	அதலத்தித்த ரெஞ் செழித்த ரெஞ் தம்பக
வசோத ஞார்கி உணர்ந்தம்	வசோத சேத்தரப் பிணை (அதற்கு) எக்கிவிருத்தாவு பெண்,	காலக்கள் கூடி	காலக்கள் பவிக்கப் பெற்
வஞ்சப் பெண்ணை ஸவ	வஞ்சனை செயலவந்த பூதனை முடியலக	மேவ	மேவ
பாள் உண்டதம்	அவ்வது முகப்பாளை உண்ட தென்ன,	காண்கு	இவ்வனை மச்சியம் பெற்ற காண்கு
காள் சாடம்துற ஸடியதம்	(அவ்வாரவெத்தாரே) கார்க் தவத்த சாடம் பொருப்பலக தார்த்த தென்ன (ஆ இப்படிப் பட்ட)	இனிவேய்க்கவத என்	இனிப்பெறவேய்க்கவ தென்த தகடுடே?

***[கோவலாய்ச்சி.] இவ்வே கமயின்னை வீடு;—“நீயச் இப்படிட்டை இயலருளின் செயலபுக்கால் கோவ என்றருளின் செயலமும்தகுக்காணும். கோவவென்கிருக்காணும். ஆழ்வார் திருமேனியிலே கவிது உறுத்தினுறபோலே”

வசோதைப்பிராட்டியானவன் கண்ணனை வசோதே, வட்டிணைக்க அப்போது எக்கிவிருந்தபடியைச் சொலதுவிறது * அஞ்சவுரப்பாசனசோதை ஆணுடலிட்டபடிருக் கும * என்னுமபடியான வசோதைப்பிராட்டியானவன் கண்ணபிராணுதடய திருமேனி யிலே போலு உண்டாகுமபடி ஒருகாசியரு செயல ப்ரணைதிரிலிஸ்யாயிருக்க, இவ்வுது கோவ என்றது - இச்செயலை அதுண்டிப்பவர்களின் உன்னம் கோவ என்றபடி. ஆழ்வாள்

போயிருந்தகாலத்து, கமஸனுலேகப்பட்டு அஸூரனொருவன் அந்த வண்டியில்வந்து ஆவேசித்து மேலவீழ்ந்து கொல்லமுயன்றதை உறிந்த கண்ணன் பாலுக்கு அழறற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி யுதைத்து அச்சகடத்தைச் சின்ன பின்னமாக்கினமை உறிக. ஊர்க்கடம் — விதீர்த்ததற்காக. ஊர்க்கெற சகடமென்க. “மலைபாளையோடு சகடத்தை” எனஞ் திருமவனாகவாழ்வார்.

இத்தகைய சேஷடிதங்களை அநுஸந்தித்து அகவாய் உடைகுலைப்பட்டு அகங் ப்ரபோஜனாயக்கொண்டு காலம போக்கப்பெற்றேன; இதனால் நான் அவரபத ஸமஸ தகாமனானேன் எனஞராயிற்று. 6

வேண்டித்தேவசிக்கவந்தபிறத்தனம் வீயிதினவைய
பூண்டு * அன்ம அன்மபலமபபோய அங்கொராயக்குலம்புக்கனம் *
காண்டலின் ழிவளார்க்கு கஞ்சனைத் துஞ்சவஞ்சமசெய்தனம் *
சண்டுளானலறப்பெற்றேன் எனகென்ன திகழனதே.

5

தேவ இரக்க	தேவததம் பிரார்த்தனை	நி ஆய் குலம் புக்கனம்	இடைச்சேலியே பிரவேசித்ததென்க.
வேண்டி வந்த பிறத்தனம்	திருவடிகளால் வந்த அகவாய்	காண்டலின் ழிவளார்க்கு கஞ்சனைத் துஞ்சவஞ்சமசெய்தனம்	கிரோதிகளுக்கு அது தலையவாதபடி மாதகார வந்தது
அன்ம அன்ம	அபிபிரேத பெந்ததாவது தேவசி	சூண்டுளானலறப்பெற்றேன்	மனம் முடியுமபடியாக அகம் திறத்தியே வஞ்சனைப்பெற்றேன அகம் இச்செய்க்களை
பூண்டு	(சூண்டுளானலறப்பெற்றேன்)	சூண்டுளானலறப்பெற்றேன்	இப்போத (அகமத) இவ்விடத்தே
புலவ	தூண்டுளானலறப்பெற்றேன்	சூண்டுளானலறப்பெற்றேன்	அகம் காப்பிட்டு உத்தரே லிங்கப்பெற்றேன்
வீக்கு இருக்க வாய்	செறித்த திருவிரை	சூண்டுளானலறப்பெற்றேன்	இனி எனக்கு வந்த குறை
அககு போய்	அகவிடத்தினின்றும் புறம்	சூண்டுளானலறப்பெற்றேன்	புலவ.

*** [வேண்டித்தேவ.] தேவ இரக்கவந்து பிறத்தது, வேண்டிவந்து பிறத்தது என்று இரண்டாக போதித்துக்கொள்வது. தங்களுக்குப் பகவதரான அரக்கர்களால்வந்து முடிக்க வேணுமென்று தேவர்கள் பிரார்த்திப்பவர்களாதலால் துஷ்டர்களை சிகழிப்பதற்காக வந்து பிறத்தனம் 'தேவ இரக்க' என்பதனால் பெறப்படும். பரமபதத்தில இருந்துகொண்டே வங்கல்பமாத்திரத்தினாலாவது திருவாய்மொழியிடாவது துஷ்டர்களைத் தொலைத்திட முடியு மாதலால் அதற்காக பகவான் வந்து பிறக்கவேண்டிய அவசியமில்லை; தன் வடிவமு, பேச்சினியை முதலியவற்றைக்காட்டி ஸாதக்களை வாழலிக்கவேண்டியே வந்து பிறத்தனனாதலால் அவவர்த்தம் 'வேண்டி' என்பதனால் காட்டப்பட்டது. வேண்டி - நான் கிருமபி என்றபடி.

இதையில் * பரிந்தரணய ஸாதகாம விவராய ச துஷ்குருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாப னார்த்தாய ஸமபவாமி யுகேயுகே. * என்பது எம்பெருமானுடைய திருமுடிபாகதாம். செட்டர்களை சகழிப்பதற்கும் துஷ்டர்களை சிகழிப்பதற்கும் அறகெழியை கலை 'காட்டுவதற்கும் அடிக்கடி அவதாரங்கள் செய்து போருவேன என்றருளிச்செய்து வைத்தான். இதில் பகவதவதாரத்திற்கு மூன்று பிரபோஜனங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன; [செட்ட பரிபாலனம், துஷ்ட சிகரணம், தர்மஸாதாபனம் என்பன.] இவை மூன்றும் உண்மையில் ஒரே பிரபோஜனமாகத் தலைக்கூடக் கூடியதாம். என்கனென்பென்னில்; பரிந்தரணய

எருதுகளை வலிபடக்கினவர்களுக்கே கப்பினகிப் பிரட்டியை மனஞ்செயலித்துக் கொடுப்பதென்று நிபந்தனை வைத்திருந்ததனால் எண்ணிரான அவருடைய செய்து பிள்ளைதொன்புணர்ந்தாளென்பது வரலாறு.

குருந்தொசித்தது உபமுனைக்காரியை எண்ணன் மலர் கொய்தறப்பொருட்டு விநாயகி வேறுவதொரு பூதந் குருந்தமரமுண்டு: கமலனாக ஏவப்பட்ட அகரர்களில் ஒருவன் அந்த மரத்தில் வந்து பிரவேசித்தது எண்ணன் தன்மீது வந்து ஏறுமியிபது தான் முறித்து விழுந்து அவனை விழுத்திக் கொல்லக் கருதி விருந்திபாது மாலவனான எண்ணிரான அம்மரத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத் தன் வலிமை கொண்டு முறித்து அழித்தனென்பது வரலாறு.

எண்ணிராணுடைய சரித்திரங்களை மாத்திரமே அதுபலிப்பதாகக் கொண்ட இத் திருவாய்மொழியில் இப்பாகத்தில் * அவைகொன் வைபவமனந்த மாயன் * என்றும், மேலே எட்டாம் பாட்டில் * மானியாயநிலக்கொண்டமாயன் * என்றும் வேறு அவதார சரித்திரத்தையும் கூறினது குறையன்று; “இவையொளபுளநிப்பினந்தது” “இமி வேறுகன்செறந்தது” “குருந்தொசித்தது” என்றவைபோலே “அவையொன் வைபவமனந்தமும்” என்று இதனையும் ஒரு சரித்திரமாகக்கூறி அதுபலித்தமை காட்டப்படவில்லையே; எம்பெருமானுக்கு விசேஷமொன்று இடத்ததனியே.

மாண்புமிகு அழக்துமணி சாநிவீரன் பித்த *
தனக்கு வேண்டுகொண்டு தான் தன சிறந்தினைமுடிக்கும் *
புனத்துழையுமையுமையின் என்னபன் தன்மாயங்களை *
நினைக்கும்பெருமைமேன் என்னைபின்னிக் கினைவந்தே.

7

தான்	பாதினெறிபுகுபுகுதான் தான்	புனத் தழாய்	செய்தித் தழாய் மாநிலபத்
அருக்கு மாநில	நெய்யொன் மதையு வானி	மாநில முடியை	திருமுடியைத் திருமுடியை
சாநிவீரன்	வீரன்	பன் என் அப	முண்டனான கம்பெருமா
மனப பரிபொரு	வயங்கியின் விவையொத்	பன் தன்	அத துச்சரிய செய்ததன்
பித்த	திருமுடிவந்தித் தனத்தி	மாயக்கொ	வையே
	மேலே வந்த பித்த	கினைத்துமெனும்	அதனத்திக்குக் கொண்
தனக்கு வேண்டி	தனக்கு இங்ஙனான வித	உண்டமேன்	பன் தன கொண்டு
உரு கொண்டு	தன்கொண்ட பரிசுநித்த	எனக்கு	
தான் தன சிறந்த	தனனுடைய சிறந்ததனத்த	இனி கன் கெத்த	இனி நப பெரு கெத்தின்
நினை முடிக்கும்	தனித்தந்தமொன்றாய்	கொ ள்	தபுலான் ளு? அரு
	குன்		கொண்.)

-44- [மாண்புமிகு] அக்கரகார் போலவாரான விநோதிகன் பத்தவர்க்கவகளை கலிபுமது பொறுக்கமாட்டாமே அழக்து மாநிடசாநிவீர வந்து பிறந்து அவர்களை அழிப்பசெய்யும் செய்ததன்களை நினைக்கும் பெருமைமேன் என்னக்கு இவ்விலத்தின் சிகர வரர் பாருமில்லி வெள்கிஞர். கீழ்ப்பாகரங்கனினும் மேற் பாகரங்கனினும் சிலசில சேஷ புத்தங்களை விசேஷித்து எடுத்துவைத்தது அதுபலிப்பதாக அருளிச்செய்யுமில் தீபபாட ளு அவருடைய ஒரு சரித்திரத்தை வெடுத்துரைக்கையு றிக் க ஸமுதாய ரூபென அரு ளிச்செய்கிஞர். இப்பாட்டில் “தான் தன் சிறந்ததின் முடிக்கும்” என்பது உயிரான வாககம். தன்னானியே வடிவெடுத்த எம்பெருமானுக்கும் சிறந்தமுண்டோ வென்னில், சௌரய வீரப பாகரங்கனெனயிற குணங்கனையும் உண்டவனான பரவித்தி பெற் றிருக்கின்ற பகவானுக்கு எங்குநே சிறந்தவையானிருக்கமுடியும்? சிறந்தமுண்டான வலவது அக்குணங்கள் விதுபெற வழிபெயிடுவ. கருணையும சிறந்தம் விஷய பேதத்தாலே வயவனதைபெறும். பூத விநோதிகன் திறத்திலே சிறந்தமுண்டாகாம ளிருக்க முடியுமோ? எம்பெருமான தன் திறத்தின் எதத்தின் அபராதங்கள் செய்வாரான்

சீத சிவசேன உன் கைய சிவ சேன சேன சேன	உன்மேலும் சிவசேன உன்மேலும் சிவசேன சிவசேன உன்மேலும் சிவசேன உன்	உன் சிவசேன சிவசேன உன் சிவசேன சிவசேன சிவசேன	சிவசேன உன் சிவசேன சிவசேன உன் சிவசேன சிவசேன உன் சிவசேன சிவசேன உன் சிவசேன சிவசேன உன் சிவசேன
--	--	--	---

[illegible]

* விண்ணினைத் தனநாமமே புக்கமெய்யினை நினைவறியாதது எட்டிய ஓர் ஐந்திணையம் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதாவது—ஊம்பெருமான ஸந்தியிலிருந்து பரமமொழிநலவாயம் கடந்து முடிந்தவன்று ஆண்டாற்றும் எய்தாரும் சந்தித்து அஹங்கார மமகார தூஷிதராயிருப்பார் பதத்துக்கொடி தோருத்தல் அதிசயகுமாரமான திருமொழிவைக்கொண்டு பத்து கால எழுந்தருளிய அபாயமொன்றுமின்றி தல உதரவண்ணம்பற்றியாகக் காணப்பெறுகிருமென்று சொல்லி இருவரை மொருவர் தெண்டனிடமுத தழுவிக் கொண்டார்கள். அந்த நஞ்சின் கண்டிருந்து வெளியிடகுன்றினார். ... 10

காயகன்முழுமேழமுத்தும்பு முழுமேழமுத்தும் * தன்
வாயகம்புகவைத்து முத்தும்புதவையம் அனையவல்லுமாம் *
கேசவனடியினை சினைக் குருகூர்த்தமோபன் சொன்ன *
காயவாயிந்திவந்தால் பத்தாவாயுலகிந்தியே.

12

முழுமேழ உவருத் தும் காயகன் ஆய	காயகன் வாயகன்முத்தும்பு தவையம்	கேசவன்	ஊம்பெருமானுடைய
முழுமேழ உவருத் தன் காயகன் புகைவந்த உயிர்த்த அகல ஆய அகல அகலதன் ஆய	அந்த ஊம்பெருமானுடைய (பாணயம் கொடுத்தபடி) தன் காயகன்முத்தும்பு ஆய பிரசு வெளியுத்தி அகல தரமோபன் அகத்தின் புகைபுகைபுகை வந்தவனுமாம்	குருகூர்த்தமோ பன் சொன்ன தல ஆயிரத்த புப பத்தாய் தவையம் பத்த ஆய	உய்யாதவன் விஷயாக ஆயிரத்த ஆயிரத்தமே புப பத்தாய் அகலயமோபன் பத்தாய்க் காய பெருவாய்க்.

* * * [காயகன்.] கண்ணிராறுடைப திவ்யசெஷடிதங்களைப் பேசின இத்திருவாய் மொழியைக் கதவார, தமையம்போயை கருவண பத்தரவர்களைன்று பயனுரைத்துத் தல்கடைடுகிறார். இப்பாசரத்திறகு அவதாரினை இட்டருளாநின்ற பிள்ளான் (ஆளு பிரபபடியில்) “மேற்கொடு திருவாய்மொழியாலும் சொன்ன அத்தந்ததை நிகழ்க்கிறது” என்றருளியசொல்தார். அதன்பேரே பெரியவாசரானபிள்ள இப்பாதிநாளுவாயிரப்படியில் விசதிக்கிறதருளினமை காண்க.

காயவாயிந்து = இயேசு “சாமாயணம் காராயண கதை யென்று தொடங்கி கங்கா காவிகேய ஸம்பவாதி அஸத்தீததவம் பண்ணின எச்சிலவாய கத்தியணனாமல் ...” இவ்வாதி ஆசாரவதருதவ திவ்யவருகதி அதுவகதேவம் (அதன் கருத்து, —) வாய்மீதி பகவான் சாமகதைகளைச் சொல்லுவதாக சாமாயணமென்று தொடங்கி, காயவாயின் உற்பத்தி ஸம்பரணமணியனுடைப உற்பத்தி, புஷ்பகவணகம் முதலான கதைகளைப் பரகம்ப பேசினதால் அஸத்தீததவம் பண்ணி வாய்க்கை அகத்தி படைத்தான்: வேதவாயஸபகவணும் * காயவணகநாயிணம் * என்று காராயணம் கதைகளைச் சொல்லுவதாக விழிகது, ஸம்பவாயகத்திலே பிஷமர் முதலான பற்பலருடைப உற்பத்தி பரகாரவகை விசிலாகப் பகவையாலும், ‘புஷ்பபடபோகம். [புத்த புஷ்பதகம்] என்னுமாய். பாரதபிபார் கதைகளைப் பரக நின்ற வருணித்த படியாலும் அஸத்தீததவத்திலே மிகவும் பரந்து வாய்க்கை அகத்தவாக்கிக் கொண்டு, பிறகு = அஸத்தீததவ காரதார பரிவாதவாயமணுவாய், காரம் சௌரிகதா வாயகங்கையவ புரிமெனம் என்று, அப்படி அகத்தமான் வாய்க்கை பகவத்தைய நீர்த தமையிற் கங்கையினுலே கதமவாகருத்தேயானது தானே சொல்லி கத்தி பண்ணினான். ஆகையிடி. தொடங்கிப்படியாகுச் சேராமே அஸத்தீததவத்தைப் பண்ணி வாய்க்கை அகத்தமவகைப் பின்பு அதற்கு கத்திபண்ண வேண்டாதபடி, ஆழவார முதற் பிரபுதமான் திருவிருத்தத்தில * தமையவன்கயி * என்று திருமால் விஷயமான கவி யென்று வாயோகம் விட்டபடியே இதர விஷய ஸம்பகதமுள்ள ஒரு சொல்லும் கூடு

கலசாதபடி. சொற்களைத் தெரிவிதெடுத்து விஷயத்திற்குத் தகுதியான சொற்களாலே சொல்லப்பட்டதாய் ஸாவேசுவரனுக்கு வாயத்தான இததிருவாய்மொழியாயிரமானது. வேதங்களில் புருஷன் ஒருவரேயாவவும், தாம் சாஸ்தரங்களில் மருமமயிற் றேயவவும் பஹுபாஸதத்தில் னைதேயாவவும், புராணங்களில் பூர்விபுண்புராணம் போலவும் நிவயபரபகதங்களுள் ஸாஸமாயிருக்குமென்றபடி. ஆகவே, அங் எனவது பகவதவாய் மொன்று தவிர வேறு ஒரு விஷயமும் ஊடு கவசாகமபற்றிய பரிசுத்தநயைப் புஷ்கல மாகவழைய என்றபடி.

துவளின்நியேபந்தாவம் = இயகேசு — "துவளாவது குறம. அதாவது அவ தாரத்தரங்கலிற் போகாத கருணை வருத்தத்தததாலே காவதாழ்வா" என்பதாம். தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலவயது வேடுருந் திருப்பந் டியாய்மெயிருந்ததுபோல கருணாவதா மலவது மறஞென்றறியாத பரணாகாதநிக ளாவர் என்றதாயிற்று. 11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். கம்பினினை திருவடிகளே சரணம்.
ஜீய் திருவடிகளே சரணம்.

—, 0 —

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானா ஜீய் திருவடிகளே சரணம்.
திருவாய்மொழி - ஆரும்பத்து - ஐந்தாந் திருவாய்மொழி.
துவளில்மாமணிமாடம்.

உணர்வதாரினை — ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமானுடைய தன்மைகளை வருணிப்ப பதில எவ்வளவு குதூறலமோ அவ்வளவுகுதூறலம் தமமுடைய தன்மைகளை வருணிப் பதினுமுண்டு. எம்பெருமானுக்கே மயக்களாசரணம் பண்ணப்படுத்த பெரியாழ்வார் "அடியோமோடும் நீளனோடும் பிரிவினறி ஆயிரமபலவண்ணம்" என்று தமக்கும தாமை மயக்களாசரணம் செய்துகொண்டார். எம்பெருமானுடைய பெருமைமைய பரங்காக அநுபவிக்கவல்ல அடியார்கள் இல்லையாவின எம்பெருமானிருந்து பாதுகாபன்? நிவா தென்றவ முதலானவை பரம போகயமேயானாலும் அவை அநுபாத்தாககளுக்கு உபாயாகப்படாதவளவில் 'காட்டியெறித்த நிவாபிப்பாவே' எனனுமபடி அவதயம் பெறுகின்றவனவனோ. அப்படியே, எம்பெருமானுடைய பெருமைமைய அவனைக் கருக அநுபவிக்கவல்லவர்களுடைய பெருமைமையே சொருகிநிற்கும். பாகவதர்களின் பெரு மையைப் பேசுவதும் பகவானுடைய பெருமைமைய பேசுவதெயாகும். ஆனது பற்றியே "திருமாலவன்கலி" என்று பகவததீர்த்தனமாகக் கொண்ட நிவயபா பகதத்திலே "பயிலுளுடரொலி" "கெடுமாற்கடிமை" முதலான பதிகங்கள் பாகவத பரபரவ தீர்த்தக பரவன்களவயம் அமைகதன்.

பாகவதர்களுள் ஆழ்வார் சிறந்தவரானோ. ஆத்ம பிரசமனை [அதாவது தற் புகழ்ச்சி] அவத்யமானாலும் பகவத் விஷயத்திலுண்டான தமது சடுபாட்டைத் தாமை பேசிக்கொள்வது தகுதியேயாகும். இது அவத்யமானது. ஆனால், எம்பெருமாள் விஷ யத்தில என் இப்படியிப்படி விடுபட்டிருக்கிறான்? என்று வயத்தமாகச் சொல்லிக் கொள்வதில் ஆழ்வார்க்குச் சிறிது ஸங்கேசமுண்டாயிற்றுப் போலும். எம்பெருமா ளும் தன்னுடைய பெருமைமையத் தானே ஒரு பெரிய பிரபத்தமாக வெளியிட்டுக் கொள்ள வேணும் என்று ஆசாப்பட்டு, அப்படி காமே கம் பெருமைமையப் பேசிக் கொண்டால் அது கலைரிக்கதானது என்று பார்த்து "கமமாழ்வார்மீது ஆவேசித்து அயர் வாக்காலே தானே தன் பெருமைகளைப் பேசியிட்டுக் "குருகர்ச்சுடகோபன்

நின்ற நின்ற குமிறும் = கொஞ்சில் நின்றவை வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாத இன் னுப்பாடுவ உன்னே குமிறுநின்றான். குமிறும் என்று பதம்பிரிகையைப் பதிக்வே, [நின்ற ன்று உஞ்று இறும்] என்று பிரித்து, உஞ்று — தீர்ப்பணடமாசா நின்றான்; இறும் — தளர்த்து விழுவினான், என்று சிலர் பொருளகறிஞர்களாம்; அது கவையற்றதென்று மறுக்கப்பட்டது. இங்கே கூடு. — “தாதுகொலுடியிலே ‘உஞ்று இறும்’ என்று சிலர் பொருள் சொல்ல, விகரமங்களைப்பாடுகுவான் ‘அஞ்ஞல்ல; கண்தைக் கடக்கக் கட்டிவைத்தால் முகங்களை கடுத்துப் பக அலமத்துமொழிபாடுவ உளளோடுகிற க்வே சமீ வாய்விட்டாடாதே கொலுபடுகிறவிலுக்கு இது வார்த்தையோ? என்றான். பெருவள்ளத்தில சுழிகஞ்சாபாடுவ அகவாயிலுள்ளது வெளியிடமாட்டாதே உளளே நின்ற சுழிக்கிறபடி” 1.

குமிறுமொசைவீழுவெலித் தோவிலில்லியங்கலங்கொண்டுபுத்து *
அமுதமென்மொழியானே தீதும்க்கொண்கின்றிலகற்றினர் *
திரிர்கொண்டாவெந்த துரித்தும் ஸற்றிவந்தேவதேவபிரானென்றே *
நிபியும்வாயொடுகண்கள்கீரமல்க கேக்கொசித்துகண்புமே.

2

(அக்காரியீர்)	தாய்மார்போ	(அது எவ்வென தெரிதே தென்றும்)
குமிறும் ஒகை	தூவாரிதென்ற தூவைய	இயம்
வீழவு தவி	புடைபு உதவைய கோண	நிசிகொண்டாம்
தலைக்கில்லியம்	தூவைய உதவைய கோண	நிசிகொண்டாற்போலே
கலம்	தூவைய உதவைய கோண	தத்த கித்தும்
அமுதம் மெல்	தூவைய உதவைய கோண	மத்த
மொழியானே	தூவைய உதவைய கோண	தேவதேவியாம்
தீர் கொண்டு	தூவைய உதவைய கோண	என்றே
புக்கு	தூவைய உதவைய கோண	தேவதேவியாம்
உயர்கு தூவ	தூவைய உதவைய கோண	தேவதேவியாம்
தூவ அசுத்தி	தூவைய உதவைய கோண	தேவதேவியாம்
நீர்	தூவைய உதவைய கோண	தேவதேவியாம்

*** [குமிறுமொசை] ஸாதாரணமாகத் துலவில்லித் திருப்பதியின் ஸக்ரீயேசத்தானே ஆதர்சமாகியிருக்கும்; அது தன்னிலும் உதவையகாலங்களில் சென்றாலே “வேத வொலியும் விழாவொலியும்” என்குறப்போலே பலவகையான தவளிகள் செவிய முதமாகக் கேட்கப்பெற்று அங்கு நின்றும் காலபேரவொண்ணாதபடி யிருக்கும். அப்படிப்பட்ட உதவைய காலங்களிலும் தாய்மார் இப் பெண்பிள்ளையை அங்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்லுகையாலே ஈடுபாடு அதிகமாயிற்றென்கிருன் தொழி.

குமிறுமொசைவீழுவெலி என்ற விடத்துப் பரம்போகலமான சுட்டு ஸீஸலித்தி:— “தேவதேவ புண்பாறுகொடுவதே கமபீரமதுவாவது, அயோத்யாம பூர்பாமாஸ தூவய நாதுநாதித: * என்று, ஒத்துச சொல்லுவார் ஸக்ரீயேசத்தாம் பண்ணுவார் பாடுவார் இயல்வண்ணப்பஞ் செவவாராய எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விர லிககொண்டு எழுதிற தவளியைப்புடைப திருவானியாரவாரம். பாணியேன்! இத் தவளி செவிப்படடால் கொண்டு மீகவன்முறையுபபது; ‘இவ்விடம் பிளிக்கொலி’ என்று கூப்பிடுமாபோலே காணும் தவளியிருப்பது. அவலுரும் திருவாணம் அங்குள்ளார் படு கிறதும் கண்டுவைத்து இவனைக் கொண்டு புருவாருண்டோ?”

* * * [உன்னையேனினா யில் சில மொழக்கன் ஆர்வமக்காவே போனமைமொழுவது
என்றும்; * தவளில் ஸ்வனமொழியை கடுகித ஸந்தாதி * என்ருக்கள் ஸவிருமை.
என்பெருமனுடைய கருணைகளும் திருநாமங்களும் இப்பெண்பிள்ளையாயில்
துறையுடையது; இன்னொரு கோலம் அழகுபெற்றன என்கிறான் தேவநி அணிமா
மயில் சிறுமணியின் * மயில் கொண்க கோளந கருதலுபுடைமையாகே மயில் என்று
சொல்லத்தக்கவனாய். இவ்வொருவனுடைய மொழியை மரிகின்றது சொல்லத்தக்க
வளாயிராதினது இப்பெண்பிள்ளை * என்கிறதெழில்நகரப் பெண்களப்பெற்றேன *
என்னுமாயே மரிகே நகரை கடக்கு அந்தேச! தேவநியான எனனுடைய வார்த்தையிலும்
ஆகராற்றவனானான், துவளிலித் திருப்பதியைப்பற்றி கான் பேசப்படுகதால் அப்
போது என் வார்த்தைக்குத் தாதுகொடுக்கிறான் பலவது வேறு எந்த வார்த்தைக்கும்
செவிதாழ்க்கிருளவன் என்கிறான் முன்னடியானவ.

ஆம்வாருணா உபொனமை ஆர்க்கும் சிவமன்று என்று 'காட்டுகிறது முன்னடியாடி-
முன்னடியோன்ற விதிக்கோலே? * இதுத னுனமத்திலே இவன் ஒரு ஸங்கந்தம் பண்ணின
தககத் தெரிந்ததெனில், ஜம்பாங்கர னதிரவர ஸங்கந்தான ஸங்கந்த விசேஷவரன்
திரண்டு இங்ஙன பரிசுக்க பாடுவா! அவதது முகிலவண்ணம் மாயங்கோலோ? எம்
பொருளனுடைய விசேஷன ஸங்கந்தத்திலே இப்படி திருத்தினாடியே? என்னை
ஒரு தேவநன் தன் மயதமிழினில ஸங்கந்த அசேதா கரிபயக்கு இவ்வளவு பல்வ
பெருங்கிசை கருதியவனாமையால் 'முன்னம் கோமற விதிக்கோலே' என்று ஸந்தே
தறிக்கவையிற்று எம்பெருமானுடைய ஸங்கந்தம் இதற்குமுன்பு இப்படி ஒருவயக்கு
யிலும் பரிசுக்க காணுமையாலே 'முதிலவண்ணம் மாயங்கோலே' என்று இதுதன்னி
தும் ஸந்தேதறிக்கவையிற்று. 7

திருக்குவெதழும் வேள்வியும் திருமாய்களிகும் தாம் * பவித்
திருக்குவாழ்பொருள் வடகணாலன் தொலைவில்லிய்கலம் *
கருத்தடங்கண்ணிகைதொழுத கக்கள்தொடங்கியிலைந்தோளும் *
திருத்திருத்தலித்தலோசன / என்றெனறெனக்கிதங்குமே.

8

அகிலாதி	தாய்பார்க்கே !	அருடட கண்ணி	தெத்தப்பெருத்த கண்ணி
திருத்த வேதழும் வேள்வியுதிரு மா கண்ணி தாய்	பரிசுத்தபாச வேத்களிக் வேதிதாத்த அருககரும கம்பத் கங்குதமிழுமித வினை	கா தொழுத கா தொடங்கி து கா தொ தம் -	புடைபாசை இப்பெண் பிள்ளை அருதவிடக்கண்ணிகவந்த தொடங்கி துத்த கவயி தம்
பலித்த இருத்த கரு பொருள் வட கரை கண் தொலைவில்லியும் கலம்	கிரம்பிலித்தவினாசப தெத்த தாய தாதிப்பண்ணியின் கடகையி துக்காரை தாதிவயான தொலைவில்லியுதிருப்பதியை	திருத்த இரு காமித்த ரை கா கரை காரே கார்த இரக்கும்	கூடபிடைவே கத்திபெய்கி விருத்த தாமரை கண்ணி பலகறு காந்தத்த பலகையதும் சிதிலபாச கிக்கும்.

* * * [திருக்கு வேதழும்.] துவளிலித் திருப்பதியை வேளிக்கப்பெற்ற அகரான
தொடங்கி இப் பெண்பிள்ளை அகதவதது எம்பெருமானது கண்ணழகிலேயே விடுபட
இத் தளரலினனானகிறது வேதபாசையனங்களும் பழையாக்கங்களும் ஸமருததமாய
பூரித்தவி பூதேவிக்கோடே எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற திருப்பதியென்று தலத்தின்
மகிமைகூறுவன முன்னடியான.

திருந்து வேதம் = ஸ்வரவர்க்கர்மங்கள் ஒன்றும் பிறழாமே எப்போதும் எவ்விடத் தும் ஒழுங்குபட விளங்கப்பெற்ற வேதம் என்றபடி. வேள்வி அகத வேதங்களில் ஒதுப பட்ட பகவதாராதக் கரிபா கலாபங்கள். திருநாடு வேதமும் வேளளியும் மலிந்தது வாழ, திருமாமலிந்தம் தாமதம் இருந்ததுவாழ என்று போர்த்துக்கொள்ளலாம்

கருந்தங்கண்ணி — வெளிகண்ணின் அழகுசொன்னவித ஸ்வரபதேசத்தில் உட் கண்ணின் அழகு சொன்னபடி. கரியகொம்பிராண விஷயீகரிக்கின்ற விசாலமான ஞானகண்ணுடை தங்கச் சூழலார் என்றபடி. இத்திருந்து அறிந்தவோசனவேண்டுமென்றே —இங்கே சடு:—“ஒருகால அறிந்தவோசன! என்றும்போது கடுவே” பதிகாவ பட்டைபொதிசொறு அறிமக்கவேணும்” என்று. அதாவது — திருநாமத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று தொடங்குமப்போதே தாரது உள்கொந்து உருகுமிறப்படியாலே கடுகச் சொல்லமரட்டாதே இடைவிடையே தளர்விறமை சொன்னவாறு. ... 8

இரங்கினடொறும்வாயவெரிது இவன்கண்ணி களவயா
மரங்களுநிரங்குமவகை மணிவண்ணகோவென்றுகவழால்
தூங்குமவாய்போக்தாணுறை தோலிலிலிங்கவமென்று = தன் கரங்களுக்கப்பித்தொழும் அவருந்திருநாமம்சற்றற்றிண்ணியே.

9

அன்னை இவன்	தாயமார்பினே இப்பென் பிள்ளையாவன்	தாயன் காய் பிள்ளை	(அறவுமங்கலம்) குறியாவது சொல்லுவத அசாதுடைவ வாயப்பின த்த பெருமான் எழுந்தருளி விரும்பின தவிலிவந்த திருப்பதிபெய்த
மரம் தொழந்திர கடுகாய் புலி	மரமேதம் தொழந்திர காய் வெருளி.	பிள்ளை உறத்தவின் விவகை	அசாதுடைவ வாயப்பின த்த பெருமான் எழுந்தருளி விரும்பின தவிலிவந்த திருப்பதிபெய்த
இ கண்ணி கீதம் அவயா	கண்ணி பெரும விவருய் பட்டு கிதை	அவ் வந்த திருநா மன் சற்றறன் பிள்ளை	அவ் வந்த திருநாமத்தைச் சற்ற பின்பு
மரங்களுந் தூங்கு மவகை	மரங்களுக்கட தூங்குமபடி வா	தன் கரங்களுக்கப் பிள்ளை	தன் கரங்களுக்கப் பி (அவ் தூகர கோலி)த தொழு பிணரும்.
தமணிவண்ண செந்தகவு	தமணிவண்ணமே! செந்த கவயிடா சீஞ்சு;		

*** [இரங்கினடொறும்.] இவனைத் தூங்கிலிவித் திருப்பதியிலே கொண்டுபுக்கு அவ் லுர்த் திருநாமத்தை நீங்கள் கற்பிக்க இவன் கற்றதறபின் அவராதமும் அவன் திரு நாமத்தையே வெருளி அகிரிண்ப பெருஞ்ஞெய்க்கட களையுமபடி மறைத்தான் ஆர்த்தியோடே ஓ மணிவண்ணமென்று கூப்பிட்டழைத்துத் தூங்கிலிவிமங்கலமென்று சொல்லித் தன் கைகளைக் கூப்பித தொழுதினான். அன்கிளி! இதெல்லாம் உங்க ளாலே வந்ததத்தரிசு என்கிறான் தொழி.

மரங்களுநிரங்குமவகை என்றது—பகவத்கவியுபத்தில ஈடுபாடிவலாண்மையாலே அசே த பராயாகளான அறிவில்களுக்கட ஈடுபடுமபடிபாபிறறு என்னை. மரங்களுந் இரங்குக்கடுமோவென்று எம்பாசைச் சிலர் கேட்டார்கள்ம. அதற்கு அவர் அருளிச் செய்த உத்தரம் —இத்திருவாய்மொழி அவதரித்தவனது தொடங்கி பாவகத்தியில வாத எத்தனைபேர்களுடைய வாயிலே இது புருந்தென்று தெரிவாது. இங்குணையிருக் கச்செயதே, வமரிபமாதிசுரமத்தராலே பதஞ்செயயா பாததாலும் கக்கான பருககை போலே செவிறாதேயிருத்திற கெளசகனும் இன்று அழிவிறப்புகண்டால் ஸமகாலத்தில் மரங்கள் இரங்கச் சொல்லவேணுமோ? என்கும்.

கண்ணிரான் புல்லாங்குழைதுடபோது = மரங்கள் நீன்று மறுதாரகைகளாயும் மலர்கள் வீழும் வளர் கொம்புகள் தாமதம் என்னுமபடியானதெல்லாம் சூழலாருடைய ஆர்த்த காதத்திலும் ஆசைசொல்லவேணுமோ?

தூங்கிவராய பிள்ளைதானுறை = கமலனுடைய எவதவால் குதிரையருவங்கொண்டு தூக துபஸமதாரம பண்ணுவதே கேசி பென்னுமகரீன அவலிபலகக்கொன்று முடித் ததுபோல என்னுடைய விநோதிவர்க்ககங்கைபெலவாம ஒழிக்கவேண்டித் துவிவிலயித் திருப்பதியிலே நித்யஸந்திதி பண்ணியருளா வினாடுவனது சொல்லி அததலததை நோக்கி அஞ்ஞலிசெயவினருளின, இனி இவனை மீட்கை அரிது எனருளாவிற்று. 9

பிள்ளைகொல்லுமாமகங்கோல் தீதாமகங்கோல்பித்திடடான் *
என்னையங்கோலே இவன்கேடுமோலென்றேன்வகுவதால் *
மூன்றிலுத்தவன்நின் தீதூதுறையும் தொலைவில்லிமங்கலம்
சேன்னியால்வணங்கும் * அவன்தீர்த்திடமம் கேட்பதுநீக்கையே.

10

அண்ணியர்)	தாமிரமோலி	அகம்முதலி	அபிபெருமான் முற்பட்ட
(இவன்	இப்பென்பின்னையாவது	வந்த சிறை	வந்த சிறை திருப்பதாய
பண்ணுகோல்	பயின்பின்ப பிராடடியை	இருந்த உறை	சிறப்பாவம் பண்ணுமிட
மா சிலம் மதம்	பெருமைதக்கிய பூமிபிராட	யும்	யான
சொல்	கடையே	தலைகிடைக்க	தலைகிடைத்த திருப்பதியை
திருமகன் சொல்	அவ்வது) ஸாஷாத் பூதி	கண்ணியாவ	தலைமேலே வணங்குகின்றும்.
பந்திரிட்டான்	மறையகம்பெருந்த	யானகரும்	
	பித்தபடியே		
என்ன மாடம்	இது என்ன அறிவயே	அகம் நிரு	அத்திருப்பதியின் திருமகன்
சொலையே	காடுகொளா	காயம் மேட	கத (தக்காலய தான்
செய்யக் கந்தே	சென்ற அழகிசெய்த	பித்த சித்த	சொல்லித் தாட்டியும்)
சிறந்த உடும்			பித்த சொல்லித் தாட்ட
(அக்கனடியம்வயம்)			யேனாமென்பதே து
			கத சித்தனை.

*** [பிள்ளைகொல்.] பராவதுசகையியின் பராவணபரிசுதியைக் கண்டு 'இவன் பிராடடி. மாரிபெல ஒருத்தியோ' என்று சங்கிலினறமை உறுகிறது இப்பாட்டில். ஆழ்வார் கருஷ்ணாவதாரத்தியை விடுபட்டிருக்கும் தன்மையை நோக்குவதால், ஸாஷாத் ஸாபினைபிராடடிதானோ! என்னவேதும். வரஹபெருமான் திறத்தில் விடுபட்டிருக்கும் தன்மையை நோக்குமளவில் ஸாஷாத் பூமிபிராடடிதானோ! என்னலாகும். பூராமாவதாரத்தி விடுபட்டதை நோக்கினால் ஸாஷாத் வீரபிராடடிதானோ! என்ன பரப்பதம்.

பிள்ளைகொல் = * ஒருநெழதழிதிக் கோவியர் கோவலனார் குடக்கத்தனார் தாலினை மேலணி தன்னாந்துழாபென்றே காரணன் கைகின்றது * என்று, ஏறுதழ வுரை முதலான செயல்கையுடைய அண்ணபிரான் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு ஈனதோறும் சைதிவயத்தை யடைவது, * கறையினர் துவருடுகைக கையாவினகழிகோலகைச சறையினர் கவராத தனிர்நிறத்தால் குறையிலமே * என்று கண்ணபிரான் விருமபாத சிறம் எனக்கு வேண்டாவென்பதாய் பேசின பாக ரங்களில் நப்பினைப பிராட்டியின் வாய்மையமதோன்றும்.

நிலமாமகன் கொல் = * ஆதியவகாலத்து அலிடப்பிண்டவர் பாநங்கள் மேலணி பைமபொனதுழாபென்றே ஒதுமயலெய்தினன் * என்று, வரஹ கல்பாதியிலே மஹா பருதிவியை அண்டபித்ததியில் சினதும் ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்தவனுடைய திரு வடிகளில் திருத்துழாபென்றே பலகாலும் சொலதும்படி பிச்சேறுவது, * மண்புரை வையமிடத்த வராகற்கு என்கண்புனை கோதையிழந்தது கறபே * என்று, அவனை வாயைப்பட்டு அறிவிழப்பது, * ஓரல்பொனமாதினமனான் துழாயகவகள் சூழ் சூழற்கே ஏலபுனைக்கென்கைமார் எமமை நோக்குவது என்கொலே * என்று,

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி - ஆரூம்பத்து - ஆரூர் திருவாய்மொழி.
மாணுக்குவையமனந்த.

உரைப்பவதாரிணை:—மேத திருவாய்மொழி தேவநிபாகரமாகச் சொன்றது; இத் திருவாய்மொழி தாய்பாகரமாகச் சொல்லாவினதது. இதில பாகரத்தோறும் 'இழந்தவ' என்று வாராவினதது. சவகவழித்தான், மாணமிதம்மத்தான், சாணயிழந்தான், மாண பிழந்தான், கறபிழந்தான், கட்டிழந்தான் என்றிப்படி பலவும் இழந்ததாகச் சொல்லப் படுகிறது. இதனால், பகவதவிஷயத்தில பரவணாயம் அதிகரிததனமையும், அபேகிதமான படி ஸமஸேவஸம் கிடைப்பாணமயபில மேணி மிமனிததனமையும், கட்டுக்கு அடவகாணமய மாற்ற வினை சொல்லப்படுகின்றன வென்றதுணர்க.

மேத நாலாயபத்தில் * ஏரூரூரினதபேரூரூம் * என்கிற திருவாய்மொழியில் "மாரு ளள் வவராத மணிமாணமகுறையிலமே" "மணிமாணமகவராத மடகெஞ்சால் குறையிலமே" என்றிப்படித் தாயே வேண்டாவென்று அபேகிதத் ஆதமாத்மியங்களை வலம் இப்போது தன்னாடையே கழிந்து செலவாகிறது. சொல்லுகிறது. எம்பெருமானுடைய ஓரோ அவதார சேஷபதங்களையும் ஓரோ திவ்யகுணங்களையும் நினைக்க நினைக்க, தாய் பரவசராய மேணிமெனிகது ஆவி சேர்ப்புருகுகின்றனமையை ஆழ்வார் அக் வாய்மொழிதாயே அருளிச்செய்கிறாரவிறது.

மாணுக்கு வையமனத்தமனாந்த *
நீலக்கடுகி மெகிரியவறது *
கோவச்செந்தாமரைக் கண்ணாந்து * என்செய்க்க
நேலக்குழலி தீழ்த்துக்கடுக.

வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை
வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை
வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை
வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை
வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை
வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை
வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை
வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை
வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை
வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை	வாய்மொழி	அடியார் பாகரம் விவரணை

* * * [மாணுக்கு] இத் திருவாய்மொழியிலுள்ள விசேஷ பதங்கள் பலவும் விசேஷமாகாதமாய் நின்று அகலயிக்கும். அதாவது — 'மணி' என்கிற சொல்லுக்கு இவகுதியாய்மொழி முடைபவன் என்று பொருளானாலும் விவரமொழி என்றவையிலே பொருளாகக் கொள்ளத்தக்க தென்க. இப்படியே ஒவ்வொன்றும் காண்க. "செந்தாமரைக் கண்ணாந்து" என்றதற்கு கண்களையுடையவன் என்று பொருளானாலும் கண்கள் என்ற வண்ணிலேயே பொருளை நிறுத்திக் கொள்க. எதற்காக இப்படியென்னில; ஒவ்வொரு விசேஷனாமங்களையும் நினைத்து என்மகள் தனாவினருள் என்று சொல்லுவதித இவ் குச் சுவையுடைதது.

என் மகள் மாணுக்குச் சங்கிழந்தான், வையமனத்த மனாந்தகுச் சங்கிழந்தான், நீலக்கடுகி மெகிரியவறதுச் சங்கிழந்தான், கோவச் செந்தாமரைக்கண்ணாந்துச் சங்கிழந்தான்—என்றிங்ஙனே தனித்தனி யோஜித்து, அவன் ஆசரிதர்பக்களில் கொண்ட விவர

மொழிததை தீர்த்தவாடு சம்பிழந்தான், அவன் அவயங்கத்த சீவ குணத்தை தீர்த்தவாடு சம்பிழந்தான், அவனது திருத்தத்தை தீர்த்தவாடு சம்பிழந்தான், அவனது செந்தாமரை வண்ண தீர்த்தவாடு சம்பிழந்தான் எனக்கு எனக.

சம்பிழப்பதாகக் கூறுதலைக் கூறுதது மேலி மேலித்த மொழிதவாய். தலைமகள் தலைமகன் பரிசுது வரவதுவதனால் உடல் சாவுகுபிசவாக, கைகளில் பொருத்தமாக அணிப்ப பொத்திந்த வண்ண அவணியாகக் கழைந்துமுதல் இவையு இவந்தமாகக் கழைக்க உடல் துணைகொடுத்திருக்க எனது கருத்தத்தைவதது 'என் - துழத்த வந்தே' என குன் தாய, உயிர் வாயிதி தின வந்தி தனதாத வுணை தவவவாய், கவிதாதி புராவவாயி அபரவாயி புண தகதவ தரிதாதி உணை சிவாகதின் தாற்பரியம் இவரே தீர்த்தவதற்கும். அதாவது—உயவக வாயிவை துறக்கி 'என் கணமணி! என உணியப்பரிசுது ஓர் வரவதுவ செவதுவந்தினை' எனது சொல்லி வாய முழுவதற் குணிக அவனது கவிய அணிப்பபட்டிருக்க விரிவான மூலியிக்குத் விரிவான கழைத்த சிபிழ விழாதன். [உடம்பு கருமாயப்பிசவதெ தோடவந்தது எனக.] அத தீர்த்தவாடு வாயவ 'இவன் கமது பிரிவப்பொதுதற்குக்கக் கடிவவனனருதவான இவர்ப பிரிதது வாய வெளிப்பதனவாகது' எனது தீர்த்தது உடனே 'உயிர்' என கு ணம். இது இரட்டை மொழிதவாய துருவனவான பொருள்பெறும். உயிர் எனது துரனது பதவனவாய சீர்த்தவாய 'என் மேலித்தவாய' எனது பொருள்பெறும் 'உயிர்' எனது துரு பதவனவாய கொண்டவ 'அயவ' என வெளியு மேலதாயிக்குதவான உணியாய அழைத்ததுக்கொண்டு மேலித்தவாய' எனது பொருள்பெறும். தலை தீர்த்த வாயவாயி இவன்கொண்டு பொருள்விரிவாய தெரிததுவனவாது. உயிர் எனது இரட்டை மொழிதவாய கொடுத்திவாயி, குணம கழைத்த சிபிழ விரிவானவாயி தீர்த்த விரிவான மேலெனது வெகுத்தத் தவனவாய மேலித்தவாய வாயவனவாய விசயவனவாய பாவதவந்தவ வரவதாயித்திவாயி வாயிவன உடல் பிரிவாய பிழித்தபொய் என பதவ, அத விசயவனவாயததை மாறிவனவாய உடம்பு துரித்தமென்பதும் இதனால் தெரிவ்வப்பபட்டதாய். ஆகவே 'துழத்த வந்தே' எனது - மேலி மேலித்தவாயித்த திருவாய்மொழி தீர்த்தது.

மாறுக்கு = பவதகைதலின் துன்பதாமத்தியவத்தின் (29) உயெனவும் அவ் பூதேனும் உணத சிவாகததின் உயிர் தெ தெனவாயவனவாய உணதவ வணபிரான், அவரு தீர்த்தவாயி வினவந்தி உணதவாயிதேனும் மததருகுடு வணிக வந்தே எனபது. எனதவாயிவன எனயிது அவனவாய விவமொனவாய கொனதருகந்தவாயிவன, வதவாய அவனவாய விவமொனவாய அவனவாயிது கொனதருகந்தவாயி, எனதவ வாயிவன மேல பட்டவனவாயித்தவ வாய வாயி வந்திப்பெடுகு அயவ அவனவாய திரத்திதவாய வந்திப்பெடுகு எனபது கருத்து. இவ்வப்பபட்ட விவமொன குணத்தை தீர்த்தது என மகன உருகுந்தருகெனதவனது.

அவயங்கத்த வதனக்கு = உணதவாயி துன்பதாமத்தியவத்தின் (29) உயெனவும் அவ் பூதேனும் உணத சிவாகததின் உயிர் தெ தெனவாயவனவாய உணதவ வணபிரான், அவரு தீர்த்தவாயி வினவந்தி உணதவாயிதேனும் மததருகுடு வணிக வந்தே எனபது. எனதவாயிவன எனயிது அவனவாய விவமொனவாய கொனதருகந்தவாயிவன, வதவாய அவனவாய விவமொனவாய அவனவாயிது கொனதருகந்தவாயி, எனதவ வாயிவன மேல பட்டவனவாயித்தவ வாய வாயி வந்திப்பெடுகு அயவ அவனவாய திரத்திதவாய வந்திப்பெடுகு எனபது கருத்து. இவ்வப்பபட்ட விவமொன குணத்தை தீர்த்தது என மகன உருகுந்தருகெனதவனது.

மாவலி மேலிக்குள் — உன் தவம் பற்றி! — அருளா! உயவன.

பவதன்—[அயவ] என இதற்குமுன்பு குருவனவாய வாயிவனவாய வாயிவன எனது மேலெனத பொருள்: எனவாய முறப்பபட்டவன வாயவாய இவாய! வாயி வாயிவன முறப்பபட்டவன எனபது தவத்தவாயிவன பொருள்.

மாவலி — [கவ & தவ வகதி?] உன் இருப்பிடம் யாது?

பகவான் — [யா அலிங் ப்ரஹ்மன்குஷ்டா] யாசனாக்கு இருப்பிடம் என்ற ஒன்றுண்டோ? பிரமன் படைத்தவிடமெங்கும் நடத்திரிபயிற் காள் என்பது மேலெழுந்த பொருள் & பரத்தன்மையையுள் கீர்தொறும் பரத்துள்ள & ஆக்கையுள் ஞானவியுள்ள மலவபுறத்தினுள்ளும் கீகவரின்றியெங்கும் நின்றாய & எனவிறப்படியே காணிலவாத இடமில்லை என்பது ஹாததமன பொருள்.

மாவலி — [கவ & தவ தாது?] கீ யாகுடைய ஸமரக்ஷணவிரிக்குகிருய?

பகவான் — [அஹது] இந்தப் பிரகாசகாரணாகு ஸமரக்ஷணாபோ? காப் பர் கேட்பாரற்றுத் திரிந்துகொண்டிருக்கிறான் என்பது மேலெழுந்த பொருள். உலகுக்கெல்லாம் வானே காதுதவரவ எனக்கொரு காதுண்டோ? என்பது, உன் ஞானை பொருள்.

மாவலி — [கவ & தவ ஜகதி] உன் தவப்பஞ்சு எங்கே?

பகவான் — [கவ தாதம் க்மணாமி] சிவபிரஸத்தியேயே தாய் தகப்பன்மார்க்கி இழந்த அகாதனுக்கைபரவ தவப்பஞ்சுடைய ஞாபகமே எனக்கில்லை பென்பது மேலெழுந்தபொருள். உணமையில் & மகிழ்வுருவக்கலவாத மாமேலிமாவன் & எனவிறப்படியே தான் ஒருவர்க்கும் புத்திரானதற்கிகை அவ்வெனக பிரவாதவாய தவப்பின் கைடாத்தெனவை உள்ஞானை.

மாவலி — [கிம் தே அபிஷ்டம் ததாமி?] உனக்கு என்ன தேவை? உனக்கு காள் தரவேண்டியது என்ன?

பகவான் — [நிபித பரிதி பூமி] மூலடி நிலம் வேண்டுமத்தகை. மூலகமும் என்பது உள்ஞானை.

மாவலி — [அத்யஸ்யம் ஏதத்] கல்ப வ்ருஷத்தினிடத்துச் சென்று கௌபிரதானம் கேட்குமாபோல என்கிடத்திலவாத இந்த அகபதானம் விரும்புகின்றாயே! எனரு னும். இங்ஙனே சாதாரணமாய் பேசி மூலடி கீரோறறுப்பெற்று மூலகத்தையும் அளக்கப் புகக்கவாதே “மிக்க பெருமபுகழ் மாவலி வேளையில் தக்கதிதனதென்று தானம் விலக்கிய கைவரன் என்கினத் தருமபாவ் கிளறிய” என்றும், “என்கிதுமாயம் என்னப் பனநிதிவன்” மூண்டிப்பவன்மாமே கொண்டனவபெனத் மன்னுமமுரிவை வானில் கழறறிய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே செய்த விரோதிரீதானம் முதலியவற்றை நிக்ந்தது அந்த அபதானத்திலே பீடுபடு என் மகன் உருகுவின்குனென்றவாறு.

ஸீக்கருதிரமேகரிபயற்கு & மேகத்தின் வடிவமொன்ற வடிவவ சினைத்து, அவ்வது மேகத்தின் தன்மைபோன்ற தன்மையை சினைத்து உருகுவின்குனென்கை, பெய்ய வேண்டிய இடமனவுக்கு சென்று பெய்யும் மேகம்; எம்பெருமான & வந்தருளி பென் னெருவிடங்கொண்ட வானவா கொழுந்து & எனவிறப்பிய ஆவனவருச் சென்றருளி அறுக்கறியபன். மின்னனுள்ளவாயம் கீரீராமயிருக்கும் மேகம்; எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டியோடு உடியிருக்கும் காலத்திலே கருவாரணம் விஞ்சியிருக்கும். “இவன் ஸர் சித்யாலே காகம் தலைபெறறது. அதிலவனமையாலே சாவனன் முடித்தான்” என்ற முழுக்கூட்டடி திவ்யனாகத்தி காண்க. இன்ன காலத்திலே மேகம் பெய்யமென் அறுதி யிடவல்லவர் ஆருமில்லை. பெய்யவேண்டிய காலத்திலே பெய்யதொழியவும், பெய்ய தற்கு ஸம்பவவகை விலவாத காலத்திலே அகிந்திதமாவகத்து பெய்யவுக்கடவது மேகம். எம்பெருமானபடியு மபடியே. & வந்தாயபோலே வாராதாய் வாராதாயபோல் வரு வானை & எனபர். த்ரோனபதிக்கு மறந்ததான் ஆபத்திலெவத்து முகமனடா தொழிர்

தான். அப்பொருள் பிரபஞ்சமாகத் * தாவியன்றுலகமெல்லாம் தலைவிளர்க்கொண்டான் * என்றிப்படியுப பண்டிகளாலே மேகத்திறகும எம்பெருமானுக்கும் நிபாயங்கள் ஒத்திருக்க முடே, அவற்றைப்பெரி புரதுகின்றனென்கை.

“மேகநியாயன்” என்றது மேகநீரை, அல்லது மேகங்ளய என்ற வடசொல் விகாரமாகக் கொள்ளத்தகும. கருத்தில வேற்றுமைவிவரம்.

கோலச் சேந்தாமரைக் கண்ணந்தி = * பெருங் கோமலர் தம் பெருங்கண்மலர்ப் புண்டரீகம் நமமேல் ஒருங்கே பிறழவைத்தார் * என்று தாமே பேசுமபடி எம்பெருமான தனது சேந்தாமரைக் கண்ணுக்கத்தைத் தமயேல் ஒருமைப்படுத்தி * எவரும பக்கநாக் கதியான் என பைந்தாமரைக்கண்ணின் * என்று காச்சிமர் நிருமலைத் தடதாலே ஒருகணியின் ததாலும் புரிந்து பாகவதரியாதிருந்த தன்மைவை நினைத்து உருதுகின்றனென்கை.

என் கோங்கலரேலக்துலி = கூந்தலானது தலைக்கு அலங்காரமாயிருக்கும்; கூந்தலில்லாத தலை வெறுக்கத்தக்கதாயிருக்கும். அதுபோல வணக்கத்தோடுகூடிய தலை கொண்டாடத் தகுந்ததாகவும் வணக்கமற்ற தலை வெறுக்கத்தக்கதாக்கவும் மிகுதுமாதலால், கூந்தலென்பதற்கு வணக்கத்தை ஸ்வாபதேசத்தமாகக் கொள்ளலாம். வணக்கத்திறகுப் பரிமளமாகவுது = அந்த வணக்கம் பகவதவிஷயத்தனவிலே நிறைபுண்டுகிபாகவதபாயாதமாகை. * திருமால் திருநிபர் வலவாடிக்கண்ணி குடியமாதன் * என்று தாமே பணிததபடி பாகவத பகதி நீரமபிபவர என்றவாறு. ... 1

சுத்தவிலவாள் தண்டு சக்கரக்கையந்தி *
செங்கனிவாயச் செயுதாமரைக்கண்ணந்தி *
கோங்கலர் தண்ணத்துழாய முடியாணுக்கு * என்
மங்கைபிழத்தது மானமேறமே. ... 2

சுத்த வில வாய் } பஞ்சாயதங்கனையும் திருக்கை தண்டு சக்கரம் } யிலே உடையவரும் கையந்தி	சொங்கு அன் } தண்டம் தழர் } பஞ்சாயதங்கு }	தெருமுடிப் பெற்றது குளிர் செழுவை திருத்ததால் மங்கைப் திருமுடியிற் கடையவருமான எம்பெரு மான் விஷயத்திலேபட்ட தரும்
செங்கனி வாய் } செயுதாமரை } கண்ணந்தி }	செங்குந்த செங்கனையார் கையந்தி செங்கனையார் கையந்தி	செங்குந்த செங்குந்த செங்குந்த செங்குந்த செங்குந்த செங்குந்த

***[சுத்தவிலவாள்.] இப்பாசரத்திலு, தன் மகன் மாமை நிற மிழந்ததாகச் சொல்லுகின்றான். மாமை நிறமாவது பெண்ணைக்கு அணாதரணமான நிறம் என்பர். எம்பெருமானது சில திருக்க குணங்களை நினைத்து 'இத்தகைய குணசாலியோடு நமக்கு நியஸமம்வேஷம் வாயக்கவிலையே!' என்று கைத்து நிறம் வேறுபட்டனென்கிறது.

சுத்தவிலவாள் தண்டு சக்கரக்கையந்தி = என்பதனால் பஞ்சாயதங்கனையோடு கூடியிருக்கும் நிலைமையை நினைத்து உருதுகின்றமை சொல்லுகிறது. * பாது பரணதரணாயாம விலம்ப மஸஹக்கில, ஸதா பஞ்சாயதம் பிபாத ஸக ஸ்ரீரங்கனயை * என்று, அடியார் களின் விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்காகவேயன்றே பஞ்சாயதங்கனையும் ஓம் பெருமான அநவரதமும் எந்தியிருப்பது: அப்படியிருக்க ஓம் விரோதிகளைத் துணித்து நமஸம்ச் சடக்களைத் திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளுதல் இவற்றை அருமையாயிற்றே! என்று உருதுகின்றனென்கிறான்.

செங்கனிலாய = செங்கனிலாயகணிப்போன்ற அதரம படைத்திருப்பது என் போன்ற காதலிகள் பருகுதலத்தகனோ? * எந்தொண்டை வாய்ச சிவம! வாவென்றெடுத்துக் கொண்டு அக தொண்டைவாயமுதாதரித்து, ஆய்சலியர் நமதொண்டைவாயவால் தருக்கிப் பருகு மிச செந்தொண்டைவாய * என்கிறபடியே ஆய்சலியர்கட்கு வளிதான் செங்கனி வாய எனக்கு அரிதாசுவேனுமோ? என்று உருகுவினருளென்கை.

செய்யநாமரைக் கண்ணந்த = “சரமனீவிதுர சிவரிபதனிகளைப் பூதராக்வின புண்ட சீகாஷன் நெடுநோக்கு சபயிழிந்தெனையபன னுமிறே” (ஆசார்வஹருதலம்) என்கிற படியே சபரிவையும விதாரையும சிவரிபதனிகளையும் பரிசுத்ததானாக ஆக்கின கணக் கியே எவனையும் பரிசுத்தப்படுத்தின திருக்களானோக்கம் இப்படி அரைகுறையாக நின்றவிட வேனுமோ? என்று கைவினருளென்கை.

கோங்கலர் தன்னகத்துழாப்பழையானுக்கு = கம் பெருமான் திரு முடிவிலே திருந்து முடிய வளையம் சாததியிருப்பது எதற்காக? காண ஸாவலோக ஸமராகுகளென்று தனி மாலையிடமிருக்கிறபடியானோ? உலகத்தைப்பெயலாம சுகிததுப புழையடைத்திருக்கின் தலர் எனப்பருகுகிளையவும் சுகிதவாதே உபகிததிருந்தால் இது முடிசூடியிருக்குத் தகைமைக்குத் தகுதியோ! என்று கைவினருளென்கை.

நிறக்கரிபாணுக்கு கீடுவகுண்ட *
நிறக்கரிவாயச் சிறக்கன்வரவந்து *
கறங்கியசக்கரக் கையவனுக்கு * என்
பிறக்கிடுக்கத்தம் திருத்தப்பட்டு.

3

நிறக்கரிபாணுக்கு	சுருதிருண்டவனான் (பிரண்ட எவத்திய) கை யோகக்களையம் அரு த பெயராக தொத்தெ திருப்பவந்தை புண்ட சாய்கொண்டு	சுருதிருண்டவனான்	சுருதிருண்டவனான்
நிறக்கரிபாணுக்கு	சுருதிருண்டவனான்	சுருதிருண்டவனான்	சுருதிருண்டவனான்
நிறக்கரிபாணுக்கு	சுருதிருண்டவனான்	சுருதிருண்டவனான்	சுருதிருண்டவனான்
நிறக்கரிபாணுக்கு	சுருதிருண்டவனான்	சுருதிருண்டவனான்	சுருதிருண்டவனான்

*** நிறக்கரிபாணுக்கு = நான் பிரிவாற்றுகையாலே உடம்பு வெளுத்துக் கிடக்க அவர் மேனி நிறம் குறியழியாமே பசுபுலகென திருக்கிற அழகு என்னே! என்று கைவினரு ளென்கை. கீடுவகுண்ட நிறம் கிளவாய் = * அண்டாண்ட பரிண்டத்தொருமாலிலமெழ மாலவரை முற்றுமுண்ட கண்டம் * என்கிறபடியே அன்று உலகமெல்லாம் பிரளயப் பத்து அடைபாதுபடி காதத்தருளின திருவாய்ப்புண்டவன் என்று கதைகளில் கேட்கி னோமதநிலையளி அத்தகைய சுகிததலம் கம்மனயில ஓன்றுசிலையே! என்று உருகு வினருளென்கை.

சிறக்கன்வரவந்து = * சிற வரிதறிலே பெரிய யோகக்களையத்து, பரிச்சேதிக்க யோனானுத செஷடி தந்தையுண்டவனுக்கு” என்பது 80. அந்த செஷடித்ததிவிடு பட்டு கைவினருளென்றால், “சிறக்கன்வரவந்து” என்றும் பாடமுண்டு.

கறங்கிய சக்கரக்கையவனுக்கு = கையுந்திருவாய்ப்புமான அழகைக்காட்டி என்னுள் என் கொள்ளுகொண்டபெருமான் இப்போது இவயினே உபேகித்திருந்தல் தகுதியோ வென்று கைவினருளென்கை. அன்றியே, * காசிலிபலோஷ ஸாசப்படிபண தானிஐத் தமலை ஸார்பாபிதா க்ரஹ நவீதாத்வ மாலித்தருக * (ஸாந்சகசதகம்) என்கிற படியே காசிததலத்திலும் கிபாவ வதத்திலும் கரவாஸா ஸமநாசத்திலும் ஐயநாத்

வத்தில ஸ்ரீரங்கமாரபபதினம முதலியைத் துணித்தனிலும் மாலியை மடித்தலி
தும் மறதும் பவபல விரிசைகளிலும் தனது விக்ரமத்தை வலிதாக்க காட்டின திரு
வாய்மொழிவான என்னுடைய வீரோதிநீரணந்ததில வியாபரிபாதிருத்தல எனினு
வென்று கூடுகின்றன என்னவொரும.

பீரணைமுககிண்ப படைத்தாணுக்கு *
மாணைமையம அளந்தமணுள்து *
காணை மன்னாக்குத் துஞ்செய்யம்பிக்கு * என்
பாணையங்குத் துழத்ததுண்டே.

பீர உடை சான்	பெருமையொருந்திய	பீர	காடு உடை கன்	காடுக்குத் துண்டான பான்
முனை	முனை	காடு	காடு	காடு
படைத்தாணுக்கு	(தாது திருவாய்மொழிதில்)	தாது	தாது	தாது
	படைத்தவனும்	பீர		பீர
காடு உடை கன்	காடுவாய்மொழி			
கன்				
அகத்த மன	(திரிவிதமொருது)	அகத்த	காடு உடை	காடு
கன்	காடு	காடு	காடு	காடு

* * * [பீரணை முககிண்ப.] இப்பாடலு தன்மகள் பண்பிறந்தாணாகக் கூறுகின்றான்.
பண்பாவது இயற்கையான தன்மை. எம்பெருமானது ஒரோருவாகக்கூட நிறைந்து விகா
ரப படுகின்றனென்றவாறு

பீரணைமுககிண்ப படைத்தாணுக்கு = உலகில் குந்தாணுக்கு மேற்பட தெய்வ
மூலிய பென்று பலர் மயங்கிக்கொண்டார்கள் : அந்த குந்தாணுபோ காண்குண படைத்த
வன் : அந்த காண்குணமும் திருவாய்மொழிதிலுள்ள படைத்தவன் எவன் பெரு
மான் : ஆகவே உயர்வு கடவுளென்றிருக்கு மெய்யுலகிற கடவுளர்க்கும் ஆகவுடவுள்
நீயென்குல் அக்துனக்கு வியப்பாமோ? * (திருவாய்மொழிதிலுள்ள) என்னுடையவான
பாதமம் பெற்றிருக்க, அந்தப்பாதமம் காட்டி என்கூட விடுபடுதற்க்கொண்டவன்
என்று சொல்லி கூடுகின்றனென்க.

மாணைமையமளந்த மணுள்து = தன் திருவாய்மொழிதிலுள்ள ஒதுங்கலெனும்மென்னும்
நிறைவு இவ்வாதாரமும் மடாததற்கு [உலகையிற வியாபுத்தாடு] தன்னாடிகிற
ஆகக்கொண்டவன் அபிநிவசமயிக்க என்கூட மாந்திரமெய்யோ திருவாய்மொழி
படுதற்க்கொன்னாதொழியது! என்று சொல்லி கூடுகின்றான்.

காணையமன்னாக்குத் துஞ்செய்யம்பிக்கு = சிவன், கழுத்திலே ஓங்குபட்டித் 'தூதுபோ'
என்றால் அப்படியே செயது பாண்டவ தூதுவனான பேர்படைத்த மறையெனவய
குணத்தை நிறைத்து உருகின்றனென்க. எம்பெருமான் தீராமனாக ஓர் அவதார
மெடுத்தான், அப்போது மாருதி தூதகந்தமம் செயத அபருமையைய பார்த்து
'இவனின் தூதுசெய்யப்பெறும் பாகவியம் உலகமும் கிடைக்கவொண்டாவோ?' என்று
காலமும் குதூகலித்திருந்தான்; அப்போது தான் கூத்திய தூதுவியிலே அவதரித்திருந்த
மையாலே தன்னைத் தூது போகவிடுவார் ஒருவருமில்லையா? அக்குறைதீர
இடைப்பிள்ளையாய்பிறந்து = தூதுசெய்யப் குதூகலித்தவர்க்காய = இன்னவர் தூத
னைகின்றான் * என்கிறபடியே தூதுவன், அவர்பாதமமளந்தகாமனாக ஆனவென்று
அடியறிந்தவர்கள் அடுபடுவார்கள். இங்கு கூப்பி என்ற சொல்லால் இவ்வாதாரம் தெரிவிக்க
ப்படுகிறது. கூப்பி—குணபூர்வம் என்க. 'தூதுசெய்யம்பி' என்கையாலே
தூதுசெய்யப்பெறுவாகவிடுவதே குணபூர்வமானவென்கிறது. "காணைய தூதுவர்க்கு
கன்ன பீர்ப்படைவர்க்குத் தூதுபோய் அந்தாலே பூர்வானவனுக்கு" என்பது அடு

கண்ணபிரான் துரியோகனாதிவசிடம் தூதுசெய்திரு காலத்திலே பாண்டவர்கள் காட்டை யிழந்து கிடக்கையாலே அப்போது அவர்களை காணுட மன்னராகச் சொல்ல வாமா? என்று சிவன் சுவகிக்கக்கூடும்; இதற்கு நமசினை அருளிச்செய்திரு—
“இருக்கைக்கு ஒரு குறிசெய்யும் கொடோம என்று ஈரஜாமபண நூறெவர்கள் துய்யோத னுநிகளாயிருக்கி பாண்டவர்களை காணுட மன்னரெனவிறது பகவதபிரபாயத்தாலே” என்று.

பண்புடைவேதம் புக்தபாணுக்கு *
மண்புடைவையம் தீடத்தவராகு *
தென்புடைபுள்ளி எமதேவபிராணுக்கு * என்
கண்புடைகொன்ற திறத்தகற்பெ.

பண்பு உடை வேதம் புக்த பாணுக்கு	தென்புடை புள்ளி எம் தேவ பிரா ணு	தென்த தீவாயுடைபு காரி ணகத்திலே புக்திரை டை தேவபிராணமான எம்பெருமான் கிஷபத்தில் (சம்பவ.)
மண்புடை வையம் தீடத்தவர ாகு	என் மண்புடை கொன்ற திற த்த	என்னைக்காவதிக் த உத்தி யுடைபுள்ள என்மகன் இழந்த அறிவுடைமை.

*** [பண்புடை வேதம்.] இப்பாட்டில் தன்மகள் கற்பிழந்தாளாகக் கூறுகின்றான்.
“ஆபு—கவலி; அதாவது துருளாம்” என்பது *௫. தன்னறிவைபிழந்தாளென்றபடி.
அறிவு புக்கவையிருக்கையாவது - எதினும் ஸந்தேஹமிலவாமதும் விபரீதவுணர்ச்சி
யிலவாமதும் மறப்பிலவாமதாயிருத்தல். அறிவைபிழக்கையாவது - ஸந்தேஹவுணர்ச்சி
யும் விபரீதவுணர்ச்சியும் மறப்புமுடைமை. எம்பெருமான் அடியார்களுக்குப் பல காரி
யங்கள் செயற்குள்ளதாக சாலதரங்களில் சொல்லப்படுகின்றதே! அதெல்லாம் உண்
மைவாயிருக்குமோ இராதோ என்று தன்மகள் சிலஸம்பங்களில் ஸந்தேஹப்படுவதா
கவும், சிலஸம்பங்களில் ‘அதெல்லாம் செயற்கான, வயாஸ பராகர வாலயீதி பரபாரு
நிகளான மஹர்ஷிகளுக்குக் கைக்கவினோடுந்து எழுதுவிறதுக்கொண்டதத்தனையே’
என்று விபரீத கிச்சயம் கொள்வதாகவும் தாய் கூறுகின்றாள்.

பண்புடைவேதம் புக்தபாணுக்கு * *யோ ப்ரஜ்மணம் விதநாதி பூர்வம் யோ வை
வேதமச்ச ப்ரஸித்தேதி தன்மை * என்று உபரிஷத்து ஒதினபடியே வேதவகிண்ப பிரம
தூக்கு ஒதுவிறதானெனவிறபடியுணர்த்து, இவரின் கண்ணிழந்தார்க்குக் கண்
கொடுத்து அறிவிழந்தார்க்கு அறிவு கொடுத்தபு பேருதவிசெய்யுமவன் எனக்கு உள்ள
தையும் கொள்ள கொள்ளா சிக்குணே! என்று கூறுகின்றான் என்க. வேதத்திறகுப்
பண்புடைமையாவது—அச்சுர்களை உண்பபடியே காட்டித்தரும் கீரமையாம்.

ஆசார்யன்குதபம் முதல் பிரகாசத்தில் “பண்ணுப்பாடல் பண்புளாயிசென்கொன்
லேதம்போலே” என்றவிடத்து விளக்கியானத்திலு மணவாள மாமுனிகள் — “பண்
புடைவேதம் என்றொழிய பண்புரை வேதம் என்ற பாடம் விளக்கியானங்களில் குண்ட
நிலையேவாகிலும் ஆபததமராளவிகள் இப்பிரபத்ததிலே இப்படி அருளிச்செய்கை
வாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும்” என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே இங்கு
மூலத்தில் ‘பண்புடை வேதம்’ என்பதாகவும் ஒரு பாடம் கொள்ளத்தகும். “பண்புரை
வேதம் என்றது பண்ணுப புரைத்திருக்கிற வேதமென்றதாய் அப்பண்ணுக்கு ஆசார்ய
மான வேதமென்றபடி” என்று மாமுனிகளே விளக்கியானமும் செய்தருளினார்

கற்பகக் காலவன் கற்பல நோனத்தி = கற்பகக்கார—கற்பகச்சோலை; அன் என்றது 'அன்' என்றபடி (தொகுத்தல் விசாரம்.) கற்பகச் சோலைவாய்ந்த நல்ல பல நோன்களையுடையவன் என்றவாறு. ஸ்வஸுவதானம் பண்ணிப் புதழ்படைத்த திருக் கைகளாகையாலே கற்பகச் சோலைபோடு ஒப்பிடப்பட்டன வென்க. * நோன்களை யிரதராய் * எனனுடையதாகி அடியாகக் காணப்படுகிறது அந்நோன்களாகைய பலவாயிரம் திருத்திராசங்கள் * ஊடாயிருக்க, பாவிப்புகாத தாழ்ந்தே உடையுடையபடி என்னோ! என்று கைவினாறு.

பெருந்தட்டித்தந்தன் பூத்தன்முடிவந்தி = ஒளிவாயுடைய பொன்மணிபோலே வாய் வாயுறையுமாய் திருவாய்விடத்ததை யுடையவன் * ஆதிராஜமதிம புலகா நாம சா தேபிகையாக் கிழ மென்கி * எனவென்பது உவகையுடையவையாக ஒரு தனி எய்கையிருக்கின்ற தன்மைக்கு ஸ்வகையாகத் திருவாய்விடமணிந்திருந்து என் னெருத்தியை உடையுடையதிருத்தலை தகுதியை! என்கு மென மகன்;

நெய்தலாடகை என்மலர்க்கையந்தி = நல, பல என்பவை கைக்கு விசேஷம். விசேஷமாயும் பலவாயும் தாமரை மலர்போன்றவாயிருக்கிற திருக்கைகளுடைய வன். * பறவையிவறு பரம்பருடா! * பென்கி * கை * என்கி * எனவென்படியே என கையுடைய பிடிப்பதற்காகவந்திது அன் இப்படி விசேஷமான திருக்கைகள் படைத்தது! என்கு மென மகன்.

என்விழ்புருவக்கோடி = கோடிபென்றது பெண்ணுக்கு வாசகம், கோடிபான்ற வன் என்கை; விழபோன்ற புருவத்தை யுடைய என மகன் என்றதாயிற்று. ஆழ்வார் புருவம் வெறித்தவிடத்திற் எம் பெருமான வாய்ப்பு செய்வென்றமபடி யிருக்கை. அதாவது—ஆழ்வாரைமபதாபுடையார் பக்கவிலே எம் பெருமானுடைய விஷயிகாரம் செய் துமபடியாகை. * யற்புருவக்கா பாயணம் * என்னுமாபோல. 7

மெய்யமர் பங்கலன் என்னிதாணுத்த *

ஸாயலினைப் பன்னிவினாறுத்த *

கையெருகாடுசெய்ய கண்ணிவினாறுத்த *

கையெருத்தி தன்னுடையபே.

7

மெய் அமர் பங் கலன் கரு அணிந்தாறுத்த	திருமேலிடகுபயோருத்த மன் பங் திருவாய்க் கை என்ருக அணிந்த கொண்கருப்பவனும்	கையெரு என் செய்யகன் பிளாறுத்த	திருக்கையெருத் திருவாய்க் கைதிருக்கை பெற்றவன் மன் என்னபிரான் கிடி பத்தி விடப்பட்டான்
கை அமர் பங் கலன் பன்னி வினாறுத்த	கையெருத் திருமேலிடகு கை பன்னிவினாறுத்த கையெருத்தி தன்னுடையபே	கை அமர் பங் கலன் பன்னி வினாறுத்த	கை அமர் பங் கலன் பன்னி வினாறுத்த

* * * [மெய்யமர் பங்கலன்.] இப்பாட்டில் 'என்கையெருத்தி தன்னுடையபே' என் னிருக்க. சாயலினைப் பன்னிவினாறுத்த. கையெருத்தி தன்னுடையபே. கையெருத்தி தன்னுடையபே. கையெருத்தி தன்னுடையபே.

மெய்யமர் பங்கலன் என்னிதாணுத்த = * செய்கமலக்கழலில் சிறந்திழ் போல் விரலியைத் திகழாதுகருகி கண்ணியும் அதாவது தன்மைய பொன்வடமும் தான் நன் மாதிரியின் புகையு பொன்மணியும் மோதிரமும் கிரியும் மங்கலவையுமடையும தொன்மையும குழையும மகரமும் கண்ணியும் கட்டியுமொத்திவகை * எனவென்படியே கைகலியுபயாசைக்கண்ணிந்திரகாண்டு வினாறுவது என்கு மென மகன். கையெருத்தி. அது செய்கமலக்கழலில் இதனையும் காட்டி வெறித்த நியாவாக வினாறுத்தி! என்கு மென மகன்.

பையரலினைப் பள்ளியினனுக்கு = திருவனந்தாமலானொருவனையேதான் படுக
கையாகக் கொள்ளவேண்டுமோ? = சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் என கடலுள் என்றும் புனைவா மணிலினக்கரம் பூம்பட்டாம் புலகு
மனைபாம் திருமாற்கரவு = எனிறபடியே கைவலித் தைக்கரியங்களைபும் அவனொருவ
னிடத்திலேயோ கொண்டு சேவுன்னனும் பெயர் அவனுக்கேதான் தரவேண்டுமோ?
என்கையம் சிறிது சேஷப்படுத்திக் கொண்டாலாகாதோ வென்கிறு னெனமகள்,
ஆன்றியே = பாலியைத் தோன்றப் பாம்பினையர்க்கும் தம்பாற்புறால் காலுமிரண்டு
வாயிற்று நானிநியைனுட்கே = என்கிறபடியே இரட்டை நாலுடையனான பாம்பரச
னோடே கலந்துபழி இப்படி பொய்யனுபவட்டானே! என்று தளர்கின்ற னெனமகள்
என்னவுமாம்

கையொருகால்செய்ய கண்ணிரானுக்கு = கைத்தடவாரியிலே செந்தாமரை பூத்
தாற்போலே பாசை மாமலிபொன்ற திருமேனிகளுப் பரபாலாகக் கையுங்காலும்
கிவந்து விளங்குமபடியான ஆச்சரியமான அழகுபடைத்திரு டது எனனோடே கலக்கை
க்காக வென்றிருந்தேன். அக்கா! அபபடியிலையே! என்று தளர்கின்ற னெனமகள்
என்கிறுள் திருத்தாய்.

காயக்குருத்தம் ஒசித்தநியற்கு =
மாயச்சகடம் உதைத்தமனாழந்து =
பெண்பயினைமடப பாலுண்பினனுக்கு = என்
வாசக்குழலி துழந்ததுமென்பே.

8

குருத்தம் சாய ஒசித்த நயி மரு மாயம் சகடம் உதைத்த மனா சது	குருத்தமாய் வேரோடு பரி யண்டு சாயுமபு அதி முதித்த அத்தியை குருதியை (அனாசா யோகொண்ட) சகடத் தைப் பொருத்தினை மன வாசனம்	பெண்பிணம் படபாம்பு போதுக்கு கல் வரம்பு துழந்த மாய்பு	பூநிலைமென்ற பெயச்சி பிணமாயுமபு அவை முன்பாயு புண்டலறு மான மெய்குமான் விஷ பதிலிபெட்டதனும் காசனபொருத்திய கத்தி புடைபாண கம்மம் துழந்த நயி மாட்டுமை யம்.
--	---	--	---

*** [காயக்குருத்தம்.] இப்பாட்டில், என்னுடைய பெண்பிணை தன்னுடைய
மாடசிறைய விழந்தா சென்கிறுள் எவ்வளவோ பெருமைபாக வாழ்ந்தவன் அப்
பெருமைமெய்வரம் போய் இவ்வனை தரைபட்டுக்கிடக்கின்ற பரிதாபம் என்னே!
என்கிறுள்.

காயக்குருத்த மொசித்த நியற்கு = கண்ணிரான, ப்முனையில் நீராடும் ஆயர்
மங்கைகளின் துணை வாரிகொண்டு “குருத்திடைக்கறை பணிபாய” என்று அவர்
கள் இரக்குமபடி குருத்தமாத்நினைமேல் ஏறியிருப்பது வழக்கம். இதனையறிந்தவனும்
கமலனான ஏவப்பட்டவனுமான ஓர் அனாசா கண்ணனை கவிவதறாக அக்குருத்த
மாத்நை ஆவேசித்துக்கிடந்தான். அதையறிந்த கண்ணிரான அந்தமாத்நை முறித்து
அவ்வகாண்ப பிணமாகினை எதபது வரவது. இப்படி குருத்தொசித்தும் மாயச்
சகடியுதைத்ததும் பூநிலையெனவற பெயச்சினைய பிணமாகியும் அவன் செயத சிறுச்
செவகங்களை என்மகள் பாடிப்பாடி, கைகின்றனென்றதாயிற்று. ...

9

மாண்படைகோலத்து எம்மாயக்குறாந்து =
சேன்கடங்குன்றன்ன செஞ்சுட்பூந்திக்கு =
காண்பெருத்தோற்றத்த எம்மகுத்தகடபிக்கு = என்
பூண்புனைமென்துழை தோற்றதுமென்பே.

மொழி — அழகு: அது அமைந்த திருமொழிகள்தான்மேலே திருத்துழாய்
மாறு சாததியிருக்கும்மேலே என்மகன் கைகொருள்.

மற்போது தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு = கண்ணபிரான் பலராமனுடன் விலகி
கூட்கென்று கமலன் மகளிக்கரு எழுந்தருளும்போது இடைவழியில் கூனிவிடம்
சாந்து இரந்து பெற்றுத் திருமொழியில் பூசிக்கொண்டான்; உடனே கமலனது அரண்
மனை வாயிலில் மலலாகனோடே போப்புரிய கோத்தது. மலலபுத்தமாவது ஆயுதசக
வம் சிறிதுமின்றிக்கே உடம்போடு உடம்பு பொருது செயலும்கண்ணை அப்படிப்பட்ட
கண்ணை நிகழாதவனவிலும் திருமொழியிற்பூசின சாந்து சிறிதும் குறியழியாமேயிருந்த
மாயத்திலே யிடுபட்டு கைகொருளெனமகன் என்கிருள். * ஏவிற்துச்செயலான் என்
றெதிர்த்து வந்த மலலரைச் சாவத தகர்த்த சக்தனினோன் சிறன் * என்றபெரியாழ்வார்
திருமொழிப பாசரம் இங்கு நிகர்க்கத்தகும்.

நிற்பன பல்லுதுவாய சீர்தும் மாயற்கு * ஸதாவரங்கனும் ஸுகமங்கனும்மான் ஸாவ
பதார்த்தங்களுக்கும் அடர்யாழியாபகிறச்செயதே அவ்வவற்றிலுள்ள தோஷம் சிறி
தும் தவனனவில் தட்டாதபடியிருக்கிற ஆசாரியத்திலே யிடுபட்டமை கூறிற்றவிறறு. (1)

கட்டெழில்சோலை கல்வேங்கடவாணனை *
கட்டெழில்சென்தருகர்த் கட்டெயங்கோல் *
கட்டெழில்வாய்த்த இயபத்தமவல்லவன் *
கட்டெழில்வாணவர் மெகமுண்டசேர.

11

கட்டெழில்	} அழகம் மிகம் சோகையை சோலை	} யுடைத்தான சாந்து	கட்டெழில் ஆதி	} தொகடபழகம் யுடைத்தான சாந்து	} ஆயிரத்தினுள்ளே
சுங் வேங்கடம்			திருவேங்கட மகனினே காழ் வானனை		
கட்டெழில்சென்	} அரண்முக பொருத்திய சென் ருகர்த்	} அருகர்த் அகநகிர்த ஆழ் கோய்க்கோல்	கட்டெழில் கான்	} பரமவிஷயமான கித்ப யிசோகம்	} காரி பாரத்தா உண்பார்
சென்			சென்		

444 [கட்டெழில்சோலை] இப்பதிகம் கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தகைக்கடுகிற பாசர
யித. முழுதும் மிக அழகாக விளங்குகின்ற சோலைகளையுடைத்தான திருவேங்கட
மகனிலே சித்யவரணம் செயதருள்கின்ற எம்பெருமான விஷயமாக ஆழ்வார் அருளிச்
செய்த ஆயிரத்தினுள்ளும் இப்பதிகம் வல்லார் ஸவருபாதுருபமான திவ்யபொக்ததை
அநுபவிக்கப் பெறுவர்களைன்று பயனுரைத்ததாயிற்று.

நீழ்ப பத்துப் பாரகங்களிலும் திருவேங்கட முண்டயானுடைய ப்ரஸ்தாவமே
இவ்வா மலிகுக்க, இப்போது நிகமத்தில * கல் வேங்கடவாணனை * என்று திருவேங்கட
முண்டயானைக் குறித்து இததிருவாய்மொழி அருளிச்செய்ததாகக் கூறினவிது எனவே?
எனின்: நீழ்ப் முன்றும் பத்தில * சோனனல் விரோதத்தில் * தென்னு தெனுவென்று
வண்டு முரல் திருவேங்கடத்தி என்னுந் செயன்னப்ப என்மபெருமானுள்ளன—என்னு
வின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலென * என்றருளிச் செய்தவராகையாலே
இங்குள்ள கூறக்குறையிலை பெண்பர்.

11

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம் கம்பின்னை திருவடிகளேசரணம்
ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

உணர்வுச் சைத்ய மருத்தி.

திரைகோயில் சென்ற அங்கிதத்த ஈயநெருங்குந் தீயபாம்புலேயும்
பாம்புலேயுமெனநினைந்த ஆழங்குடைய விருப்பம் தீர்த்து நாயகமொழியாகப் புகை
மீதது விட்டது போலும்.

நிதம்பனவழங்காதவரே பெரிய திருமொழியில் மூன்றாபத்தின் 6-வ்வன்
 சொல்லாற்றியேன் ॥ சான்ற பதிகம் ஒதுபவரே இதற்குரிய மொழியை டொத்திகத்
 தும். வயவரலிபனவானவராக அப்பயினை அகையப் பிடித்துக்கொண்டு போகிற
 பதிலாக வரைந்தேன் ॥ 3 ॥ வரைந்தேன் தாய் சொன்னது அருது. இவ்வு அப்படியன்றிக்
 குடைய தனிப்பிரகாரத்த தாய் சொன்னதுபடி.

ஆனவந்தர் கோஷபுரீயை உடனடிச் சொந்தத் பிராட்டிக் குழுவினனு
வது அபிப்பிராயம், உடனடிச் சொந்தத் பிராட்டிக் குழுவினனு வது அபிப்பிராயம்
எனது விவரம் சிவபுத்திரம். “உடனடிச் சொந்தத் இருவராய் போனவை சொன்ன
பிறகு, உடனடிச் சொந்தத் மனை தனிப் போனவை சொன்னபிறகு, இருவராய்
போனவர்களுக்கும் வயிறெரிப்பினால் வது அத்தனை அவசியமானதே. தனிப் வயி
ரெரிப்பினால் வது அத்தனை அவசியமானதே” எனது விவரம் முதலில்
கிடைக்கவேண்டாம். அப்போது ஆனவந்தர் அருள்செய்தாராம்—“அவ்வளவு
வாய்விட, தனிப் போனவர்களுக்கும் ஒரு படிப்பினால், இருவராய் போனவிட பிற
குத் தான் வயிறெரிப்பினால்” எனது, இதன் கருத்தாவது—தனிப் போன
வன் தனதுவாய் வாய்ப்பான பித்திரிக்கு சிவபுத்திரம் சொன்ன சொந்தமுண்ட. இரு

எல்லாம் தண்ணீர் = வானுதேவன் தன்விரிதலை மறந்தான் என்று சொல்லுதல் இயற்கையே. (அதாவது) 'எவ்வளவு தண்ணீர்' என்றிருக்கிற மறந்தான் விடைபபது மிகவும் அரிது என்கை. அவ்விழவுநீர் வஞ்சனாபரண மறந்தான் வந்து நோன்றினாராயிற்று.

தண்ணீரென்பதுமே வேண்டுமென்றே தண்ணீர் தீர்க்கும்படித் தன்னைக்கு வகையிதமான தாரகபிரபாக போஷயங்களும் தண்ணீரென்புமாயின' என்று பலகால சொல்லிக் கொண்டு கீழ்க்கரு தண்ணீராயிற்று. இவ்வாறுதான் இயல்பாக. இப்படிப்பட்ட பாரங்குதலாகி 'அப்பெருமானுடைய திருநகரங்களும் திருவளம் துரவாயுறும் மிக மிக விளங்குமிடமான திருக்கோளுர் எய்துகின்றது? எத்தனை தூரம் போகும்?' என்று கேட்டுக்கொண்டே திருக்கோளார்' என்ற புதுநிருப்பான். வேறு எவரும் போயிருக்க பரங்கதியிலகி, இது திண்ணம் என்கிருள் திருத்தாயார்.

புதுள் என்றவிடத்து சது — 'என்' ஒத்தியிலை அகப்பட்டவன் பொய்க்காரம் பொழிதும் தேடிப்புகுமா? போகே ஸாஸாரமாயிற் பாகிவிலத்திலை காட்டுத்தியிலை அகப் பட்டவனுக்கு உகந்தருளின நிலங்களாகவைய பொய்க்காரம் பொழிதும் போலேயிடுத. 'புதுள்' என்கையாலேயுக்கார் பொதுமா அப்பெருமனை.

எம்பெருமானார் திவ்ய நோயத்திரையாக எழந்தருளுகையில் திருக்கோளுக்கு எழுந்தருளாகின்றார். அப்போது அவரு கின்றம வெளிப்படுகின்றனவொரு அம்சமாய் னைப்பார்த்தது 'எவரு கின்றம புறப்பட்ட படி?' என்று கேட்கு. அவன் 'திருக்கோளு கில கின்றம' என்று சொல்லு. அதிலேட்டு எம்பெருமானார் 'அவ்வளவ புகை பெண் களும் வெளிப்பே போகக் கெவராயிருப்பார்களே?' என்குதாம். புதுள் என்ற கெவத யின் கவடநித்து அருளிச்செய்தபடி.

திருக்கோளுர் = பாரங்குதலுடன் திருப்பதின் பதினெட்டில் ஒன்று; திருக்கோளுர் மூதலாய கவிநிருப்பதிலுள்ள ஒன்று. சீமதூர கவினின் திருவாய்தாரைதலம் இதவே.

எத்தனைமேலகலும் தண்ணீரெனக் = அவனுடைய
பெரும் தண்ணீரெனத்தற்கு கற்பனையி டி =
கேளுகவளகுளே பறந்திருக்கேதற்குக் =
போகக்கொண்டுவிரி கோடியென்கொடி பூவைகளை?

2

பூவைகளே	பூவைப்பறவைகளே!	காள் சத்புதுள்	செந்த கந்தியைப்பாரை
எனும் என்ம உள்	தாரகிக்குத் தனும் எனும் உள்	என் கைம் கோ	கைம் கைத்
எனும்	எழுமென்கை	பறக்க	விளங்குமாய் கைம் போருக்
தண்ணீர் போக	தண்ணீர்போயினே		திவ கீர் கைம் போகுத
அவனுடைய	எம்பெருமானுடைய		தான்
பெரும் தாரக	திருக்கோளாய் மின்னம்	திருக்கோளுர்	திருக்கோளுரெனியென்கை
குளே செந்த	கைமியம் பித்தையு	எனே மேனும்	கோதிருப்பன்
	(கொடியென்கை)	போகும் கைம்	(கைம் கைத்தாரகை)
கோடியென்க	காதிப்பெருமையென்க	உவாயி	திருப்பெருமனே?
கோடி			கொண்டான்.

கோ [எனும் கைம்] பாரங்குதலாயினிற் கிவையாரைக்கொள் ஒன்றான பூவைப்பெண் னும் பறவைகளை கோககித் திருத்தாயார் கேட்கிருள்; எப்பகையில் கைப்பறறு ஒழிந்தா னாயிலும் உகந்தை கிவையாரைத் தாரகை இவ்வு மின்னம் வரக்கொடுமா? சொல்லுங் கை என்கிருள். பூவைப்பறவை விடைபுகிற் கைப்பற அகிந்தைப்பென்றதற்கும் மத்கலவகிக்கெய்திப்படி.

[illegible][illegible]

தமிழ்மொழி = மொழி மொழி, இடம் எனறு மொழிமாதறி, மொழி மொழி
தமிழ்மொழி தன்மொழி மொழி மொழி மொழி மொழி மொழி மொழி மொழி மொழி மொழி

உலகமே - மொன்று போத ஈட்டமான நிகழ்ச்சியாகிறது கிரகமும் கிரகமும்
மற்ற நாளை வளவளும் பொருதிய தாதுகளை என்மகன் அங்கேயே அருபட்டு
கே அருபட்டானோ? அசதி உகவன் கித்ததானே இயக்க வந்த ரோகவனோ?
என்று கேட்டனாயிற்று.

[illegible]

பூவைவாசலிலிருந்து பத்தாறுபேரடி உயரத்தில்
காலவாசலிலிருந்து திருவாய்க்கோட்டைவழிமேலும் 9 நாள்
பாலைபேரயிற் தனிப்படைத்திருக்கோணத்தே
கோணவாசலுக்குப் பத்தாறுபேரடி உயரத்தில் கோட்டைவாசலுக்கு 9

[illegible]

றுக்கு தவிரிக்கவும் வேணும்' எனநிருக்கு மவாகன உகக்கக்கூடும். இரண்டிம ஸவருப மென்று காட்டுகிறபடி.

கோல்லை யென்பு கொலோ = கொல்லு பென்று வரையில்லாததுக்குப் பெயர். 'இவன் வாசற்கடத்து புறப்படக் கடவதவ்வாத மரியாதை குறுந்தாள, நிஷித்தாறுஷ டாகம் பண்ணினான், வரம்பழித்த செயல செயதான்' என்று நிஷிப்பர்களை வெள்கை. குணம்மிக்கன னென்பு கொலோ? = 'குணநிக விஷயத்திலே ஈடுபட்டவளாகையாலே இதற்குத் தக்கபடி என்று செயதான்' என்று இவளது குணத்தைச் சொல்கிக் கொண் டுருவர்களை?

இப்படி சங்கிக்க ப்ரஸக்தி யென்? என்ன, சிலையையப் பெண்டுகள் அயற் சேரியுள் ளாதமெல்லே! என்கிறான். வதர்கலிங்கராய வெறுமனிராது; ஓட்டை வாயைக் கொண்டு ஓயாமல் வம்பளப்பதே அவர்களுடைய பணியாயிருக்கும்; அவ்வளவு மன் றிககை பகையாளருமுண்டு, பகையிக்கல் சொலலுஞ் சொலலுக்கொரு வரம்புண்டோ? என்கை.

அயற் சேரியுள்ளாரும் என்றதற்கு வ்வாபதேசாததம் ஆசார்யந்ருதவத்தில் "நால வலர் அயற்சேரியர் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமிதவபர" என்கிற குர்ணியில அருளிச் செய்ததாம். [அரசகாலநாராதிகளில் ஊறறமற்று தேவதாந்தரயாமிதவத்திலே ஊறறி யிருக்குமவர்களை] அதாவது, அவன் கடைத்தலையிருத்து வரம்புதே குளக்கரையிலே போதுபாககித திரியுமவர்களை அயற்சேரிய ரென்கிறதென்க.

"கோல்லை யென்பு கொலோ குணம்மிக்கன னென்பு கொலோ" என்கிற சங்கை இப்போது எதற்காக வென்ன, பிள்ளைகளைய அதற்கு பரஸக்தி சொலது கிறது.

'இளமான் சென்றான்' என்ன வென்புமிருக்க 'இளமான் சொலவமெனினளே' என்னவாமோ? சொலவ விருப்பினுளென்று பொருள் படுகிறதெயன்றிச் சென்றாளென்று பொருள் படவில்லையே யென்கில, சொலலுக்கொரு முன்னம இச்சை யிருந்து தீர வேண்டு மாதலால் அந்த இச்சையைச் சொன்னது தற்காலமான பேரக்கைச் சொன்ன படியென்பாம்.

மெயிலைத் துணைக்குவின்பாட னுருள் என்சிறத்
தேவிபொய = இனித்தன நிருமல் திருக்கோளூரில் =
பூவியங்குழிநிலம் நடமுமவன்கோவிணமகண்டு =
குவிழுகுளர் எங்குளையுக்குக்கோவினறே.

6

என் தெ தெவி	வதமுநிராதவருத் திவ்ய வ்யாகுருகடையனருமா என் மகன்.	ய இவன் பொழி	பூக்கோ இவன்பாசகூடைய தம்
மேவி	பகைத் குணக்களிலே வீடு படிக	தடநுல்	சோலையையும்
காந்த வந்த	மிஷம் இனித்த	அவன் கோவிதா	தடக்கூடையும
வின்பாடல்	(தன் வபதக்குரிய) வின்பாட்	எங்கு	அவரது திவ்ய ஸக்கிதிலை யும்
உருள்	தன் பொருத்தாதவரால்	குவி வன் குவிர்	பாத்த
போய்	இங்கு கிள்கம் போய	இந்த என்னை	செஞ் குளிரும்படியாக
தன் திருமொழி	தனக்கு அலாதாரானான்	தனக்குவென்	இவ் வவ்வளவம் கனித் திருப்பினோ) (அக் கி லை அவ்வளவ என் காண்பெந் தினெனே 1.)
திருக்கோளூரில்	எம்பெருமானுடைய திருத் கோளூரில்		

*** [மெய்க்குறி வைத்து] திருவிதாங்கூர்த் தடத்த என்மகன் அவஞ்சுச் சொல்களை யும் பொய்க்கைகளையும் அவன் கொய்யப்பயணஞ் ஆசாரியமான உகாசன அடைவன, அநிதா! அவவுகாசன என் கண்க் கொடுத்தது வைக்கவிலையே! என்று தள்ளித் தள்ளித் தாய்.

இவன் விளையாட்டுப் பருவத்திலிருந்துச் செப்தேபும தோழிகளோட விளையாட வளந்து போனான் விளையாட்டிலே அவையெக மாட்டான். அப்போதும் எம்பெருமானைப் பண்பாடுகட வேணுமென்ற ஆசையோடு அது தன்மதினாத்தபபடி விதநிலாமை யாயிவ் வந்தது விடப்பன். “அறிவாக் காவததுன்பின் அடிமைக்கண்ணடி செயலிதது” என்கிறபடியே அப்படி இளமைபோதொடங்கி பகவத் விஷயத்தி லிருந் திருந்தவின் இப்போது திருக்கோணாகுர சௌஞலையிறறு அதுதான் ஸாமாந்யமான மதமோ? பூதநிவாசனமும் தடாகவகனமும் மதினமும் மாடமாணிக்கமும் மண்டபவகனமும் சாணியைக்கண் ஆசாரியமான காட்சிபைத் தருமம். அவற்றையெல்லாம் இவன் காணாமபோது ஆயிபுனஞ்சீர் உகைமழகு அந்நிதியோயிருக்கருமம்; அவ்வழகு காண்க் கொடுத்தது வைப்பார் ஆதார! அந்த பாகவியம் எனக்கு இவையாவிரதில் என்று தள்ளித் தள்ளித் தாய்.

“அவன் கோவிலுங்கண்டு” என்றவிடத்து உட்குல ஒரு ஐந்திரபை.—“பேரின் திரு கறைபுரையரும் பட்டருமாக உனனை பாதவினாய்ப்பண்ணு கிறடி, இடவடிமாரி விடமாட்டாத கண்ணோடு பருகுநாய்ப்போலே பார்த்து ஆழித்து கொடு போய்த் படிப்பை பின்னை சின்ன கண்டு அதுபலித்தின. என்று கருவியர் அருளிச்செயல்”

“ஆசாரமும் ஆண்டாணமகக் கிழங்கே கடந்திரிபாது திருப்பெருக்குக் கிழக் குப்போகவும் மாட்டாதே ஏறித்திருவடித் தொழவும் மாட்டாதே திருப்போகாரன் கோவிலுப்பார்த்ததுக் கொண்டிருக்காரவையம்.”

“ஆயிபுனஞ்சீர்” என்கிற சந்தைவை மெய்க்குறி வாரியகச் சொல்லியிடாமல் “உனஞ்சீர்” என்று ஆழித்து வறறத்திதாடு உறையாக அதுவாழிக்க வேணுமென்று ஆசாரியகன் செலிப்பாகன். ...

இன்றோன்குதவகதகன்ற இளமையின்பெயர்
தென் திணைத்திலநுமினய திருக்கோணத்தே
சென்ற * தன் திணைத்திருக்கண்ணும் செல்லவழங்கண்டு *
தின்றின்றுவகதகன்ற கெடுவகன்கன்புரிம்கலே.

கனக்கு	தன்னைப்பிரிந்த சொல்லுத்த கொடுத்த வகக்கு	தன் திருவாய்	தன்னை வகைத்த அத்திரு மாலிஞ்சைய
இன்ற	இப்போது	திரு கண்ணம்	திருக்குணக்கியுள் செல் கிய அதாத்தையும் கண்ணம்
உறைய அகன்ற	உறையதையாக இரத்தே கை கழித்தபோன	செய் கையுள் கண்ணம்	தனது விசையையான கண்ணிய கண்ணம் பார்ப்பம் கியப்ப பெற்ற முறையுள்ளத தானே)
இவ் வாய்	இவ்வாய் போன்ற கை கை கருத்தி கழிவத்த போய்	செய் கண்ணம் பார்ப்பம்	தனது குடிசையுள்ளத தானே)
தென்றிணை திய	தெற்குத் திணைக்கு அகன்ற கண்ணம்	கிண்ட கிண்ட கண்ணம்	தனது குடிசையுள்ளத தானே)
திருக்கோணத்த கை சென்ற	திருக்கோணத்தே பிரவே கிண்ட		
இனி	அகன்றம் புருத்த கிண்ட		

*** [இன்றோன்கு] கிழப்பாடகன் “எவ்வளவு யுகக்குகொல்!” என்றான்; அவன் உகைக்கும்படிமைப் பாக்காமிட்டுச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு, இப்படியிப்படி உகப்பன் என்றான் திருத்தாய்.

விருப்பது: இவன் தான் அத்தனை தூரம் வழிகடந்து முடிந்து சென்று சேர்ந்த பிறகு கடக்கக்கூடியவன் இப்போது கிடக்க இடமேது? என்கிறான்.

மல்கு நீர்க்கண்ணோடு மையலுற்ற மனத்தனளாய் - வழி கடந்து போகைக்கு இரண்டு வாதனாவகன் வேண்டாம்: கண் கண்ணாகத் தெரியவேணும், மனம் தெளிவுற்றிருக்கவேணும்; இவனிரண்டும் ஒழுங்காக இலகிய என்மகளுக்கு; கண்களோ நீர் மலகிக் கிடக்கின்றன, மனமோ மையலுற்றுக் கிடக்கிறது ஆகவே இவன் வழிகடந்து உத்தேசமரான இடத்திலே சென்று சேருகைக்கு பரஸுத்திரான யிலகியேயென்று வாட்டின்படி.

அல்லம கன்பகலம் கேட்கலென்றழைத்தி - என்கியிப்படி பிச்சேறப்பண்ணின ஸாவேசுவரனே! என்று திரவும் பாலும் கூப்பிடுகைக்கு ஸவஸ்தானத்தில ஏதேனும் கிரோதமுண்டோ? இவ்விருவதே கூப்பிடலாமே: எதற்காகப் புறப்படடுப் போனானோ? என்கிறான்.

[செல்வம்மல்கி வித்யாதி] தானிருந்த விடத்திலே * போலிந்து நின்ற பிராணுகை வாலேநின்ற வழித காணலாமதனை போகவி, கிடந்ததோர் கிடக்கை காண கிரகிலை; அக்விடை வழிகைத் திருக்கோளுநிலே சென்று காணலாமென்று ஆசைப்படடுப் போனார்போலும்; கன்றே, ஒலி சொல்கி ஒரிகது கடந்து எவ்வளவு புதுவகொலி? - ஒரவகி யொழியுமது துவண்டு கடந்து போயின அவனுர் சென்று சேர ஸம்பாவணியிலகியே! எனனாய முடிந்திருக்குமோ வென்கிறான்.

... .. 7

ஒசீக்தநண்ணிடைமெல் அகையையத்துளேக்குவெக்த *
கசீக்தகேட்டுசினளையக் கண்ணகித்துளபச்செல்லுகொல்? *
ஒசீக்தகோண்டலான்கொழுகல் திருக்கோளுக்கே *
கசீக்தகேட்டுசினளைய எம்மைகீத்தவெம்வாசிகையெ.

8

ஒசீக்த நன் மல ரன் கொழுநன்	தவண்ட திருமேனியையுட பபெரிய பிராட்டியாருக்கு வக்கவருள் மயபெருமான் வந்தித்திற	ஒசீக்த நன் கூட மெல்	சத்தானமே தவண்ட மெல் செய் துலகில் மீத
திருமோளுந் கே	திருக்கோளுகாவே சொக்கி	காவை வகத்து	[தூசுப்பினால்] காவை வகத் துக் கொண்டு
ஒசீக்த கொட்டு சன் ஆம்	காடுஞ் - சயுடைவளையத் கொண்டு	கொத்த கொத்த	மெய்மேலும் கொடி பெத்த
கன்மை சீத்த	கண்ண கிடங்கு பிரித்த கொத்த	ஒசீக்தகேட்டுசின்	காம-க மனத்தையுடைய
கன் காரிகை	அழகி வளைய சன் பெண் பிள்ளை	ஆம்	காரை
		கண்ண கீ தரு	கண்ணிர் பெருகும்படி
		கூப	
		கொத்துக் கொல்	[அக்பூர்] கொத்த கொத்திரு ககெடுமோ?

*** [ஒசீக்தநண்ணிடை] என் மகன் தான் எந்த எம்பெருமானை விருமயிச் சென்குளோ அவன் பெரியபிராட்டியாருக்கு வலலயன் எனனுமிடம் இவன் அறிவான்போலும், "அவன் பக்கவிலே வியாமோதனம் கொண்டிருக்கிறவன் கமலம் கதிரியம் பண்ணு கிறானா?" என்று இப்பெண்பிள்ளை நினைக்கவெண்டியிருக்க அவளும் நினைவாமல் அப பெரிய பிராட்டியாருடைய புருஷகாதபனத்தாலே கமககொரு குறையிராது என்று கீழைத்தோ, அவ்விருவருமான சோததியழகைச் சேவிப்போ மென்று நினைத்தோ திருக் கோளுக்கீசெல்லவ புறப்பட டாய், இவன் அத்தனை தூரம் வழிகடந்துசெல்ல வல கசீகதி என்குளே சென்று சேர்க்கதிருப்பது என்கிறான் திருத்தாய்.

வழி கடகதமபோது சிறிதும் சிரமமின்றியே வந்து செல்பவர்கள் எவ்வை விரித்தொண்டு போவர்கள். அப்படி ஸ்வாமல சிரமத்தினால இளைத்துப் போமவர்கள் இப்பெயர்மிது எவ்வை ஊரற கவததுக்கொண்டு சிரமம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியுமபடி செல்வர்கள்; இஃது உலகிற ஈனனும் இயற்கையாதலால், தன்மகனுடைய மேனி மெலிவை அதுவதிறத்த திருத்தரவார் அவன் மிகவும் சிரமத்தோடுதான் செல்ல நெரு மெனப்பதை ஊறித்து முதலடி கூறுகின்றான்.

சிரமத்தை ஊறித்துக்கொண்டு ஒருபடி வந்துசென்றாலும், நெருக ஸ்வாநீன மாய், கண் சிராபாதராயிருந்ததாயிவ குளையிலிம்; நெருகம் கசுத்து கண்ணும் நீர் துளும்ப சிற்றுகிலன் எவ்வபின் வழிதெரியது போகவல்லன் என்கிறான் இரண்டா யடிவரல்.

இப்பெண்பின்னை, தானும் வானுமாக இருந்த சேர்த்தியைத் தவிர்த்தது, பெரு மானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக் காண்பவனுடையே போதுமென்கிறான் பின்னடி களால். கசியை—அழகுடைய பெண்.

கசியம்மல்லவனவையதானில் என் கண்ணுக்கென்று *
கசியலிதுபான் துதெல்லமகிடக்க, இனிப்பெயை *
சேரிப்பழிதலினைபத் திருக்கோளுக்கே *
கேரிமுக்கிடத்தன் எம்மைமென்றவர்களைத்திலவே.

சேர் இயை	சேர்தியைப் புரையக்கொ யவிர்த்துக்கண் மகள்,	இத கல்லம்மெ கே	இக்கே அகவத்த ஐசவியக் கெ மிடக்கேய
கசியம் கல்ல கன் அகவ கனிக்	பதர்த்தக்கையில் கவதலை வத்தகற் கண்டல்	இனி பெய்	இப்போது கெளியெறித் கெவது
கன் கவனது கரு கன்நா கலியல் திரு பாற் 7.	'இயை கம்பெருமாளுக்கி து' கன்நா அதுவதிறத் காருகையுடையகா இருப்பகன்	சேரி பம் பழி தவ இயைப	சேரியினுக்கற் பம் பழி மொழிக்கைத் துத்தி கோ கசிருக் படியை
		திருக்கோளுக்க கே வக்தகன்	திருக்கோளுக்கா சேர்தியே வக்த கெவரும்;
		கன்நா துத்தம்	கன்நா ஒரு பெருகா மறி கினைத்திகன்

***[கசியம் கல்லவன்.] திருக்கோளுக்கொம்பெருமான் பக்கனிலே ப்ராவணயமே ஊடுவெடுத்த இப்பெண்பின்னை ஊராகுடைய பழிமொழிகளுக்கும் அஞ்சாதே எங்களை கும் ஒரு பெருகா மறிவாதே வந்துசென்றானே பென்கிறான் திருத்தரவ. உலகத்த வர்கள் ஏதேனும் கவல பெருககளைக் கண்டால் 'இது கமமுடைய குட்டிக்கு ஏற்றி ருக்கும், இது கமமுடைய குழத்தைக்கு நித்திருக்கும்' என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்; ப்ராவஞ்ச கவகியோவென்கில், அவ்வன்னர்க்கே கந்த கவலபெருகைகண்டாலும் 'இது எம்பெருமானுக்குத் தருகதிருக்கும், இது என கண்ணுக்கு ஏற்றிருக்கும்' எனிற சொல்லுவது வழக்கமாம். அவ்வளவ சொல்லுமிடத்து நெருக நெழுவதிருக்கு மிருப்ப வெகு ஆசசரீமாயிருக்கும். அசேகவனத்திலே பிராட்டியைக்கண்ட திருவடி சொல்லுகிறான்— * தருவுட்கவ பல்ம் வு புஷ்பம் வு வதவாகவத் வுமமேனறும். பற்றுசோ ணு பரியேதயேவம் கவலக் தவாமபிராவுதே * என்கிறான். பழமொ பூலோ மற்றும் எதுகாண்பபெறாலும் கம பிராட்டிக்கு ஆகுமென்றே பெருமான் காண்பது போல், கம பெருமானுக்காக மென்றே இப்பிராட்டி காண்கிறபடி.

"இதெல்லாம் கிடக்க"—என்றதற்குப் பண்படியாகக் கருத்துக்கொள்ளலாம். * உன்னுஞ் சோறு பருகுதீர் தினனும் வெற்றிகையெல்லாம் கண்ணென்து பேசிக் கொண்டு கண்கள் கீர்மலக இக்கே பிருக்கவகாதே? ஊரும் காமுமுலகமும் தனகைப

போவாக்கிவகொண்டு இப்பே விருத்தவாசனோ? இம்மிருக்குமிருப்பினே எனன குறை? இவையெல்லாம் விட்டு அபிசரபோகவேறுமோ?

போனானென? இப்பிருத்த செய்கிற பகவதறுபகததை அங்குச்சென்று செயதானவிய எனன கொடுத்த? எனது பரவதாவமாக; கோபுப்பித்தானினைபட எவ கிருவ. இவவுவவிய பிரதவைததப பழிக்கு அபிசரவெண்டாவோ? பவ பவவகவாக வாயிரு பழிதாற்றவாசன * தத் தநய வத்தவ பவேத் * எனதுவாலி இரத்த விடத்திலேயிருத்த பிரபடபவாயிபயினை தெறிதவருது இருக்கவெண்டாபிருத்தப படி வடத்து செனருபின! எனது பழிதாற்றவாசன! அதவது அவாசக கொடுத்ததுக் கொண்டு எதறப்பிபாறுவானகிருவ. * மனக்குறறமாதர் பழிகவிய புகழ * எனது அமுதமுர் அருவிச் செயதபுபிய பிரிர் பழிதாற்றவபித வததுகெருக்குப பரமபூஷண மாதாவ தாயின் உன்னதத்தினுனனே உகப்பிப்புகளது.

கேசியுடத்தான்—இழை எனது ஆபாசத்திக்குப்பெயர்; கோத்தியான ஆபா வங்கிய வனிக்ருவன எனமகன் மவவிய அபகிசரவாசன கொடுத்தின! பட்ட புத்திரனாதர் கோத்திய * கோத்தியவாசன! * எனவிற சலோகவதவ * துரபிதா திக கருவம திகவது புலபிரா வவாததர்வமதவருவம * எனது வலிதாரித்த பௌ குபிபாபிய இவரும பெகவிறபடி. தசமகனின் மன்னமுமாயததை அதுவாதித திருகம திருத்தவாசன! துபா | உத்தாவோ! எனகிருவ வடத்து செவதுவிறபிபாறு ருன்னம பினனம ஆபாசவாசனியை சொவதவாசனியைபத்ததை தான காணப்பெருத இழைம தொனிகுதவ. * வடத்தான் * எனவிற சொவ வவிரதவததில * எழுவதருவினா * எனபதற்குப பாவவமாக வழவரும. ஆனதுபதறிதிய எட்டவருவிச் செயவது பாரி. —“(உத்தான்) தன கொப்பினியெவாவிதம திருக்கொளர் பகவவனது வாயடி விட்டவிவரின் இவவனவது சொவவபவாசனாவித தவமகின் எவபின வகக கினைத் திருக்கிருவ தான! வலிதறிவ பிறகவாசன, கிஷவகனாவாம; பகவத விஷபத்தில பரதவாசன உத்திதவவாமததன.”

இவவிடத்தில ஓர் குறிவவமும் எட்டவருவது:—“ஒரு வான் வலிவகிவைய ஸீய் கோவுடியின வவததப போக கொண்டாடியருவி * தவகிஷபரித தான கொண்டாட கினருவ! எனதிராவித விடுகொள; * கணபுரம் காணகொளம! கினைவபி பினைபெனதென்னப பெறுவிரபெனது பண்டு கொனருகுமுனகுவிடுகொள எனதருவிச் செயதார்”

மற்றொரு குறிவவமும் வாயின—“அமருவகிவழவான் தன கிஷபரித்தான் தெண்டவிட கிதருவாம; இதுவென? எனது கேடக, அவலாத வவருவவகின் வுருத்தததாவே அறிபிவெனும். இவகன் வவறிவ வவருவவகினெனது ஆகரிப பென எனருவ.”

எம்மை ஒன்றும் கினைத்திலென—வவகின் தருவகித்ததப போவவிட்டானே! என் பது மேவெழாத கொருவ இவபுபபட்ட மதாதுவகவிய அபிமாசனம் எமக்கு இவவாமத போவிறிறே! எமவவபதறிச கிதித்தென தன கொள்கினே கினைத்திருத்தா வாகிய ஒரு குறையிலிய பெமக்கு எனபது உனருவாதும கொருவ. ... 9

கினைத்திலென்தெவவகின் கொடுக்கனிவாவினியபய *
அனைத்துவகுமுண்டய அனிகத்தெனவகின் *
கினைத்தெவவகின் அவன்கெந்திருக்கெருத்தே *
மனைக்குவான்பிடிம கினைவகன்கெவ்வவததனே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயத் திருவடிவென ஏனைய
திருவாய்மொழி. ஆகுநீயத் தூயட்டைத் திருவாய்மொழி.
பொய் தூயவாய்மொழி.

சில பதவிகளை எம்ப்ரெஸ்சுமான் படைகளின் துதியோடு விடுவதற்கு வித—சில பதவிகளைக் குறித்துப் புதுச்சேரிக்குரிய செஷ்டமடி பிரதானிகளையாக, படைத் தலைவரின் அக்கம்பிதிகளுமையாகப் பங்கிதாரக பரப்பதற்குப் பணத்தினைத் தர வாய்ப்பிதாரத மறிவது. பதவிகளைத் துதிரண்டு சிறவுகளாக உபயோகித்து அனடியுள் போயின ஞானம் அனுபவம் மொத இரண்டுகூட உயர்க்கியை அனடிக் தவர்களை மறவர்களின் பங்கிதாரக மறவதது பெயருகின்றன. ஆராய்க்க, வளத்துமொகின் [உடன வயி மீத நவகை], புத்திரகை, சிறுமகன் ஆகிய இவர்களை துதரிப்படுகின்றவர்களை ஆவகயு வளப்படுத்தித் தவகை நொகை.

இத்திலையிப் பிறந்ததில் தூதுவிடும் படுகையன் காலமில் இது முன்கூறுத-
ளம்பெருமானுடைய விழுநிலையினை யோகி [அருளுதைய மடகாரியில்] முதல தூது
விடப்பட்டதென்றும், விபவாவதாரத்தாற் றோகி [அவசை பூங்கழிவாயில்] இரண்டாம்
தூது விடப்பட்டதென்றும், பரதவதவதாரம் அந்நாயகிதவதவதாரம் யோகி [இப்பதி
கதநிலை] முன்கூர் தூது விடப்படும் தென்றும் ஆராய்க்கண் திருபித்தல் காட்டி
பருகையன். ஆராய்ந்துதவததில் "தம பிழைவும் சிறந்த செவ்வழி" இப்பதி
வாகையன் குரீனாயும் அவவிடத்த விபவகலையாரும் இவரு உணரத்தக்கன்.

இவற்றால் "தன் மன்னுரின் கழலமேல் தனமுழைய வமகையி லவ்வான்"
என்று ஆரீந்திரோடு ஒரு கிரகக் கவந்திருக்கையாற ஐகரஸ்யமென்றும் குணம்
வெளிப்படுவதது. இப்பதிக்கதில் "முன்கூறுகையெனலாம் படைத்த முகில்
வண்ணன் வண்ணன் வண்ணவகையாட பிரான தனக்கு என்கிற பாகரம் உயிராயிருக்
கும். எம்பெருமான் அடியாளனோடு ஒரு கிரகக் கவந்த பரிமாறுகையாற ஐகரஸ்ய
முன்கூறுகையிளும் தான் படைத்த ஐகரன் பரபகர சகித்திர பரக்காலே அந்
ஐகரஸ்யத்தை மறந்து வாரீன கிரீனாயிருக்கிறவந்தான்; அத்தவநிலையிலே,
[அதாவது "தன் மன்னுரின் கழலமேல் தனமுழைய வமகையி லவ்வான்" என்று உறுதி
கொண்டிருக்கைக்கு உறுப்பாவதாயிரோ கீ" என்று உணரத்தலே]வரு வந்து செவ்
வென்று தூது விடப்படுவதது.

இதில் "வண்ணவகையோக் கண்டு வாரீதுயோ தக்கவாறென்றவென்றும்"
என்ற பாகரத்தையும் கவருசு செவ்விதல வண்டு இதிலே தக்கவாறென்றமன் என்ற
இவ் பாகரத்தையும் உயிராகக் கொண்டு இத்திருவாய்மொழி—பரதவததிலும் அநத்
வாரீதவததிலும் தூதுவிடப்பட்டவாமென்ப.

பெண்ணுவகையிரோ? புலவியுமுதானிரோ?

வண்ணவகையினவகை வினாபாட்டியெண்ணவிரித்தேன்

முண்ணுவகையெனலாம் படைத்த முகில்வண்ணன் வண்ணன்

எண்ணவகையாட பிரான தனக்கு என்கிறவையுணர்த்தே.

1

வண்ணப் புத் திலக்கை வினாபாட்ட யெண் வகை இரத்தேன்	சிறந்த சத்தவருகைய பர வந்த திரையே பிரிவாற்றுகையாட பிரான தவபயன்களை என் உண் வகை வெண்ணவகையோக் கிரேன்; (சத்தவகையென்கிய)	வண்ணன் வண்ணவகை வகை	அடிவார்த்து வையுதலும் வந்த வண்ணவகை பெண்ணன் வகைத் திரையே கிரேன் வெண்ணவகையோக் வந்த வண்ணவகையோக் வகை
முல் உணக்கை வண்ணப் படை த்த முல் வண்ணன்	முதலில் உணக்கைப் பெண் வகை உண்டாகின வகையோக் கிரேன் திரையே	பெண்ணவகை வகை புலவியு முதலில்	பெண் விழுநிலையு வகை. (இதிலே வந்த வகையோக்)

[[பெண்ணுவகையிரோ.] எம்பெருமான் திறத்தில் புருஷவரக்குதலம்
பண்ணுவகையோக் உபயோகித்தலையும் பரிசுவித்தலையும் போதாது என்கிற சாதத்
தார்த்தம் இப்பாட்டில் வகையாறது. வினாபுலவியுதலில் "ஆராய்ந்துகூர் வந்தரு
பரதவகையோக் பண்ணுவகைய விழுநிலையுதலையும் வந்தவகையோக் உண்டாகிய"
என்றவகையோக் வினாபுலவியுதலில் இப்பதி அதனார்த்தமாக இவ்விடத்தில் மண்ணவகையோக்
முன்கூறுகைய வினாபுலவியுதலில் "பெண் விழுநிலையுதலில் விழுநிலையுதலில் வந்தவகையோக்
வகை தாண்டி வந்தவகையோக் பண்ணுவகையோக் வந்தவகையோக் உபகாரத்
தருக உதருகையோக் பரதவகையோக் பண்ணுவகையோக் இப்பதி இவ்விடத்தில் விழுநிலையுதலில்
வந்தவகையோக் வந்தவகையோக் வந்தவகையோக் வந்தவகையோக்" என்பதாம்.

* * * (தங்குப் பாள்.) மீண்டும் மீண்டும் விளித்துச் சொல்லுகிறான். 'எவரே ஐயமோவதிலும் அவனைக் கண்டு 'உமாநாடப தகவாறு இதுவா' வென்றுவ வேனென்கிறான் சொல்ல நீதந்த வார்த்தையை ஆராயித்துச் சொல்லவாரமே; "தப உரு பாதுகாரவிகை வாயின" எனறவீது அவசியமா? என்று சொல்ல வேளறக் கூடும்! இதற்குப் பரிணாமமாக வாயினாபருவிச் சொல்லு பாள்... "தங்கு மூரனே ஆறாமைமேயிட மீதே அமைவிற்குமிறது; ஆறாகச் சொல்லும் வாரத தையை ஆருகஞ் சொல்லுகிறது; ஆறாகும் சொல்லுவிபாதற்குப்பிற" என்று (இதன் கருதாவது—) எனது நீயைமைய வான வாயிடஞ் சொல்லவாரமே நீயை நாயாவியே அறிதவொளவ வவவி யோன தாதியோக வேனாடு தரை இவருக்துள்ள தென்று நீயென உவாரது தாதியோக உவாய்ப்புருக்கிரகன், உவகருகரு வான சொல்ல வேன்குபிதயிவன் ஆறும் எனறாறாமைமேயிட சொல்லாற்குக் முடிபயிவன், சொல்லுகிறான் வாரகனை என்கிறான் எனபதாம்.

தாதியோகவென்கவாரமே உவ்வான் என் வார்த்தை என்கிற கருததுததோன்ற உவக் வார்த்த நீயிவன்! எனக்கான * வார்த்தததததத பலன பெறறென வருக வென்று மடக் கிளியைக் கவகப்பி வனவகிறுபின் * என்கிறான் எவனை நோழிமார்த்திய மோருததி; அபபடியே காறும் கவகப்பி வனவகும்படியாகக் காரியம் செய்வாரே என்கிறான்.

எவ்வன் வாரிடம் சொல்லவேறுமா? எவரே சொல்லவேறுமா? எனது சொல்ல வேறுமா? எனது கிளியை வேட்கு நானதுவரும் விடை உறுகிறான் நினையகவார * அருவாரிபுன் * எனது முன்பு சொன்ன வாயினே இப்போது "கெங்குபுன்" என்கிறான்: என் பக்கவாரியே தவகிபுருகவேனாடிய தயிவன் கவகாராதே வீதததக் வேனாடுமேய புனவகிபவனமே அபபுன்னகரபன் எனது வாரிதெரித்து சொல்லுகிற படி அப பெரிய திருவாயை உததிகவொனாடு வந்த எனதுநாடப செருகைக் கவகத்துசொந்தவன் இவருவெனது உவகவகத்து தெரியும். அவனைததன் கவ மோமென்றும் கெபகமென்றும் கவி பாடிதற்கிரகன், அவன் எவ்வாரிபாரமே இவ னுமபவாரபுத் துடிக்கவிட்டு ஒருவாகும் அபபபாரமே எவரேது மீருபவன்; எக் கிருவாரதும கெடுபிகை உவகவார முடியும். எவ்வாரவென்கிறும் காறுவாரோன்; கண்டு அறிவொள பேசக்கவன பேசியவனாடா, "இதுவாரதகவாறு" எனறியவ வரே சொனாறு போதுவானது என்கிறான்.

இப்பாட்டில் * எவ்வாரவென்கிறும்வனாடு" என்றதை உவிராகக் கொண்டு இத் திருவாய்மொழி அந்தாயாமதவதததும் தாதவி மீததான நீயவாரிபாரகன இப்பிக னாடு கிளியைத் - வாரதம எவக்குவிததிருகருமிடமென்கும் புரு" என்கும்.

- எவ்வித ஐயமாவ்வன் எவ்குமபெருமனென்கவ்வான் *
 * நகமன்குவித உருமெய்தவன் துழை வகிகென்றிவ்வான் *
 * கவ்விக் கனென் வனவகவன் கவிபவனவந்தவார்தகவாரேவி *
 * கெங்கிவ்வந்திவ்வியென் வனாதநிபுனவகமே!

6

நீ கிளியேயன்	சொல்ல வாயின என்	எக் கருக பெரு	தக் திருவெனீ நீதந்த
வார்த்த	வார்த்த வார்த்த	என்	வார்த்த அதுகிப்பிற
தெழுநாமனே	தெழுநாமபதவகவாரே!		பெருமனும்
என் கிள்து தம்	கிளியேயன் கிள்குவித	எக் கவ்வான்	வார்த்த வார்த்தவாரீ விதேய
எவ்வன்	கவிருவாரிபவனவீத திரு	தக் கீத் கரு	துவான வகபெருவன்
	வார்த்த வார்த்த அதுகிப	மேய் எக் கு	வார்த்த சொல்ல திருவகவிக்
	பீததவனா	தன் ததாய்	பீத பெருகிபுன திருத்
			ததவன

* * * [பாறவேயதி] முன்னே சிந்திதொரு குருகைத் தூதவிடுகிருள் உலகில
தகவாய்வுடையவர்கள் இஷ்ட ஈனவகளைக் காட்டவாறே தகவம் மேயிடப்பெற நூல் உதறி
பாறாபோயே, குருகையானது விசிப்பதற்கு முன்னமே தன் தகவம்மீட்டை வெயி
யிடுகின்ற முதலடியிலே பாறவுவாதி—பாச என்று பகலுமணைச் சொல்கிறதாய், அதன்
அறவு - சிறிவதுபாடு எனக், பாசம் சிறிவதெனாடு என்றவு. அதைப் பாகரமிட்டுச்
சொல்லமாட்டாமல் தீண்டுள் என்று படிவெடுத்தது காட்டுகிருள். எனதுகூட ப
கலவாணியமிருக்குமபடியை கீகரின் பாசத்தகவெனலுமே என்கிருள். பாச
விஷயத்திலிருந்து இதை சிறிவதுபாடு உண்டாவிறகு அத விஷயம் பேசுக்கு கீல
மாணவனோடு இதுவும் பேசுகைகு கீலவாவது.

வினாபெண்— உலகத்தில ஒரு விஷயம் அருகாய்வுடனென்று அறிவப்பெறலால்
அதை விட்டுக் கவலாவது சிறிவதெனாடு. அப்படியே இந்த எழுப்பருமான அருகாய்
படுகிருமென்று அறிந்தவாறே வான் இவனை மறந்து பிழைக்கலாமே. அப்படி மறக்க
மாட்டாமல் நினைந்து சிந்தித்து உருவிலுமறந்துமபடியான பாபத்தைப் பணவகின் வான்
என்றவு. வினாபுழிவகவேன்—காமவேளும் அயலகாவதன்வக இருப்பதுமேயவ
விசவேளும் அப்படியே விருக்கவகவா? காமவேளும் ஒரு வெடிப்பொழுதாயிருக்க
வேளும், விசவேளும் பல பல பூழிகளாயிருக்கவேளும் என்று இப்படியும் ஒரு வக
கவமர்? எத்தனை பூழிகளும் இப்படி கவவேள் என்கிருள்.

கூதனவி வெண்ணுக்குகே— தூதிலென்று இறக்குப் பெயர்; இறக்கன் கீல
கம்மமாயிருக்கவகவாவது - ஞானமும் அதுடனானுமாயிற் இரண்டும் கவகமறநி
ருக்கை. 'வெண்ண' என்று கத்தியைச் சொல்கிறதது. உதனும் புறநம் ஒருபடியான
காமகமாயிருக்கப்பெற்ற கத்தியைச் சொன்னவாறு. 'மகவகவத் கவகவகத் காமன்
கவ்வத் தராதமகம்' என்கிறபடியானதிலே 'மகவகவம் கவகவகம் காமகவகம்
மறாதமகம்' என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் ஓன்றியிருக்கப்பெற்றவர்கள் இவரு
-விவகிதர்கள்.

"அருள் செயது ஒருவன்" என்கிற பாடமே கவியின் முதலான ஆசிரியர்
களின் கவத்தில வழுப்புவதது. இப்பாடத்தின் இப்பாட்டுக்கு வினாமூற்று [கவிய
பதம்] இவையாயிற்று 'கீயாவச் சொல்கவியனும்' என்கிற பராதத்தின் இருக்க
வேளும்; அது இப்பாட்டின் இவன்; ஆனதும் வருகிததுக் கொணவாமென்று
கமயினன் திருவுணன்மபறதுகிருள். பன்னிரிவ வகவகவான வாழினென்கி "அருள்
செய்வாருகன்" என்று பாடவகாட்டுகிருள்; "அருள் செயது என்ற பாடவகாட்டுவது
'என்று சொல்' என்று வகவகவகவகக் கவது" என்றும் எழுதிபுள்ளார். 'அருள்
செய்து' என்று வினாவகவகவான பாடமே பராதத்தம். மற்றடியின் முதலிதான
'செய்து' என்பதை வினாமூற்றுக் கொண்கிற வழிகவகம் கமயினன் காட்டி வருக
குர. வக—தகவப்படு என்றவு. வான் படுகிற தகவத்தை உன் கவியிலே ஏறிட்டுக்
கொண்டு காட்டு என்று தாதவகம்.

"காறகிலை கட்டிமுடி" என்றவிடத்து கீலகட்டி என்ற விசேஷம் ஸவாசம்
யத்தினுள் முடிவானபது கவிய முடிவகவிய காட்டுமென்று கொண்டு பின்னான் கம
யின் முதலானார் அப்படியே விவகவியன்ம செயதருகவகிருள். "கீலகிலை கீலக
கூத்தலபராவகக்குதனம்" என்பது ஆகுபிரபவகவருகிச் செயல். தேசிகன் தரமிடோப
கீலத் தாதவ் ததனுவகவிய இப்பகவகத்தை வெகவி 'காமகவகவகவகத்' என்ற
கிச் செயற்கவகவகவிய முடிவானபதற்குத் திருவயிதகவென்று பொருள் கொண்
டகம் தேசிகன் தது. கீலகவகவகவகவக கீலமென்கிற பொருளும் பொருத்தம். 8

இக்காட்டவேறுமென்றொன் போதும். மந்திரத்த என்றது—மந்தராவேசனை செய்யுமிடமான காந்த ஸதவத்திலே என்றபடி. பெரிய ஸதவத்தில் சொல்லவேண்டா; விஜாதிகள பலநூற்றுகையுடையதும், பிரபுபின் சொல்லில் ஸ்விச்சரிடமான அந்த ஸதவத்திலே உணர்ந்ததுபோலெனவருக. அன்றியே, “மந்திரத்து” என்றது பரணவாசிற மந்திரத்திலே என்றபடியால், ஒன்று என்று அதில் உருபத்தமான உகரத்தைச் சொன்னபடியால், அதிற சொல்லுதிற அடியார்ந்தவத்தை விண்ணப்பந் செட்டியுக்கோள் எனபதாகவும் அருளிச் செயல்கள். மஹாந்ரம் எனனாலும் மறு மாற்றங்ளை” என்றதற்கு. திருமாயிச்சிந்தும் திரு சொல்லுதிற மாற்றமும் திருமாவைய சொல்லுதிற மாற்றமும் ஆக இருவருடைய மறுமொழிகளும் கேட்க ஆகாசப்பட்டனாம் தோன்றும்.

மாற்றங்களுய்க் கொண்டு மறுகுதிரானடிமேல்
மாற்றங்கொள்ளுமொழியுந் துதவச்சடவோபன்சொன்ன
தோற்றங்கொளியித்தன் இவைகொருபுத்தவாயினார்
மாற்றங்கொண்டவையெனவோடும் உருவத்தொன்றாயே.

காந்த சொல்லு	பரிமாணமான பூருவோடு : தோற்றங்க	ஆயிரவாகுபவன் தந்த		
பெரிய குத			என் குதந்த திருவெரிஞ்	ஆயிரத்தன்
குதவாசு			தவையான ஆதவன்	தவையான ஆதவன்
மாத் 4-ஆய்	சொந்தனை ஆவத்தெடுத்த	தவையான	எந்தியி-தெய்வன் தன்	
தவையான				மாத் 4-ஆய்
மாத் 4-ஆய்				மாத் 4-ஆய்
மாத் 4-ஆய்	மாத் 4-ஆய்	மாத் 4-ஆய்	மாத் 4-ஆய்	
மாத் 4-ஆய்	மாத் 4-ஆய்	மாத் 4-ஆய்	மாத் 4-ஆய்	

“மாற்றங்களுய்க் கொண்டு” இத்திருவாய்மொழி கற்றுக்குப் பயனுதற்கும் பரகாமிது. இதில் விவரிக்கமானதொரு பவன் உறவாடுவியரது. “மாற்றங்களுய்க் கொண்டு” எனபது இவருக்கு காணும் பயனுதல். இதுவொரு பவனுடையவன் சங்கதாவெனவோ, அவனொருவரையே சந்தேகிக்கிராயிருந்து உருவப் பெருவதெனபது ஒரு விவரிக்கமான பவனாகிறது. ஆயேய இதுவும் பலக்குதியேயாகும்.

“மாற்றங்களுய்க் கொண்டு சொன்ன ஆயிரம்” என்றதை முத்தியாகக் கொண்டு ஆசாரம் ஹருவத்திலே ஒரு குர்வனாக அருளிச் செய்கிறார்—[“ராமாயணத் தவையன் கதைபென்ன தோடங்கி” இதயாதி] இதன் கருத்தாவது—வால்மீகி முனிவர் தாம் கதைதவயர் சொல்லுவதாக தாமதவனவென்று தோடங்கி கவகையின் உறபத்தி, ஸுபாந்ரம்மணயதுதடய உறபத்தி, புஷ்பகவானகம் முதலானகதைகளைப் பரக்கப் பேசுவதாக அஸத்தேத்தகம் பண்ணி வாகவிய் அந்ததி படைத்தார். வேதவ்யாஸர் ‘காரண கதை’ எனபதாகத் தோடங்கி ஸமயகவாயத்திலே பீஷம் முதலான பற்பலகுதடய உறபத்திபரகாதவகளை விரிவாகப் பேசுகையாலும், ‘பூசவ பட்டோகம்’ [ரத்தப் புஷ்தகம்] என்னுமபடி பரதபுரோ வகைகளைப்பே பரக்க சின்று வருணித்தபடியாலும் அஸத்தேத்தகத்திலே மிகவும் பரந்து அகத்தமான வாககை பவந்தகைமொழியாகிற கவகையாலே கததமாககுறிதெனென்று சொல்லிச் சததி பண்ணிக்கொண்டார். ஆகவிப படி, தோடங்கிப் படிக்குச் சேராமே அஸத்தேத்தகத்தைப் பண்ணி வாககை அகத்த மாகவிப் பின்பு அதற்கு கத்திபண்ண வேண்டாதபடி “திருமாவயன் கவிபாது கற்றேன்” என்று திருமாவ் விஷயமான கவிபவன்று அடியில் வாயோகாவிட்டபடியே “மாற்றங்களுய்க் கொண்டு மறுகுதிரானடிமேல்” என்று, இதர விஷய சம்பந்த முன்ன ஒரு சொல்லும் ஊடு கவசநபடி சொந்தனை தெரிந்தெடுத்ததுச் சொல்லப்பட்ட தான மமமழவாரகுனிச் செயலானது வேதவகனில் புருஷனாகத்தம் போலவும், தாம்

சாத்தரங்கலில் மதுரைக்குதி போலவும், மலையாளத்தின் கைத போலவும், புரானங்
களில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புரானம் போலவும் திவ்யபரபதங்களுக்குள்ளே ஸாதமாயிருக்கு
மெனவை.

தோற்றங்களாயிம்— தோற்றமாவது பராதூர்ப்பாஷம், பகவானுடைய பராதூர்ப்
பாஷை போலவே திருவாய்மொழியினுடைய பராதூர்ப்பாஷமென்பது. அவன் மதஸை
கூடாதி ரூபை தவிராதாம பண்ணினான்; திருவாய்மொழியும் பததுபபத்தாக அவ
தார— பண்ணிற்று. இதைப்பற்றித் திருவாய்மொழியில் “ஆசாய ஹாதபத்தில” சாது
ரண்ட னன்னு மயாவத மாதகமும்” இதவாதி குடிகையிலே காண்க

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். கூப்பினன் திருவடிகளே சரணம்.

நீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் நீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழி-ஆளும்பத்து-ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி,
தீராய்திலஞ்சம்.

உணர்வதாரினை —மேழத் திருவாய்மொழியில் சிவபதவையாகிய போக்கித் தூது
செலுத்தப்படி வேண்டினார். * மரபுதூதரிடமிருந்து வந்த மலர்வண்ணப்போலென்று
கூடியால் * என்பதபடியே ஆழ்வானுடைய ஆததத்தவர்க்கு அசேதனங்களான மரங்
களும் இரங்குமென்றவ சிறிது சைதததவமுடைய பகவானு இரங்கு சொல்லவேணுமோ?
[இரங்குதவதவது கொஞ்ச அழிவை] அவை அவயிடத்தி லியை கொஞ்சமிருந்து தூது
செல்க மாட்டாமெ டிடந்தன. “அகந்தா! ஆழ்வானை இப்படியே துடிக்கவிட்டானே
எம்பெருமான” என்று கைந்து டிடந்தன. * ஊற்றிய கண்ணுன் மணல போதுருக
நிறபர் தீராயே * என்று மேழத் திருவாய்மொழிக்குக் கூறின பவசருதி முத்துற முன்னம்
அந்தப் பதவையினிடத்தே பரிதததாயிற்று.

இனி என் செயவதென்று பார்த்ததாழ்வார்; கம் கையில பரதமாரஸ்தாயிருக்
கப் தீரீடத்தே பல காட்ட வேணுமோ எம்! என்று நினைத்தார். அதாவது—அவ
னெழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதத்தனவும் சென்று கேட்கும்பொருக் கூப்பிடுவோம்;
அவன் சேதனன்னருே, அதிலும் பரம சேதனன்னருே; கம் பெருமிடறு செயது
கூப்பிடும் ஆததத்தவநிலைக் கேட்டுக் கூடவா வந்து உதவாமற் போவான் என்று
நினைத்தத் தமமிடறஞ்சைசையிட்டு அழைத்துக் கொள்ளப் பாக்கிருர் கலங்கப்
பெருந்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் அவன் தரித்திருக்க மாட்டாது காவருகின்ற
வருமட— பெருமிடறு செயது கூப்பிடுகிருர் இந்த திருவாய்மொழியில்.

தூது போவார்க்குக் காவாலேவாதவ சிறகவேவாதவ போகவேண்டுமென்பாலே
தட்டையாடு. இவருடைய மிடற்றொசைக்கு ஒரு தடை— மிலகியே, * உள்ளேவா
முருகக் குரலதழுத் தொழிந்தேன் * என்னுமபடியான அண்ணலையிலும் ஒரு அபிரிவிச
விசேஷத்தாலே உரக்கக் கூப்பிடுகிருர். இவகே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகன் காண்மின்:—
“தீராட்டி சிறையிருந்தது பரதகூதத்தாலேவாணுப்போல இவருடைய வ்யஸகமும்
பரதகூதத்ததற்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவன் சிறையிருந்தபடியை ஸ்ரீவால்கீதி பக
வான் எழுதிவைத்து இன்று காடெல்லாம் வரழகிருப்போலே, அன்று இவர்தம வயஸ்

கபட்டாநீரவாதினும் இவரருளிச் செய்த ப்ரபந்தங்கள் யோகத்துக்குத் தண்ணீர்ப் பந்தவாயிற்றது. திருவாய்மொழியை திருவாய்ப் படியிற் பெண்களெல்லாம் பட்டைத் தமமிடத்திற்செய்யாநில அவன் படுமபடி பண்ணுகுமா?"

ஆராய்ப்படியைத் தாக்க, — "இப்படி தூதபநேஷணம் பண்ணியும் எம்பெருமானை வந்தகாணாமையிலே அவனைத் தமமுடைய பெரிய ஆதலென்பாடு கூடத் திருவாய்ப்பில் கேட்பதுமபடி கப்பிட்டதற்குக்காரா."

நீராய்வினாபத் தீயபக்தவாஸ்திகேஷணம்
நீராய்கடையிரண்டாய் சிவஞாயபஞ்ஞாய 10
உரையாநீரெண்ணெய்க்கீழ்க் கோஷபெண்பால்
வரைய 8 ஒதுகின் மண் ஐயுமலின் ஐயுமலிழை.

நீர் ஆய் சிவன் ஆய் சிவன் எவ் ஆய் பெரு வாய் ஆய்	பஞ்ச பூதங்களுக்கும்	உயர் ஆய் ஆய் வெண் எவ் சுழி	உயர்வாய்ப்பாருள் திருவாய் வாய்ப்பு வெண்பெய் திரு வாய்ப்பு திருவாயின் தரிததென்கொண்ட
நீர் ஆய் சிவன் தூய ஆய் சிவன் ஆய் அவன் ஆய்	செந்நீர் வாய்க்கொண்ட செந்நீர் தேனு: பதார்த்தங்களுக்கும் சிவனுக்கு அந்தரங்கியம் பிரபஞ்சு அந்தரங்கியம் விரிக்கும் எம்பெருமானே	வாய்ப்பு வாய் வாய் வாய் வாய் வாய் வாய் வாய்	உயர் வாய்ப்பு வாய்ப்பு வாய்ப்பு வாய்ப்பு வாய்ப்பு வாய்ப்பு வாய்ப்பு வாய்ப்பு

100 [நீராய் சிவஞாய] பதமாய்தாமசாநுக்கு எப்பொருளும் எம்பெருமானுருவமாகிய தோன்றியவாறு போய், சிறந்த மர ஞானிகட்கு எதைக்கண்டாலும் பகலாணுவே தோற்றம் குறையிலை. ஆறாய்க்கும் அப்படியே தோற்றம் குறையிலை; ஆகவே தூதுமிட்டதற்குப் பண்பு ஆவலும் எதற்காக? என்று சிவன் நினைக்கக்கூடும். எம்பெருமானும் இப்படியே நினைத்திருந்தானாகக் கொண்டு ஆழவாய் இப்பாடியைத் தமருளிய விளங்க வெண்பெய் ஒழுகு, பிராயி! சிவம் நீர் தீ வாய் முதலான எப்பொருளும் நீ நீற்குமபடியை வாய் அறிவாமைவிலை. "வாயும் சகலமும் விரித்த முகமும் தொக்கும் பதங்களுக்கும்" என்றும் போலே அவந்தரண நிலையமாய் விரித்த பவந்தைக் கொண்டு வாய்க்க ஆவல்வெண்பெய்க்கு மடியென்கு ஐந்தாவாய் ஐந்திருக்குவிரிபு என்க பவனவிரிக்கும்? நீர் சிவம் முதலானவைவெண்பெய்க்க உன் வாய் வெண்பெய் அதுவாய் நிதந்தரவெண்பெய் வாய்தொரு தை. வாயிலை: அப்படி அதுவாய் வாய்தொரு அவதரில் உன் அதுவாய்தொரு திருவாய்க்கொண்ட முடியாய்! முடியாய். ஆகவே அவதாரண வாய்க்கொண்டவாய்க்கொண்ட வாய் ஒழுகு வாய்க்கொண்ட வாய் தந்தருளவேணும், இதற்காகவே வாய் வாய் தந்தருளத் - என்குமா.

* மாதன் பவந்த தமீழ் மகாதக்கு ஆறவாய் வாய்தந்தித்த மவனவாய்க்கொண்ட பெரிய திருவாய்க்கொண்ட (1-2-3) * தீயவாய்ப்பெருமான் தீயவாய்ப்பெருமான் தீயவாய்க்கொண்ட மாதன் எம்பெருமானாய் தீயவாய் அடியோவ வாய்க்கொண்ட, தீயவாய்ப்பெருமான் தந்த தந்தவாய்க்கொண்ட, அடியோவாய்க்கொண்ட வாய்க்கொண்டவாய்க்கொண்ட நீர்? * என்றருளிச் செய்த பதார்த்தம் இக்கருத்தினாலே அமைந்ததென்க.

நீராய் என்று தொடங்கி முதலாய்வினும் பஞ்சபூதங்களுக்கும் எம்பெருமான் அந்தரங்கியாய் விரிக்கும்படி சொல்லிற்று நீராய் வாய்க்கொண்டவாய் என்று சந்திரசூரியர்களுக்கு அந்தரங்கியாய் விரிக்கும்படி சொல்லிற்று சிவன் அவன் என்று இரண்டு தெய்வங்களைச் சொன்னது மறநாழனார் தெய்வங்களுக்கும் வாய்க்கொண்டவாய்க்கொண்டது. வாய் தெய்வங்களுக்கும் அந்தரங்கியாய் விரிக்கும்படி என்றபடி: இவைவெண்பெய் என்குத் தெய்வவாய்

[illegible][illegible][illegible]

தூரத்திலும் முந்திலும் சகல வகைத் துன்பங்களும்
பிளந்தலில் தீ திசைகளிலான பிளந்தலே !
தினந்தினம் மனம் மனம் இவ்வாறு மனம் மனம்
விளங்குகின்றதுடன் மனம் மனம் மனம் மனம்

செயல் தந்த	செயல் தந்தவன் செயலாற்ற	யோகம் செய்த	யோகம் செய்தவன் யோகம்
உயர்		இத்தியன் மின்	யோகம்
தந்தவன் குறி	மென் பின்னவன்	மென் தந்த	உத்தமத்தோடு உத்த
தம்			குறைய மென்மன்
மென் தந்த	இருபின்னவன் உருவம் தொ	மென்	உத்தமன் ஒரு மென்மன்
யின்	புரியவன்		உத்தமன் உத்தமன்
இரு வன் தந்த	இருவன்மன் மென்மன் தந்த	ஒரு வன்	ஒருவன்மன்
மென்மன்	யன் மென்மன் மென்மன்	மென் மென்	ஒருவன்மன் மென்மன்
		மென்	ஒருவன்மன் மென்மன்

* * * [நளர்ந்தும் முழிந்தும்] * கோலத்திருமாமகனோடு உன்னைக் கடுமைக்கு
விரோதிகள் கண்டிருந்தாலும் சபாநாயகராகியே அநாயாசமாக நீரளித்தாப்போலவே
அந்த விரோதிகளையும் நீயே சீர்தேடிவர நீரளித்தருளி எனக்குக் காட்சி தருவதற்
கென, இவ்வுயான் வினாமித பெழுந்தருளவேணும், அப்போது திரைமன் சிலநிகழிகள்
முதலான விண்ணவர்கள் உன்னைக் குழித்து வரவேணும் என்று அப்பலிக்விஞர்.

இப்பக்கத்தில் திருக்கண்ணட பெருமானே! என்பது உயிராயிருக்கும்; எம்
 பெருமானுடைய திருவடிகள் கமகரு மத்திரம் சுகமென்று. அவற்றைக்கு நேரும்
 ஆபதையும் அவன் திருவடிகளே போக்கித் தருமென்கிறது. சகடஸூரன் கடடுக்
 குன்று முறித்து உடல் வெருப பிளந்துவிழ்மபடி திருவடியாலே செயதருளின பெரு
 மானே! என்று இ.பெரு இத்த யிருததார்த்தக்கதை சொன்னது— மனம் வைத்தால்
 ஒரு கோ உபபொழுதில் என்னுடைய பராரிவிநிரதிகளைப் போக்கமுடியாதே? என்
 னைக்காக சகடஸூரன் என்ன வேண்டியிடத்து, அகல் என்று பன்மையாகச் சொன்னது
 ஒருவனே பவரகத நேரற்றின பவரகதவததாலே; பாவவழுவலுமி.

தமிழகத்திற்கு எம்.பெருமாளுக்குள்ள வேண்டுமென்பதையப் பிள்ளைகளாலே
பேசுதிநர். பிரமன் முதலான ஐகன தேவர்களும் புடைமுழையும் * குழறித்தேவர்

குழாய்களாகிறதோழம் தோதி வெள்ளத்தினுள்ளே பெழுங்கோருள் * எனனுமபடி யான விளக்கம் காணவும் வினாமிதே ஒருவன் வந்த தோற்றமென்று மெனஞ்ஞாயிறது ஆகிக் கு உதவலாகுது தோற்றத்துப்போல தோற்றமென்று மெனதாக.

வினாமிதே உபகமநிலைநீர்ப்பாய வடநோய்ப்பாய! *
மண்மீதுபுலவாய இவ்வுருளெங்கும்மறைத்துறைவாய! *
வண்மீது உற்புலவண்டத்தாய எனநாவி! *
உண்மீது உருகலட்டாதேயெனியாயோ?

வினாமிதே இவ்வுருளெங்கும்மறைத்துறைவாய!	பாம்பததிலே வித்திருப்பதென	வினாமிதே இவ்வுருளெங்கும்மறைத்துறைவாய!	பாம்பததிலே வித்திருப்பதென
மண்மீதுபுலவாய	இவ்வுருளெங்கும்மறைத்துறைவாய!	மண்மீதுபுலவாய	இவ்வுருளெங்கும்மறைத்துறைவாய!
வண்மீது உற்புலவண்டத்தாய	இவ்வுருளெங்கும்மறைத்துறைவாய!	வண்மீது உற்புலவண்டத்தாய	இவ்வுருளெங்கும்மறைத்துறைவாய!
உண்மீது உருகலட்டாதேயெனியாயோ?	இவ்வுருளெங்கும்மறைத்துறைவாய!	உண்மீது உருகலட்டாதேயெனியாயோ?	இவ்வுருளெங்கும்மறைத்துறைவாய!

*** [வினாமிதேயுடைய] பர வ்ப்புறம் விபவ அந்தர்ப்பாயி அச்சாவதாரமென்றிந் துத்த பரவாரவாரிகளெனாடு அடியாரவார உபபிததருளானதே எனது நெருநி லும எழுந்தருளியிருந்து அவதது மனமனதுகருத் தோற்றத்தெயிருத்தாய தனமாய் டெடுகோ வென்றிருர்.

கவையுண்டே து பரே நோயே சகிய மார்த்தம் துன்பநி, ஆஸநே விஷ்ணுர சித்தபாதமா பகைதர் பாகவததல ஸஹ * எனவிறபடியே பரமபதததிலே * ஒண்டொடி யான் திருமகனும் தானுமாய சிதபாததர் சேவிக்க ஒவக்கிருக்கிறபடியை வினாமிதேப பாய எனநார், பரவடவ யோகசீததிகை சேவது சேதரகடுகோபாயவாரிகர் சிவநிதேகம விழுக சிவகமகமய * வடவென்பாய் எனநார், துஷ்ட சிவநிதேக விஷ்டபகியலகாரததமாச ஸ்ரீ சாமகருணாநி விபவாவதார ரூபின வந்தவதசீததத வண் வான சின்று ஞாலத் துடே வடகத படியை மண்மீதுபுலவாய எனநார் * உம் ஆத்மா * யேத * எனவிறபடியே வ்யாபயாதாரத்தவகருகருத் தெய்வாதபடி அந்தர்ப்பாயியாயிருக்குமபடியை இயற்ற நெய்தும் மறைத்துறைவாய எனநார், விபவாவதாரவகனிய விநோதி சீரமை சீரமமாறப பரம யோகவகனான ஆரமரு குழந்தே நோயின திருமகி முதவான திவ்யநேசன் னாயின ரணைத்ததயாக வகிகைகயான அச்சாவதாரததை மகிமெம் சீர்பாய் எனநார், * பிணஞ்ஞாயவனவடிவநோதி திருமழிவகனத்ததாய * எனநவிடத்ததத் திருமழிவகன நோக்கிறர் சொன்னது உபவகனமாய கவையிவய தேவகனியுய வடமொயோயே இவரும * மகிமெவ சிறப்பெனது திருமகிபொன்கிறர் சொன்னது மற்றருளான கவைய திவ்ய தேவகனருகரும உபவகனமாரும்.

வினாமிதேயுடைய பரவண்டத்தாய—வினாமிதேயுடையவது என்னுருமேயில வரத் தினை, என்னமுடியாகமகையர் சொன்னபடி ஸ்ரீ விஷ்ணுபரவாரததில * அண்டா கம துண்டவாரணம் ஸதவாரணப்பதாசி *, சத்ருவாரண ததா ததர் நோடி நோடி சதாசி * எனநது காண்க.

வினாமிதேயுடைய, எனநததரு இரண்டுபடியாக சிவநிபாய்கள்; 'உண்மீது' என்பதை ஒரு சொவவடியமாக சொன்னு என் தருதவததினுள்ளே ஸஞ்சரித்து என்னை, அன்றிக்வே, உன், மீது எனது இரண்டாக்வி என் ஆதமாய்க்குள்ளும் புறம்பும ஸஞ்சரித்து என்னவுமாய்.

உருக்கப்பட்டோடு மோனியோ? குன்றுபலததாலேயே தரிசுமர் சிலருண்டு, அலகன கொடியியிலே என் சொந்தவையினர்: வடிவு காணப்பெற வேண்டுமென இற ஆகையுடையோருதலால் என்கை வருகிகளையொருவனாகிஞர்.

மாமோடினைத்தந்திப் பகைவரீலமெல்லாம்
தாய் = தூதாய்க் கலகவலகமதவந்த
மாமோன் / = உன்னைக்கொண்டான் வகுத்தியெனவருமா =
நீயோருட்கொண்டெழுதாய் உவகித்தியெனே?

தாய் உரு திருவடிமை	மாமோன்	ஆராய்மோடிக்கதனே!
பாப்பகத்த	உன்னை என்	உன்னைக் காணவேண்ட
பாக்கன சிலை	பாக்க	பிரகாசப்பட்டு
அதற்கே	தீயோருட்கு	கொடுப்போடு கொடுத்த மெய்
தாய்	உன்	நீய் தக்கவனைய புடைப்ப
தாய் அகமார்	உன்	நீய்
உரு வகைய	உன்	நீய்
தவந்த	நீயெனே	நீயெனே

மாமோடினைத்தந்தி ஆழந்தி! நீ அபேஷித்தியபடியே உமக்கு என் வடிவு காட்டக்கூடுவோம், அதில ஒரு குறையிலும், ஆனால் பெறு உமக்குதான் பின்பு நீரும்சிறிது முயற்சி செய்ய வேண்டாமெனவொரு எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அப்படியா? இப்படியொரு வரம்பு கட்டிக்கொண்டது ஏதனைக் காண்கிறோ? நீய் விக்கிரமாவதாதத்திருப்பினியோ? அல்லது அதற்கு முன்பும் இந்த வரம்புண்டா? வேண்டு கேட்கிறபடியால் இப்படியும் செயலுவிடுது அன்றியே, வடிவு காணக்கருத தாய் அபேஷித்தந்தி உபேஷித்தந்தி நினைத்து, போகையதோபகையதை பாராமல் எவ்வா தரிசிலும் திருவடிமை வைத்தவர்க்கு என்னவில தானே போகையதை பார்ப்பது என்கிறோமாய்க்குமாம். பாய் எனதது பாயிவென்றாடி, பரவுதலாவது பரப்பதல், ஒரடி பாய வைத்தது—ஒரடியைப் பரப்பி வைத்தது என்கை. நீ சொல்ல தரிசிலில் திருவடிமை வைப்பதற்காக எந்தவதவுடனாம் பண்ணினார் ஆரோணமுண்டோ? வளியுட் சண்டாள விபகம் பார்ப்பே வேறும் உன் கருணையாலே செயதருளினாய்த தரிசவனே, அது எவ்வகையதோ வேண்டக. அதற்கீழ்ப பகைவரீலமெல்லாம் தாய்—அததிருவடியின் கீழே கடல சூழந்த பூமிப் பரப்புகளும் தாயினவது. ஓடியாய் எல்லவலகுத்தவந்த மாமோன்—மறமறத் திருவடியாலே பரதமமொகத்தனவருஞ் சொன்று ஸபாசெத்த மாயவொன்! முன்னடியின் கருததை ஆராய்ப்படியில பிள்ளை அருள்செய்கிறபடி பாரீர்:—“என்னை உன் திருவடியினால் சொர்க்கேனுமென்று யோக விக்கிரமனவையாஜத்தாலே, விநியவனாதொரு ரத்தம் செடுத்துத் தேயலாதாய் போனோ பெரிய வகுத்தத்திதோடே உன் திருவடியாலே என்கைத் தேடிக்கொண்டு திரிந்த வுண்டி”.

என்னை நீ தேடித்திரிந்த வகுத்தியை உனக்கு என் அகப்பட் டுனிலும், உன்னை நான் தேடித்திரியிக்காவதநிலை எனக்கு நீ அகப்படுகிறபலம் என்கிறார் பிரதமபுர வர். இப்போதைய தாமமுண்டைப் படிக்குத் தீயோடுடன் சேர் மொழுகை தருஷ்டாகத மாகப்பென்கிறார். அகவியிலே புரஞ்சு கரித்து போகவும்பெருந்த தூரத்திலிருந்து அழியா திருக்கடிம பெருந்த உருகுதது வலிப்பதாசிறப்படி, தீயிக்கடிம பெருந்த முடியவும் பெருந்த இப்படி வெத்தனை காணம் திரியெனே! என்ருராய்மறு.

சொல் இவையே ; ஆகவே அந்நிலைபுது எப்படி ? என்று சொன்னதோடும் சொல்லா
வீல் இவையானாலும், பொருளவடிவில் உண்டு, அந்நிலை என்பதற்கு அந்நிலை
ஊழையுடைய மென் என்று பொருளாகையாலே அதில் ஏதேதான அந்நிலைமை
விலே 'அவகை' என்பது அவைப்பொருள் கொள்க.

அந்நிலைநுக்கருளாய் அந்நிலைநுக்கருளாய் ! *
கெட்டுகொள்ளெதிழந்தி அருளென்னென்னெனே *
கிந்தையென்னென்பதற்கிடே இன்னம் கெடுபடாமே *
பித்தொன்றாய் அருளென்னென்னெனே,

அந்நிலை உயர்	{	நாவின அருளவடிவம்	{	பிறை ஒன்று	{	கொஞ்சு பருவியை அரு
கருவ		கருவியை		அந்நிலை அரு		கெடுபடாமே
மேறி கொள்	{	கொஞ்சுபருவியை	{	மேன் அரு	{	கெடுபடாமே
கொஞ்சுபருவியை		கொஞ்சுபருவியை		கொஞ்சு		கெடுபடாமே
அருளென் கொள்	{	அருளென் கொள்	{	கெடுபடாமே	{	கெடுபடாமே
கருவ		கருவியை		கெடுபடாமே		கெடுபடாமே
அந்நிலை உயர்	{	அந்நிலை உயர்	{	கெடுபடாமே	{	கெடுபடாமே
கருவ		கருவியை		கெடுபடாமே		கெடுபடாமே

*** [அந்நிலைநுக்கருளாய்] தோன்றட்டும் 'அந்நிலைநுக்கருளாய்' என்ற
வாறே எம்பெருமானார் அருள் செய்கு கொண்டு வந்து நிறுவினாறுமே அப்படி நிற்கக்
கண்டவர் ஆழ்வார் ; பிரானே ! உன் திருவடி கண்டவனது மறந்தொரு உபாயமும் உபேயமும்
மிகவில்லென்று கொண்டிருக்கிற இந்த அந்நிலைநுக்கருளாய் உயர்வதாய் உன்னை
காட்டாதே என்று வஞ்சித்து பொதுநிலைநுக்கருளாய் என்று இன்னமும் கொடுக்க
கொள் பார்த்தருளிறறு ? என்கிறார்.

"தனமியலாதவெனக்கு அருளாய்" என்று சொன்னால் தனத்தை வஞ்சித்து
மென்று பொருள்படுவதுபோல் 'அந்நிலைநுக்கருளாய்' என்றால் அந்நிலைநுக்கருளாய்
யெனும் என்று பொருள்படும் ; ஆழ்வார்தான் இப்போது புத்தக அந்நிலை அருள்
யெனும்மே ! முதலடியிலேயே மனவறமதிவமருளினன் என்றுமொழி பரிபூரணமான
அந்நிலை அருளையாற்றிப் பென்னிய ; ஆம் ; இப்போது புத்தக அந்நிலைநுக்கருளாய்
சொல்லுகிறார்களா, கொடுத்தவற்றை குணவாதபடி நோக்கியவனென்றுமென்கிறார்.
உன் திருமேனியை எனக்குப் பரம திருமேனியாகக் காட்டாதொழிந்தால் 'உன் திருவடி
களை உபயோகப்பெயம்' என்று நான் கொண்டிருக்கிற அந்நிலை நுக்கருளாய் என்றிருக்க
கிறேன் ; அது குணவாதபடி காதற்குளவேனுமென்கிறார் அவையின்

அந்நிலைநுக்கருளாய் !—இதற்கு இரண்டுபடியாக நிரந்தரிப்பார். நான்குநுக்கரு உயர்
நான்குநுக்கரு ! என்றுதான், நான்குநுக்கரு உயர்நான்குநுக்கரு ! என்றுதான். ஆகையானால்
தபதநிலை "எனதுதன்மையிலேயே அந்நிலைநுக்கருளாய் என்று அவன் மதம் தோன்றும்"
என்றருளிச்செய்தபடி நான்குநுக்கரு உயர்நான்குநுக்கருளாய் பென்கிற நிரந்தரிப்போருக்கில்
மாகும். அவன்தான் தீதையில் இரண்டு திருமேனியை மெ மதம் என்றருளிச்செய்து
கண்டவையாலே "நான்குநுக்கருளாய் எனக்கு உயர்நான்குநுக்கருளாய் என்றுமென" என்ற
அவனது திருவடிநிலைநுக்கருளாய் நோக்கிப் பொருள் இதுவே.

மேற்கொள் கொஞ்சுபருவியை—அருளா தொழிந்தாலும் விடவென்னாதுபடி
கண்டால் உன்னை வடிவமுதிர்ப்பது ; மேலே என்று பரிமளம். *சுந்தரம்* என்று உயர்
நிலைநுக்கரு ஒதினபடியே பரிமளமே வடிவெடுத்ததாய் கொடுமையான திருமேனியை

புண்டலபயினா! எனநயடி அடியென் செலுளவோ! இப்போது எனக்கு எட்டாதிருக்கிற
வயிர்! (அல்லது) வடிவைக்காட்டி எனக்கு விளக்காதததை விளக்கதவயினா! எனந
தாதுமாம. பிராட்டியை அஞ்சுவதைவிட வைத்ததாய்போயின, உயர்வுடைபருவ
கள் ஈண்டியாட்டுதே சபதாதி விஷயத்தை கண்டபாடுவிற ஈண்டியாதயின போகட்டு
இதனாழை செஞ்செய்யுதுவென்று திருவள்ளமோ? நான்சிறுத்து போயினதா!
அவையெல்லாம் அகம்பாஸாபிதயென் வெனதுநடப மருவா உயரமுடி. திராடி
செய்துளவெண்டா எனகுராவிறறு. ... 8

ஆதிதீமைக்க ஐவத்தமைக்கத்திந்திப்பம்
பெய்யெனப பக்கைப்படிப்பாயோ?
தாலிவைப்புகொண்ட தடதாமரைகடகை
உயிர்கொள்ளும்கலை தினையகுறையோ?

ஆதிதீமைக்க	செஞ்சு கலக்குப்படியான	தவையு தாலி	ஆதி முழுமையுதயம் தவந்த
ஐவத்தமைக்க	பஞ்சோத்திரிப்புகளும் பிந்த	வெண்ட	வையுதயம்கலை கொண்ட
தெய்வம் பம்	குறுகியவான	தட தாமரை	பெரிய திருவடித் தாமரை
பாடிப்பை	அதபாஸாஸகான விஷயம்	கட்டு	கவிமொல்குக்காரைப்படி
எட்ட	உயர்வுடைபருவ	உயிர்கொள்ளும்	என்னை வயத்ததம் கொள்
படுபாடு	பாடிப்பை கைவிடே	எனம்	என்னை
	கொடுத்த	திருவாய்	இதனாழை கைப்பத்தா
	முடிக்க கொடுக்கவோ?	எனோ	ஆகக் கொடுக்க?

*** [ஆதி தீமைக்க.] விஷயங்களும் இரத்திரிப்புகளும் ஈண்டியாடுவிற நிலத்து
வேவைத்து எனனை முடிக்கப் பார்த்தது போதும் பிராட்டின! உடுக உன் திருவடிவாயில
வகுத்ததுக் கொள்ளவாருதோ வெனவோ. இப்பாட்டுக்கு எட்டின அகவாரினை
கொண்டின:—“உமகை இவருத் கெடுதல்தென்? எனன்; கண்டகாட்சியிலே தூரத்துக்
கொண்டக் கடவதான் விஷயங்கள் பரிமாறுவிற விடத்தி வைத்ததாயின இயக்கிக்க
கைப்பென்று ஒன்றுதானோ வெனவோ. எனனைப்பிக வைத்ததாயிடு குழிவைக்கவையி
மனனைப்பிடு அழக்கப் பார்த்ததாயிடு வெனவோ.”

செஞ்சு கலக்குப்படியான பஞ்சோத்திரிப்புகள் குறுகிக்குறுகியவான சிறநிப்புக
ளாவன கண்டாட்சிவான எட்டக்கன சிவையுதயவான விண் பாட்டுக்கன, காவனவான
தினையுதயவான, துருவனவான கைத்தயன, உட துருவனவான அகவாரிப்புகளாகத்தின்
ஆயிப இவருதுதானாட்டும் கலவன. இவ்வெரு இரத்திரிப்புகள்! என விஷயத்ததைக்
காட்டு என விஷயத்ததைக் காட்டு’ என்று கவிமொல்குக்காரைப்படி’ எனவது.
அகத்திரிப்புகள் இரத்திரிப்புகள் ‘ஐவது’ எனவ வேனாடுகிறது ஐவா’ என்று உயர்
திருவாய்க் கொண்டது—செஞ்சு கலக்குப்படியான கலிமொல்குக்காரைப்படி’ எனவது.
“பலக் காட்டிப் படுபாயோ” எனவது கலிமொல்குக்காரைப்படி’ எனவது மாத்தி
தத்திரிப்புகள் முடிபடியடி பாடுமோ? இது அகத்திரிப்புகள்? என்று கவிமொல்குக்காரைப்படி:
இவவிஷயங்க ஸீ வரக பூஷணத்திவ அருளிச்செய்வது பாரி, —“அகவாரி முடிபு
யாயின, பகவததாயின பரணய மருதுபரகருதின விருக்குவன் விஷய தாமரைத்
தாயின முடிபடியடி” என்று. இப்பிக மனவானமொழிக்கன விவாகியான ஸீ
ஸந்தி வருவது—“அகவாரி கைத்திர பகி அகத்திரமான் கான சரவனத்திரிவ
செஞ்சு கலக்குப்படியான இவனை தகையிலே அகிஷ்டகமான பகவததாயின கை
பாட்டுக் கைத்திர பாரண வாயிறறு பகவததாயின மொன்றிதும ததபரண ததருவ
தாயிடுவ கைத்திர இது விஷயங்களின் பார கைத்திர மாக்துமபடி மருதுபரகரு
திபாயிடுவகருவன பகவததாயின கைத்திர பாரண வாயிறறு விஷயங்களின் கை
மாத்திரத்திரிவ கைத்திர முடிபடியடி.” அகவிடத்திரகு இப்பகாரிம மெற்கொண்டகரு
காட்டியுண்டுள்ளது.

அடிபெண்த் திருவடி சேர்த்துக்கொள்வதாக தேவரீர் ஸங்கலபித்திருக்குமதில குறையிலலை. ஏதோ பொருளானில் திருவடி சேர்த்துக்கொள்வதாகத் திருவுள்ள பற்றறி யிருக்குமே, அந்தநான் இன்று காண்பாரம்படி ஸம்பிககலாகாதோ வென்விரும் பினவடி களில். இங்கே ஒரு ஸ்தூலமும் உடம்புமில்லது. —“பின்னரனுடைய அந்நிம தனை யிலே நான்யா கோவறியப் புகவுருக்க, ‘கலிக்கொளவது காலமின்னங் குறுகாதோ?’ என்று பலகால சோவல, இத்தகையகேடு ஜீயர் அழ, ‘ஜீயரே! நீர் இடந்தழுவிற்றதென? அங்குப போய்ப் பெறுப புகுவற்ற பேறு இதிலும் தண்ணீரென்று நோற்றியிருந்ததோ?’ என்று பணித்தான்”

தாமரைபோன்ற திருவடிகட்கே என்ன வேண்டுமிடத்து ‘தாமரைகட்கே’ என்றது உவமைப்பாடு பெயர். 9

குறவாரீளா இவ்விடபாவெனையுறி *
சிறகா பெருகாஅளவில்லாடமோத்தானம் *
மறகாலின்றியாயோன்! உனக்கேயுமனதும் *
சிறகாலந்தையுறமோ? அக்பெநாதேசியிலே. *

10

மரபோன்	ஆதாரிமாரணயோ!	தெரியும்	சிறுபித்தபயர்ச்சி
குறவாரீளா	உவருபதில் உயரோச	மறகால் இன்றி	யின்னபொருளையும் இவ்வா
இவ்விடபா	விடான மிவவாமதும்		தங்கலா [மிடமும் அம்ப
வளை வந்த	ருகவுகிவ்வாமதும்		சாலமார]
மெகா பெருகா	எவ்வளவற்றும்	உனக்கே ஆன்	உனக்கே அடிமைப்படுமபடி
அளவு இவ	அவ் வருத்திவளவாமதும்	ருகிற காலத்	யான ஸங்கலபகாலந்த
இன்பம்	பரிசோதமதததாய் மிருத்தி	கா	ஒத்திருக்குமோ?
சேர்த்தாலும்	காலவாய்நபவனாமதத	உதமோ	இவோ.!
	வந்த உட்குறும்	அாதோ	

* * * [குறவாரீளா.] சிறுபாட்டில் சிறுபித்தபயர்களை வெறுத்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்மெருமான ‘ஆழவாரீ! விஷயனாகும் அலபாமாய அஸ்திரமாயிருக்குமென்று வெறுத்ததோவில அலபாமாய ஸ்திரமாயிருக்குமதான் கைவலய மோசுக் ஸுகத்ததைக் கொள்குகிறீரா?’ என்றுகேட்க, அதற்கு உதத்தமருளில் செய்கிரூபிப்பாட்டில், கைவலய மோசுக் ஆதமாவனதனையும் அதுபயிக்குமதாயிருந்தாலும் உன்னுடைய கைங்கர்ய ஸுகம் அடுத்தகண்ணத்தி லின்றிகேடு ஒருகண்ணமே யாகத்தாலும் இத்ததைக் கைவிட்டு அதனைப் பற்றுகை உறும் எனநிருப்பாரீரா அறிவுகடையா? சிறுபித்தபம் அலபமும் அஸ்திரமாயிருக்குமென்று அந்நுடைய நோஷததை அடியேன் எடுத்துரைத்தது அதன் ஸவருபத்தைச் சொன்னபடியே பொழிய வேண்டாமககு நேறுதுவாகச் சொன்னபடியுள்ளது. உன் கைங்கர்யமாயிருக்குமது எதுவோ அதுவே எனக்கு வேண்டுவது. அங்குனல்லாதது எனக்கு வேண்டாதது. உன் கைங்கர்யமானது அலப மும் அஸ்திரமாயாக இருந்தாலுங்கூட உன் கைங்கரியமெனகிற காரணத்தினால் இதிலே எனக்கு வேண்டுவது என்கிரூர்.

தருகாரீளா-குறுகுளையாவது இரண்டொருளான அநுபயிக்குமபடியான யிருத்தல நீறுகையாவது பத்தெட்டு லான பத்தெட்டு மாதம் பத்தெட்டாண்டு அநுபயிக்குமபடி யாயிருத்தல. இவையிரண்டுமில்லை கைவலய மோசுத்திறகு; ஏன்னில, ஆதமாவன வளமும் அது உன்னதவகையலே. இவ்விடபா என்பதனால் அது வலகதமாகக்கப்பட்டது.

எனையுறி சிறகா பெருகா—எத்தனை லபமானாலும் சிறுப்பது பெருப்பதெனகிற ஸங்கோச விகாஸவகனிலவாணம், என்றும் ஏகரூபமாயிருக்குமது என்பபடி. இப்படியி பட்ட ‘அளவிலின்பம் சேர்த்தாலும்’ — ஆதமாறுபவஸுகத்தநையையப்பெற்றாலும்.

பகவத் தாகங்க்பரணம் இதற்கு எதிரிடையாக இருக்கும்தன்று. ஆனாலும் எதிரிடையாக யிருந்தாலுங்கூட அதனை வேளவகு அபேகிதமெனநிரூபிணயுக்களில், அதாவது-தகவலைய ஸுஹமயோபய நிரந்தரமாக அநுபயிப்பதவலாயமல இரு கூடன பரந்தமே அநுபவிக்குமாதாயிருந்தாலும் எனது அகவகுமலையவாதம் செயதுபடி.

கந்தோ எனறது ஸ்ரீயாவெனதுபடி. எனன் பரிதாபமென்கூட, நமயின்னை வருவீர் செய்கிரார் — “பாவதபரமணுக்களுக்கிருந்த கைவாய்மல சொலதுமபடி ஷ்லகிதி” எனறு. பாவதததிறகம் பரமணுக்களுமுள்ள வாலியை ஒவ்வாருவரும் தாமே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்க, அதைப்பாருவர் எடுத்தகரக நேரதாவ அது எய்யடி பரிதாபஸபதமே அபய்யபய கைவலபரஸததிறகம் கைவலய தஸத திறகு முன்ன வாலியை காணெடுத்தகரபயதம் பரிதாபஸபதம், மனவாறு. 10

தேரீதம் தீனைதம் என்னவகத்தீதுமனக்கு
உசியதெண்ட-தெண்ட தெண்ட உடேபன்
தேரீபச்சென்ன ஓளபீர்த்துவிபத்தம்
உசியதெண்டாக்கும் உகைமுண்டாழகே.

11

தேரீதம் தீனைதம்	சாத்தாருமததாயம் மல	தேரீய சொன்ன	விதமே அருளிசெய்த
எனனம் தூர	சாத்தாருமததாயம் மல	நீர் குறித்தம்	விவகையான குறித்தி
திருவாய்மொழி	பரிசேந்தம் முகவர	திபத்தம்	ஓம்பே
உசிய	பிரியவாஸகமதுக்கு	உகைம் உகை	இத்த திருவாய்மொழி (தன்
தொண்ட	அகவாஸகமேஷுதரான	உகைம் உகை	விட சத்தமகர்சன)
தொண்ட	பத்த பத்தாருக்கு	உகைம் உகை	உகைமுண்டகளுகை எய்யெரு
தொண்ட	பத்தாரு	உசிய தொண்ட	மன் விஷயத்தின
உடேபன்	கைவலய	உகைம்	அகவாஸகமேஷுதரான

• • • [தேரீதம் தீனைதம்] இத் திருவாய்மொழியானது தன்முறை அகவயமுண்ட பரண வாலியகளுகை எய்யெருமனதுக்கு அகவாஸகமேஷு பூதராவமெனறு பவறு கார்த்தத் தலைகூட்டுகிருர். • • • எய்யவதமே சருதியின தாதபரியககை முகவடியின அருளிச் செய்கிருர். • • • वायनावा वरनेन कम्मे व मेव व वरुण सुते व वनेन गुते तेन वः वाये वाया विगुते व वा—எய்யவதமே பரவசேஷ வாயின வமேதயா வ பவறுவா சருதிதக வமேகவலய வருதுபித தேவ வபய தகவலய ஆகவ விவருதுபித ததாய வவாமே எனபது கடுடாபரியத்த. எய்யெருமனதுத் தேரீதமேகவலயதா அண்டவததா அவறு கட்டப திருவருளாவே வேரிலகடுமையாநி இவறுகட்டப பரவசேஷமேதா சவலகை வலாயேவவேககடியதன் னுஎனதுபடி அபய்யபயபட்ட எய்யெருமனதுக்கு சவலவதிதா பூதரான ஆழவாருளின் செயக விபதது தன்னை யதிகரித்தகார வாயேவவறுகரு உசிய தொண்டார்க்கு மெனருளாயிற்று.

உசியதெண்டர் எனறதது உயின்னை அர்த்தமருளிச் செய்கிரார்—“எமனாரம கன்றுயாப பகவத விஷயம் தீதானுதம் அதகை விடமாரட்டாதவர்கள்” எனறு. அதாவது குளவ கண்டு தொண்டு பூண்டிருக்கையானதிககை வலருப பரபுத்தமகவே தொண்டு பூண்டிருக்கு மவர்கள் எனகை. 11

நமயின்னை திருவாய்மொழி சரணம். உடக்குத்திருவிதியின்னை திருவாய்மொழி சரணம். ஜீபர் திருவாய்மொழி சரணம்.

ஆருமபத்து ஒன்பதாதிருவாய்மொழி உகை முற்றுப்பெற்றது.

* * * [உலகமுண்ட பெருமைய] என நமக்கதாம் தனித்துயியுமை என்கனார் வாய்க்கொண்டு திருநிலையில் தேவனாகிப் பன்னாதிருமெனவரை நான் விடப்படுபவிக்ஞா விநா அருளிச்செய்ய வெணுமென்கிறா உன்னுடைய திருமயுமை என விடப்படுமென் வினையெது பிரதயாபதிதாட்டெனும். இந்த ஆபதாத நீயென்கி னுமையது பிரதயாபதமது சொக்கெய்யமையிடு புறமு உனவது சிவசிறவனாட்டி நொயிறகுததுபட்ட 'உலகமுண்ட பெருமைய' என்கிறா. ஆபதது வெவதவாத நவ தனாரதபடி தனித்துயியுமையிடு நீ உலகமுண்டது. அந்த ஆபதாதவதம் மெய்யானது என்கிறாது ஆபதநில சிவது அமெததருளித் திருமயுமென சொததக் கொன்ன வினாடாவினாவெனவது.

இக்கே பரமபொருளான கூடு மீளக்கெடுகள் என்கிறா. — "ஒரு விபுநிக் காது ஆபதது வசியை சொன்னவது. விபுநிகாவென்குடாது ஆபதது எனக்கொருவ னுக்கு ஏனாடானது சொன்னகாதிதா? பரமபொருளவதநில வழுத்துவனாகாதிதா சொன்னவது, எமனாரானவதநில அழகுதவனாக சொன்னகாதிதா? அப்பகாதிதா தானாபொ சொன்னவது, அபிவிநததாரக்கு உதவனகாதிதா? சீர்த்ததுவது வரும் ஆபதிதா சொன்னவது, ஆதமவுக்கு அருளபதது சொன்னகாதிதா? ஏனாது உதவ அருளபதிதா சொன்னவது, விநாபரணபததக்கு உதவனகாதிதா? பிரதய உதம் ஆபததிதா சொன்னவது, உன்னுய வழுளபதது சொன்னகாதிதா? ஏனாது புதாதாது தனித்துயியுமையிடுகு சிவநிலாட்டி, ஏனாதுபுதவனா தனித்து வகாதிதா?" இதுவாதி.

பெருமைய எனது இவகே வாயிற் பெருமைய சொன்னது அவனுடைய அபிவிந திருமயுமைய சொன்னகாது. அவனவது தனித்துயியை மெய்தம் 'என்ன தனித்தேதாம்' என்கிற பெருமைய குதமையனது விநா துமையனகாதிதா எமக்கொருவன் தனாரபதிகுத எதக்கியை வசியுமைய சொன்னது [அதாவது:— உதவனில அவன் விட மாரபதிப வதமைய சொன்னது துரியாதாதிதா தனித்ததம் தருமபதிதா தனித்திடு ஏதமைய வததம் அவன் குதமைய குதபதிதம்] குதமைய விவதத்திலும் தருதமாத் தமைய பதிதா எனது குதமையனது, பரமபதததவது ஏழுதருதருதிதாது: * உதவனவதமைய மெய் * என்குமைய திருமயுமைய புனாதிருக்ட பெருமையுமென்குமைய அவ னுடைய தனித்துயியைப் பெருமையு சிவமக்குமென்குமைய?

உலகமே தீர்த்தியுமென'—உலகமவது முடிவு, முடிவியவாத புலாருடமைய வவது திருக்குறளவகாத் தனித்ததமையவதம் ஒரு தனித்துயியை என்கு முடிவியமை அவ்வது உதருமைய சொன்னகாதிதம் பரமபததமையிருமைய சொன்னகாதிதம். அவ்வ வகத வான வாயிருதம் வாமதத வினா துமையகாதிதா தனித்துயியானது உய திருக்குறளவகா திதாது. ப்ரதமையானதமைய துரியானகாது, தானா, மாரிதாதிரி ஆய்வ ஏனாது உதருமையனா. விடமையும சிவசிறவியனகாது பிரதயாததிதம் வாய்வாமததிதமையகா துடாது வினாது என்கொருவனகாது? அதம் வகது மதுபுருஷு கததுடனாப் பகவான் உதரித்தேதானது துடாதிதா குதமையனகாது வெவதமையபதிதா. ஏதது உதருமைய குதமையபதிதா * எனது மெதாடவயி ஆசனியவாத வாமதததிதாது. இவ்வகாதிதம் மதுதவ வானக.

வேவது உடர் துருவியுதித்தி—தனித்துயியானதுவிதம் குதமையுமைய என்குமையிதம் வி. முடிவாத வகதமது படைததமையனகாது. வேவம் எனது வாய்வாமதமையனகாது. ஒரு உதருமையவாத வகதமது பிரதயுதரிதா சொன்ன மாரிதாதித சிவசிறத்தமைய உடாதிததவ ஒவியுமையன குதமையாயிருக்கக. தனா தமைய குதமையன வகதமைய உதருதமையவாத சிவசிற தேவிதா குதமைய வெவ திருமயுமையபதிதம் உன்னுய புதமபுமையககு ஒவியுமையிருக்கக.

வேடியாய! — தொட்ட தொட்ட துறைநோறும் தரை காணவொன்னுதபடி பெருகிச் செல்பவனே! என்கை. சூத்தியாதது வேதாஹ மெதம புருஷம் மஹாததம் என்று ஓதிற்று. அவ்வாததமே வேடியானென்பது விஷயமு ஏற்று வேடியாய! என்று ௨-0.

கடிவேன் சூதிரே! — வடிவமுண்டாம் திருக்குணங்களைஹ காட்டிய பிரிந்து பிழைக்க வொன்னுதபடி என்னைப்பண்ணினவனே! என்றவாறு. “ திருவேங்கடத் தொப்பருமானே அடிவேனுருயிரே!” என்று கூட்டுவது. திருமலையிலே நின்று என்னுடைய சேஷத்வ முறைவை பறிவித்து உன்னுவவது செல்வாதபடி பண்ணினவனே! என்கை.

அந்தத் திருமலைதான் எய்யாபாபட்ட தென்னும், திவதமுலருக்காய் நீளா திருவேங்கடம், மாதர்கடகு ஆபரணம் அழகு பெறுவிக்குமாபோலே முயிப்பிராட்டிக்ஞா திலகம் என்றுமாபரணமாபிரகது அழகு பெறுவிக்குமதென்கை. ஆக முனாநடினாநீய மம்பொருமானபடிக்காப பரகதசொலவி மேலே துலதேலடிவேன் என்று ஸவஸவரூபத் தாதசகாங்கச்சொலதுவிநூர் பிரானே! குலபரம்பரையாக காள் உனக்கே அடிமைப்பாட்ட வனையிறு. வேடுகுருவல் கடைததப்புகுது கிடத்துமுலபவடுகு காள்; என்னை நீ நோக்க விடல் வேறு நோக்குவாருண்டோ? என ஸவரூபம் திருவகன பின்பு ஸவரூபாறு ரூபான பேற்காறு பெறுமபடி பண்ணி வருவவேனடுவது உன் கடைமையனடுகு. அடியாறுக்கு அடிபொடையனடுகு சேத்தி தஞ்சுது. அடியைப் பிரிந்திருந்து அடியேனென்றால் தகுதியாமா? அடிவேன் உனதிருவடி சேரும் வகையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைதருவிரிச் செய்பவெனும் என்குகிறது.

கூருயிரிசூயிலுதரிக் கொடுவல்வகைத் துலமெல்லாம்
சீருவேங்கடத்திருமலையலலா தெய்வக்கொள்கனே!
சேருககைத்தாமரைசேத்திமலதம் திருவேங்கடத்தானே!
சூருவன்பிலடிவேன் உன்னடிசேர்வன்எனமதுணவே.

கொடுவல் அகர்த்	மிகக் கொடுவ அகர்தலிக்	சேத ஆர் கன	சேத சீரப்பிய கனகலியே
குயம் காவரம்	கூட்டமெல்லாம்	தாமரை	சேதாமை மன்கள்
கட ஆ	பல பல கண்டகாவரிக்	கொம் தி மலரும்	சேத திப்பொன்ற தித்தாந்
கீத ஆ	சவஸாதி		புடைத்தாய்க் கொண்டு
கிவம் ஆ	தவராய்க்கருக்கச் செவிரே	திருவேங்கடத்	கனருப்படிக்க
கிது	யம்	தாயே	திருவிக்கிரே கருத்தருயிரியுப
கரிபு	பிவிரையுமே	குரு தாயிக்	பயிடு
	துவகிரே தித்தே	அடியை	அதாபாத அகம்பபுடைவே
திரு வே மலரை	திருவாழியாழகன கவலரு	உன் அடி சேர்	குள என்
தெய்வம்	கிரை எத்தியிருப்பனிகை	வன்மை	உன் திருவககைச் சேதமபடி
தொழுவே	சேத கவிரேதனே	அருளாய	அருக்கிய வேளும்.

கூரு [கூருய் சீருய்] விதாதிக்கபெயலாம மிழங்கடுக்கவலை நின்பாயத்ததினும் ஓயிப்பறநிருக்கிற நீ என்று விதாதிக்காஹம் போகலி, காள் உன் திருவடிக்காச்சேரும் படி. கருவாய்என வேணுமென்கிறார். “கொடுவலகார் குலமெல்லாம் கூருய் கிரூப பிலுனா” என்று அக்கவியப்பது. சதருக்ககை முதலில் திருதண்டம்கடுப பிறகு கீருக்கப் பின்பு சதபுல காண் வொன்னுதபடி வெறுத்தாரவாக்குமென்று திருவாழியாழவாணு டைய வந்திரமம் சொலதுகிறது. முதல்தில் ஆகி என்றிருத்தாலும் ‘ஆக’ என்று சேத பிரிபாக்க கொள்ளலாம். கூருய் கிரூப பிலுனாபடியாக மொந்தபடி, ‘ஆக’ என்று திறவிக்காயகவுக் கொள்ளலாம். ‘சீரு’ என்பது செயலாவென்னும் வாய்பாட்டிற்கு கால விக்கலெச்சம்; சீறியென்றபடி. வலவக—வலவான் என்ற சொல் வலவான் என்று

தொகுததவாய வின்னியருபு ஏறததரகக் கொண்டாய் 'திருவாய்மொழியை அடக்கியான வல்ல வனே?' என்று பொருளாகம்.

நெய்வக் கோமாளே!—4யாம கடவுளென்னிறுக்கு மெவவுவகிற கடவுளர்க்கும் ஆங் கடவுள் நீ பெயருவ அஃதுவககு விடப்படுமோ" (திருவார்த்தக கலம்பகம்—க.) என்று ஸுயங்கார் பணித்தபடியிவ ஸகல தெய்வங்களுக்கும் மேற்பட்ட தெய்வம் காண யென பதைத திருமூலியில வினவகக் காட்டிக்கொண்டு சிறப்பினே! என்றபடி.

[சேஞர் கணத்தாமரை வித்தளி.] தாமரைக்குட புகழு மென்று பெயராதவால் சேய் நீரம்பிய கண்களிலே அமைவ சிவந்த தீப்பொல தோன்றி மலங்கின்றனவாய் திரு மூலியில, இவகே காட்டில ரணைகதி காணமின—"என்னென்பாரே எரியும் வினக்கொழிய நீராவே பெரியும் வினவகக் காண்டு அதுபயிக்கக்கூணும் இவராகைப் படுகிறது; நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற போலேயிறே சிருகிறது."

திருவாய்மொழியேன்—ஆழ்வார்க்கு இதுவொரு சிறுபகமான திருவாய்மொழியும். "ஆராதகதல குருகாசரகோபன்" எனருபடுமவ ஆராதவன்மையே சிறுபகமாக வுடைய அடியென என்கிருர். சீழ்முகமடியில கண்களையுறறி பரந்தரவம் செய தா? அந்தக் கண்களில் நீர்வற்றினாலும் வறறும், தம்முடைய அன்பு வறறாதென கிருர் போலும். இப்படியப்பட்ட அடியேன் உன் திருவடியளிலே சேர்ந்து அடிமையென வும்படி. என பகையிலே கருதப் பண்ணியருளவேணும்; நீ திருமூலியிலே சிறகிறதிலுக் குப்பன பெறவேணும். எனது அன்புக்கு இதைவிடவேணும் என்கிருராயிறறு. 2

வண்ணமதுள் கொன்னிமேகவண்ண மாயவம்மாணே !
வண்ணமதுள்நித்திரித்தமழந்தே குணமெனாதிபதியே !
நெண்ணலதுவிண்ணென் னுத்தலுக்கும் திருவேயகத்தானே !
வண்ணவே யுன்னடிசேர் அடியெற்கவனவென்னுமே.

வண்ணம் அருள்	அருளே வடிவெடுத்த வண்ணம்	வனி பொன்	வண்ணியும் பொன்னியும்
சொன்	வாய	குத்த	குத்தலெனியும்
அனிமொன்	அழிய பொன் பொன்ற சித்த	அவரும்	கொழிக்குகடவா
வண்ணம்	வாயுடையவனே!	திருமெகடத்	திருமெய்யென வினக்கு
வாய் அம்மனே	அவ்வாய குணவெனியுடைய	தானே	பகனே!
வண்ணம் புருத்த	செஞ்செஞ்செய்யுத்த வனி	அண்ணனே	வாய்மெய்
நித்திரை	குண அகிருதவாணவனே!	உன் அடிசேர்	உன் திருவடியிலே வந்த
அருளே		செருப்ப	செருப்ப
இய்யோர் அதி	தேவாதிதேவனே!	அடியெற்கு	அடியென் வினத்தனே
பதியே		அருளென்கிறபெரு	அருளென்கிறபெரு
தென் வன் அருள்	தெனிர்த்தயென அருளின்	கருக வண்ணம்	கருக வண்ணம்

* * * [வண்ணமதுள் கொன்.] சீழ்ப்பாட்டில் 'உன்னடியேன் வண்ணமருளாய்' என்ற ஆழ்வாசர் சொகதி எமபெருமான் 'ஆழவீர்! நீர்கெட்டபோதே நாம அருள் முடிபுமோ? அதற்கு ஸமயவிலையோ?' என்ன : இதர விஷயங்களில் போகாதபடியான நுருள லவததைப் பண்ணித்தந்தவுள்கு பரப்பி பண்ணித்தருக அரிய பெரிய காரியமோ வென்கிருர். வண்ணமதுள்கொன் அனிமேகவண்ண!—அருள் வண்ணமாகவான், அனிமேகவண்ண என்று அரவழிக்கலாம். அருள் வண்ணவென்—அருள் தானே வடிவெடுத்த என்றபடி. அருளே திருமூலமாயுடையவாக ஸந்திரித்த தென்றவாறு. அருள் என்னுமய 'மருள்' என்றும் சொல்லிக்கலாம். வண்ணம்—வடிவானது, மருள் கொன்—கண்டார் கெளுரை இருள்பண்ணக் கடவதாயிருக்கிற என்றபடி. மாயவம் மாணே!—வெறும் வடிவம்து மாதிரிமேயவ்வம் ஆச்சரியமான குண சேஷியுதவ்வா

இம் பெரியனானவனே! என்னம்புகுதற்குத்திக்குமமுதே-தேவர்களுடைய அமருதத்திற்
காட்டிய விவாகமான அமருதமென்கிறது. அவசமுதத்தைய புதிக்க வேணுமானால்
தேவபோதியிலே பிறக்க வேணும்; பிறந்தாலும் அமருதத்தை புதிக்குவதற்கு
ஸாதாரணவாடிக்குப் புதிக்குப் பாரகவதைப்பண்டாய்படி ஆசைகவகையில் ஸாதாரண
பண்ணி ஐயம் முதலியவை சேயது வருத்திவணும்; இவ்வமுதம் அபாயமுதே. இம்
ஐயத்தையாற்றாமல் அந்தரே சீயதியிலும், சாதித்தமாதந்தந்தனை எண்ணம் புதித்து
'ஆரவமுதாடி'யனுவியகமே நித்தியாய" என்று நித்தியமும், உலகங்கனிந்தருக்கு
மடியவர் தங்களுள்ளத்தனூறிய தேனாகவானே எண்ணம்புகுது நித்தியகர சொல்ல
வேணும்!

இதையோதி தீயே!—மது தவிர வேறென்னதற்கு கண்டிப்படுத்தும் பாரத வன்
டுத்த 'மதுவரத' மென்று சொல்; அபாயிய எம்பெருமானின் இமை கொட்டாயை
காண்பதற்கு என்னைப்படியே இடைவிடாதி சேவித்தருக்கொண்டிருக்கும் சிதய முக
தர்களுக்கு இமைப்பாற்றாது சொல்; அவர்களுக்கு அன்புதிப்பி.

அந்த இமைப்பவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற விநாயகி ஈனாக்
குத் தன்னார் வாகவாடிப்பாடில் விநாயகதானது என்று கருதி எம்பெருமன்கரு
காட்சி தருதற்கென்கிற வகது சிறந்த விடமாயிடு நினைவின. அவகிடத்து அருவி
களுக்குள்ள ஓனதார்ப்படம் உலககு அருகமாய்ப்பெணுமே? அவை மனிகண்டி
பொன்கண்டி ஸர்வஸவதானம் பண னுத்தியடி கண்டால் காறம் அகலின் ஸர்வஸவ
தானம் பணனியனுமென்றிருக்க வேண்டியோ? எனக்கு உ ஓன்றும் கெடுக்க
வேண்டா. திருவுள்ளத்தினே என்னைப்பாறதி ஐயமெனது சிறிது இரவப்பருகவமை
யும் எனக்கு. ஐய தன என்மற வடசேறகன ஆலவெனத் திரியும், இரக்க குறிப
பிடைக்கொல்.

ஆல வென்னுதலுக்கத்தையிலுக்கும் அகலவாணும்மேல் *
தீவாயவளவின்மொழித்திரிய நினைமகப்பகலன்
தேவ! * உலகமுனிககணங்கலிதுமபம் திருவென்குத்தானே! *

புலங்குதல்களத்திரியமேன் பெருங்குதல்களத்திரியமே.

ஆகாசத்தி	இரக்கியவாசம்	தேவ	தேவனே!
உலகத்தி அகல்	உலகத்தி அகல் நினைப்பி	உலகத்தி அகல்	தேவனே! அகலவாணும்
அகல்	அகல் அகல்	அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்
அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்	அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்
அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்	அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்
அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்	அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்
அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்	அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்
அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்	அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்
அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்	அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்
அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்	அகல் அகல்	அகல் அகல் அகலவாணும்

* * * [ஆல வென்னுத] பிரானே! உலகப்பெறுகக்கு உலக உலக உலக
தரங்கலில் காட்டிக்கொடுத்த ஸாதாரணமானதும் எனக்கு உபயோகப்படவில்லை.
ஆகையிப்பு எனக்கென்று தனிப்பெயரு ஸாதாரண கண்டு தரவேணும்மென்றால். இக்
கருத்துக்கொண்ட அவதாரிகை கலியாண இடருகுகிரு; எனக்கென்று தனிப்ப
யெரு ஸாதாரண கண்டு தரவேணும்மென்று பிராரத்திக்கெற்றிதற்குக் கருத்து என்ன?
என்று ஆரப்பியவாண்டு. "என பணனிக பாலகளுக்கு உலகவுத்தற்குக்கிற உலக
கன போராது; எனக்கென்ன ஒரு உலக கலியாணமெனும்" என்று ஒருவர் சொன்
னார், எனக் கலியாண வேணும்மென்பது இங்கு விவகிதமென்கிற; பரமதயானவாய

[காக்கிந்நாதி] பிரமன் சிவனீர்தான் முதலான தெவர்களும் ஸாக ஸகந்தக, தி
மொறீயங்களும் இதுவே கமககு பாபபவதானவென்று விருமபி பிகதாசுசிபததுமிட
யான திருமயக்கு இறைவனே! இட புயதுபவிக்கப்பெருத பாபததைப்பண்ணின கான
உயனுடைய பூவாகழலககிப்ப பொருத்தமபுபான து உயபததைக் கலபித்தநு
யெண்ணெனாறாபிற்று. பூ சூர் கழல - புலபவகன நிரமபிப திருவடி, அவலது பூப
போன்ற திருவடி.

திருவிவக்கமுடைபாணுடைய திருவடிகுது பூவாகழலககிபென்றும் அழியா
மணவாதுடைய திருவடிகுது திருப்பொலிந்த செவடிபவதும், கச்சிகராத்
தேவபிப்புவாதுடைய திருவடிகுது துபாதுகடசடிபவதும் ஸமபிரதாயத் திருவா
மண வழுபுருவா பெரிபவா.

புணரகீதம்மாமெற் அன்றொத்த வெகுதில்வலவனோ! ௧
புணரேயின்றமாரிண்குக் கடுவெடென முதல்வனோ! ௨
திணரார்மெகமெனக்கனிவோதா திருவெகடத்தானோ! ௩
திணரார் சாங்கதனைபாதம் ளெவதடிபெனவனோ! 4

கந்த	சாமரதாரத்தினே	தினார் சூர் மெய்	தினவா கிசெ வெகெகென
புணரகீத	தந்தெருடொன்ற பிணர்நிறு	சை	துபடி
கந்த	கந்த அபதவாங்குவுககி	கனித செழும்	பாணகன் செருகிடாரன
கந்த	தனைபுத்தின	திருவிவக்கமு	திருவிவக்கமுதருளி பிருபு
தருமிய கவகா	த தனிதிரிவெ	தானோ	பகிதா
புணர் சைகிந்த	செந்திர பொருந்தி கிந்த து	தினார் சூர் கந்த	தினவா கிசெ திரைகெ கிவ
மாம கீத	கடகட கருத வானகி	கந்த	திருவடி
கந்த கிசெ	கிசெ	கந்த பாத	கந்த திருவககி
புணர்	தவந்த செந்த	அருமென் செவ	அருமென் அருமென் பெதகத
முதல்வ	த முதபுருபுபெ	த கந்த	கந்தகந்த

௧ ௧ ௧ [புணரகீதம்.] ஆழ்வார்! கீர் இவனென் பெந்து துடிப்பிதன்? சாபடிபும
உமமுடைப விருபகம் செய்வதாகிவ நீனததிருக்கிடுமென்று திருவிவக்கமுடை
பான திருவடிவனாக, அது எனகதக்கு செய்வதாகத திருவடிவனம்? ஒரு வானிடஞ்
தரவாகிதாவென்மெரு.

சுக்கீவன் இராமபிரானும் அபயபாதகம் செய்யப்பெற்ற பின்பும மனம்
தெனியாமல வானியின் பேராதமைய பறறிப பலவாறு செயல் வானி மராமதவகித
துகந்தததையும் தாதுபியின் கடவெதுமகப ஒரு போலகை தாதுதகிவெறிததை
யுய குறித்தது பாராட்டிக்கறி இவவாறு பேராதமையதவகி செய்வது கூடுமோ?
என்று சொல்ல, அதுகடப வகிமனன, உனக்கு கம்பிகை இவவியான இப்போது
என்னசொல் வேண்டுவது? எனக, சுக்கீவன், இராமபிரான கிதுபுத்த செருபுப
பேராத தானநிறும வானியின் வகிமனகை கிசெக்துமபேது சகதகிபுண்டாதின
தது: ஏழு மராமதவகித துக்கத இராத துக்குபியின் எதுமகபம இருதாறு
விதகடை தாது துக்கிவெறிததவ எனக்கு கம்பிகைகிபுண்டாகும் என்று சொல்ல
சுக்கீவனுக்கு கம்பிகைகிபுண்டாகுமது அவகது வகந்தகைக்கு இவவக்கு இராமபிரான
துக்குபியின் கடவெதுமபுக் குவிவகித தனது காதகடை விதகிவ இவவையத
துக்கிப பததுபேதுக தாதுதக்கு அபயவ எறிவ, அதகிவகடை சுக்கீவன்
'முனபு உயாநிடுகமகிவ வானி இதகித துக்கிவெறிததன: இராமபுது உலகந
விட்ட இதகித துக்கிவெறிதவ ஒரு சிறப்பதது' எனது கூறு பின்பு இராமபிரான
ஒரு பானத்தத ஏழு மராமதவகிதமென ஏவ, அது அமமரவகித துக்கதததாடு ஏயு
கவகிதபும துக்கிததசென்று மீண்டு அமபகுத் துக்கிவையகடகித எனகத வகாறு
இப்பாட்டின் முதலடியில் அறிவததகத, இராத சகிதகை ஆழ்வார் இவரு எடுத

துக் கூறியது, உன்னுடைய ஆறறவில் கம்புதலிலுள்ள அநிசங்கைகொண்ட குரக்கர்
சனாகது சங்கைப்பைப் போக்கவும் காரியம் செய்கிற, உன் பக்கமில் அநிசங்கை சிறிது
யினதற்கு உன் ஆறறவில் உள்ளபடியறிந்திருக்கிறேன் திறத்திலே காரியஞ் செயல்
வாக்கிறா? எனக்கென்க.

கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கும் காலத்திலே துன்பப்படுத்தினதென்ற பல வினை
காடல்களைச் செய்ககண்டு கோபித்த யகோதை விருஷமானதே திருவயிற்றில் கயிறறி
னாட்டி ஓடி ஓடிவந்தபின்னித்தவிட, கண்ணன் அவயாசம் யிழந்ததுக்கொண்டு தவழாது
அவயிருந்த தூட்டை மருதமாததின் கடுகில் எழுந்தருளியப்பொழுது அவயாச குறுக
காடல்கள் இழக்கப்பட்டபடியினாலே அமமரங்கனானும் முறிந்து விழுந்தவளையில
முன் காதல் சாபத்தால் அமமரங்கனாவக கிடந்த குடிரபுத்திரர்களுமும் சாபம் தீர்த்து
சென்றனர் என்கிற வரலாறு இரண்டாமடியில் அநுபந்திக்கத்தக்கது. இன்னொருடைய
சாபத்தாதத் தீர்ப்பது, இன்னொருடைய சாபத்தைத் தீர்க்கவாகாது என்று ஒரு சிலறி
வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது போலும் என்று கூடுவதற்காக.

[திருவாய்மொழிப்பாதி] கனிதென மெகலுசெழு மெகமெனக் கனிதுசெழும
என்று தூண்புடியும் அகவழிகளாய் புகுந்தும். பாதிப்பானற மெகவகனும், மெகம்
பொன்ற பாதிவகனும் திருமகாயிலே வாததிப்பது இவையு. * தென்னாறுவ வடவானாவ
குடிரவானாவ குணபாவ மதவானாவ * என்றும் * சோலை மழைகனிசே * என்றும் பாதி
தானாகச் சொல்லவாய்மொழியும் பூதி வேங்கடாதி சீகரவய வானமெனம் * என்று மெகக்
தானாகச் சொல்லவாய்மொழியும் எம்பெருமானிருக்கிற இவையுக்கு எமராகமனப்படி.

திருவாய்மொழிப்பாதி உன் உணவையிலே என் திருக்க நாள் இழக்க வேண்டும
திலே, இழக்கவண்டிடன், இனி உன்னைப்பொறும் நாளைச் சொல்லியருளினால் போது
மென்கிருள்.

எக்களெனக்கம்மன்னன்கத்த இன்னத்தாமன்கக்கம்மன்பத்தென்க / *
எக்களும் கிளறிமெனக்கெனத்த இறைஞ்சியினையினாய / *
மெகக்களமனத்தால்வழிபாடுசெய்தம் திருமென்கடத்தானே / *
மெய்க்களினையதிடுக்கென் உன்னடிக்கனடிமென்கேவுவதே.

6

மன அகத்த து கவாண் இன	உணவந்த உணவந்தவின்	வழிபாடுசெய்தும் ஆராதனை செய்கிடமான
என் உண்பதற்கு என் உண்க இவையின்க சொல்லு கிந்த சாதி	என் உண்பதற்குரிய என் உண்க உண்க சித்பவாசின்க கித்தாயக கிந்த தறித்த	திருமென்கடத் தானே அடிமென்க என் மெய் உயி உன் தருக்க மெய்யுத
இவையின்க இவையின்க மெய் உயி தான	என் உண்க தின தினான தினான்க தினான்க	திருமென்க எழுந்தருளியிருப் பவனே தருவென்க என் (சொல்லுமென்கதினே) மெய் வானே வானே உன் திருவகனினே மென்க தான
		என் உண்க என் உண்க

* * * [எக்களெனம்] தீர்ப்பாட்டில் "உண்பாதம் செய்வதடியே எக்களென" என்றதற்கு உன் திருவடிகளை என் சொல்பொறும் வான்கட ஒன்று உண்டா? அது எது? என்று ஸந்தேசித்ததும் சொல்லவாகவும் பொருளாகவுடும், எம்பெருமான "ஆழவிரி எக்களென பென்று நீ ஸந்தேசிப்பதென? அது ஒரு தேவரிசேஷத்திலே சீயதமையிருக்குமே" என்றருளிச் செய்ய அங்குள்ளாரும் ஸ்ரீகே வந்தனரு அதுபலிக் கிறது. அப்படியிருக்க என்னகு ஸத்திரம் தேச விசேஷமா? என்கிருள். இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் இமைமென்கன் என்றது சித்பவாசின்கன் சொல்லிற்றாகக் கொண்டால் இவையென வான்கிளக்க வடவது. இனி, ஸவாக்கிரகத்திதான்

தெவன்கிள் சொல்கிறதைக் கொண்டால் பரபோஜனாந்தரபார்கனனகாரதனங்குட
அகல்ய பரபோஜனாந்தரபோலே வந்து ஆந்தரிக் கிறதிறவிடதத காள் இழந்து
போலித! என்கொரகக கொளக.

பன்னிரவிரவுதரகர் 'எக்கனேம்' என்று பதம் பிரித்து உரையிட்டார். "எக்கனேம் என்றது எக்காந்நாடிடையேமென்றபடி" என்பது உரையின் நன்றிவுடன் உது. எக்கனேம் + கம். எக்கனேகம் என்று சந்திரபாஸம். "மலவி நெருந்நிந்நு உயிர்நெருப்பும்" என்பது என்றுவு. மகாவீரத்தலையால் 'எக்கனே' என்றே சொல்லப்பட்டவாறானும் அங்குமேயுள் குறையினால்: பன்னிரவிரவுதரகர் கம் காண்பற்றகாகும் காண எவ்வன் என்றதற்கு கொள்க.

இவ்விபுதியீதுள்ளார் அவ்விபுதியிலே சென்று அவதன்னை பரதவதைதக்கனாறு உலர்ந்து அங்கித அடிமைசெய்ய ஆகையாடுவார்போலவே அங்குள்ளாரும் இவ்விபுதியிலே வந்து வெள்ளவாய வெள்ளவாயதிகளான நீர்நாட்டி குளவகளை அநுபவிக்கவென்று மென்று ஆகையாடுவாரன்னாதவையி லார்வஸூலபலான திருவாடகின் காரம் காண்பா பெறுவதென்றோர் ஈன்றபாரிபிபாடு உலர்ந்து இவ்விடம் விட்டுப்பெயர்ந்து பிராகமரட டாரதே விடதாரக நீரில் விளறிநுது இரளநிரளாய மடுவவாக காயவகனிஞால் ஆராயித் குமபடிபுள்ள திருமலைமீல உரைமாற பெருமாடுன் ி.

[illegible]

சிறுநீரில் கருவெள்ளம், —“குளியலிஷ்டாத்தரவே மாதவா நுபவத்தைய பரவ
ணுவித்துப் பட்டவொண்ணாது. கான் உன் திருவடிக்கீழ்ப்பததும்பததாக நிபடி
பினை விசுவேஷத்தோடே வயாபதமாகாது. பௌருதா பெறுவது என்னோடுவன்
மென. ஓடிநிடிய வத்தையறறிமே இவர்க்கு இருக்கிறது.”

முதலடியில் "இளைத்தாமனரவர்கள்" என்ன வேண்டுமென்று 'இளைத்தாமனரவன்' என்றது முற்றுவினை. * தாவினவயங்கொண்ட நடத்தாமனரகட்கே * என்ற விடத்திற்பேரல்.

பயிவயத் புராணத்தில சாணாகதிரதஸ்தாநத்தைத் காட்டுமிடத்தில * வேக விக்கந்த சாணோள சாணம் நேரலதும் விபேச என்று உலகனந்த திருவடிக்கி பரஸ தாவித்த அரத்த திருவடிகளிலே சாணாகதிரதஸ்தாநம் செயவாரகக் காட்டியிருத்த வாலும, உதயமுத்ததாலே சாணாகதி செயதநாநிள எமபெருமானார் தாழும் அந்த சேல கத்தாத மூன்னிடடே உலகனாத திருத்தவிண்ணயின சாணாகதி செயததார்க் காட்டி, விருகணையாலும் சாணாகதி பரதாணத்தில உலகனந்த திருவடிக்கு ஒரு விசேஷமுண் டென்று தெளிவித்தது. இங்கு நேரல * அகவரீயலே நென்னெர பாகசம் சாணாகதிபாநை யானே இவக நுமபத்து முறையால சாணாகதிபாநமாநிகக்குமென்று ௩௦ முதலிகள் திருவுன்னம் பறறுவர்கள். உதகரு ஏறப இவவாநுமபத்தில உலகனந்த திருவடி பரஸ தாலும் மலிந்திருக்கம், * மிளபொன்னசேர் புரிதூல குதளையகன ஞாலவகொண்ட வன் கனவன் * கணாமின்கனாலகிரென்று கண்முகப்பி சிரிந்த தாளிண்பன் * அகல கொள் கவலமனந்த மாயன்னென்புன் * நிசைநாலும் தாலியகத்ததும் * மாதங்கு ணவகணந்த மனாநதகு * மண் ணும் விண்ணுய்கொண்ட மாயவமமான் * ஓரடிபர வெண்ணுலகுர் தட வந்த மாயாபா * தாவி ணவய்கொண்ட தடந்தாமரைகள் * (இங்கு) * மண்ணனந்த இணைததாமரைகள்,

இதனால், ஆழ்வாருடைய சரணாகதிக்கு இவக்கான திருவெங்கடமுடையானது திருவடிகள் உலகமனந்த திருவடிகளையெனது காட்டப்பட்டதாயிற்று. அதாவது, அததனைய ஸௌலபய ஸௌலபயம் வாய்த்தவை என்கை. ... 6

அடியென்மேலியங்கின்றவமுதே இணையோதிட தீயே ! *

கோடியாவடுபுள்ளுடையனே கோலக்கனிவாய்பெருமானே ! *

சேடியாள்வினைகள் தீமருத்தே திருவெங்கட தீயேபெருமானே ! *

கோடியார் பெருகுமுனைபதம் காண்கோவாதற்றேனே. 7

அடியென் மேலி	அடியென் னிட்ட வதபவித்துப் பகலான அமிருதமே !	திருவெங்கடத்த எப்பெருமானே !.	
அயினைந்		உன பாதம் காண	உனது திருவடிகளைக் காண விரும்புக
அமுதே			
சேடியார் சதி பதியே	தேவநி தேவனே !	கோவாத	கான் ஒரு கோயும் அறுவடி வாய்விருத்தம் (கோவாதங்கள் பகல் தாழ்த தாய் பஞ்சமோலே)
அடியென் கோடி	(பகலாவடு) பொலக்கனின் அருடிகளைக் கோடியார் வுடையனே !		
கோலக் கனிவாய் பெருமானே	அதிலை கனிவாய்ந்த அரைந் தாயுடைய பெருமானே !	கோடி ஆள்பொரு	ஒரு அன யாத்திரமும் தம
கோடி ஆள்பொரு	கோடியோடு செறிதம் பாய்ந்திடுமே		
கோடி ஆள்பொரு	கோடி ஆள்பொரு	ஆற்றென்	தரித்திருக்கமாட்டாய் தமக் கினைதேன்.
கோடி ஆள்பொரு	கோடி ஆள்பொரு		

* * * [அடியென் மேலி.] பேறுபயபாதென்று துணிந்திருத்தல் ஸ்வரூபமாயி னும அத்தனையில போக்பதை கெடுக்கக் கு விஷயமாக ஆக, தரித்திருக்க முடியாதபடி பதறியவண்டியிருக்கிறேன், அந்த பதறத்ததை யருளிச்செய்குளியபாட்டில், அடியென் மேலியங்கின்ற அமுதே!—எம்பெருமானுக்கு இவர் சாதாரண ஒரு திருவாய்மொழியே யிரா கின்றது இது. தேவ னாதிகள் உபயுச்சாற்றைய பருகிக் கனிபர்கள்; அதனோ இது! இங்குள்ள மற்றையவர்கள் அதுபயிக்கும் போலேயா கான் அதுப யிப்பது? அடியெனுடைய அதுபயம் அஸாதாரண மன்றோ வென்விரும், உடனே இணையோதிடதீயே! என்றது—அவருத் திருவாட்டிலே நிதயனாகிகள் உலகை எப் படி வதுபயிக்குக்களோ அப்படி இவரு அடியென் அதுபயிப்பவனவையெனோ? என்று காட்டினபடி.

ஆழ்வீர்! திருவாய்க்கு வந்து நீர் மோலித்துப் போகலாகாதோ? இவ்வனே விடந்து துடிப்பானேன்? என்று எம்பெருமான திருவுள்ளமாக, கோடியாவடு புள்ளுடையானே! என்றிரும். * ஆகவன் தவிராஜாபயதிஜவாத * என்று பெரிய திருவடியைய யம் கஷத்திலே விடுக்கிக் கொண்டு விரைக்கோடி வந்து அருள்செய்வதென்பது சிலர்க் கோயோ? அவருளுகரு அடியென் தருகதவனவிரே? அந்தப் புள்ளையனை என னனவியே மிதிது செறுததினாலாகாதோ? எனவிரும் போலும்.

கோலக்கனிவாய்ப் பெருமானே!—அழிவதாய்க் கனிந்திருந்துள்ள திருவதாத் தின பழப்பயக்காட்டி எல் லையுடைய கொண்ட வனக்கு மீண்டும் அத்திருவதாததைக் காட்டுதல் அரிதாயிற்றே! என்று திருவுள்ளம் கொண்டு சொல்லுகிறபடி. 'கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானே கொடியாவடு புள்ளுடையானே' என்று சொதது அர்வயித்து "ஆகரிதரை இவ்வழகை அதுபயிப்பிக்கைக்குக் கொடி கட்டிக் கொண்டிருக்கிற வியை! என்றருளிச் செயல்" கம்பினார்.

கோடியாள்வினைகள் தீமருத்தே!—விவத்தில விடையும் மருந்தைக் காட்டிலும் மலி யில் விடையும் மருந்து பிகசு ஏறக்குமே, திருவாய்க்குத்து காணும். * ஆகமருத்தினியா குவார் * என்றிற இவ்வழவார்க்கு அசேதகயான மருந்து பிடிக்காதே. எது மருந்து

எனதுதே 'ஆர்மருந்து' என்பவரானவராலே இவருண்ட மருந்து சேதமுண்டவோ பிடுங்க வேணும். கோலகண்ட தீர்த்தம் மருந்து உலகம் இ'ந்தாறும் கோலகட்டு மூலகாரணமான வினைகளைத் தீர்த்தம் மருந்து தருகியே மருத்துவனாயும் மருத்தராய் முள்ளையன் மகிழப்படுகின்றான். "அடிப்பை யெனியையறவமுதே மருத்தே திருவேங்கடத்தெய்வோரமாரே" என்று சேத்தர் அடியிதது "அவ்வருத்தம் புழி" பார்க்கு பட்டமே மருத்திதே. அவ்வருத்தம் புழிப்பார்க்குச் சாலகர்த்தமேயே உலகத்தினை அணிததாக நிறுவிற்றபடி" என்றருளிச் செயலா கம்பின்.

[கோலகண்டப் பெருந்திருத்தாயி.] உலகத்தம் காண கோடியார் பொறந்தும் கோலாது ஆற்றினே. எனருகது, உலகத்தம் காணகோலாது கோடியாரொழுதும் ஆற்றியே எனருகது அந்நவிககலாம். உன் திருவடிக்கைக் காண்கைக்கு உறுப்பாக வலப்ப னாத னாயும் என அதுவுடித்திலேன். அப்படியிருக்கும், விசேஷமாக னாதகாதுடாகம் பண்ணினவர்களை பலன் தாமதித்தால் துடிக்குமாபோலே காண துடிக்கின்றேனே யென்கிறார். இங்கே கம்பின் கம்பிடு. "எனாதனத்தைக் கண்ணிறவற வறுவுடித்துப் பலன் தாழப்பாரைப் போலே படாதினதேன். தனி யே ஒரு வார்த்தைமறுபடி ஒரு மலனுக்கு அது தலைக்கட்டினவாதே பெறுகிறேன் மென்றுதான். அதிலே சில ஸவகலயம் பிறக்கப்பட்டதே பலன் தாழத்தது எனருதல் ஆற்றிடுகலாம். அவனே ஸாதனமான விவாகத் தினமபிததால் அவன் கருணையும் ஏறிப்பாராதபடியானேனோ! எனறும் பய மிதே அதுவர்த்தியபது."

திருவார்த்தனத்தில பெருமாளுக்கு அமுது செயற்குணப் பண்ணுமனோது "அடி யென் மோலியமாவின்றவமுதே பென்விறவிப்பார்த்தை யதுலகதிப்படுத்தது பட்டம் விவமனம்."

கோலாதற்றேனாபதம் காணவேன் மறுன்னுணர்வின *
கீலங்கண்டத்தம்மாணுக்கிறான் முகணுரித்தினும் *
கோலையகண்டப்பல்குழனிதுமபம் திருவேங்கடத்தானே ! *
மாணயம்மயக்கிபடியேனபால் வத்தியமேயேவகாரவே

தன் உலர்வின	(தன்வருகுவலானே) தப்ப	கோல் கம்பின்	வந்த கம்பின்னான தன்
கீலங்கண்டத்த	காண உலர்வையுடையன	அடிப்பை	கம்பின்னான பவோடு
அம்மாணம்	கீலங்கண்டம்	அடிப்பை	கம்பின்னான பவோடு
கீலங்கண்டம்	(கூல சாதினான்) கீலங்கண்டம்	திருவாய்	கம்பின்னான பவோடு
திருத்தாய்	கீலங்கண்டம்	திரு வேங்கடத்தானே	கம்பின்னான பவோடு
உலகத்தம்	கீலங்கண்டம்	திரு வேங்கடத்தானே	கம்பின்னான பவோடு
கோலாதற்றே	"உன் திருவடிக்கைக் காண"	கம்பின்னான பவோடு	கம்பின்னான பவோடு
தேன் கந்த	காணகோலாதற்றே	கம்பின்னான பவோடு	கம்பின்னான பவோடு
	காணகோலாதற்றே	கம்பின்னான பவோடு	கம்பின்னான பவோடு

*** [கோலாதற்றேன்] னாதகாதுவுடையனம் என்பதற்கில் ஒன்றுநிலையெவா சோலங்கண்டே ஆசாப்பட்டு காக்கு கீட்டினால் கீட்டகாதுமே! என்று எம்மென்று மான் திருவள்ளமாய், துறா சாதிகளால் குறைபற்றவர்களான கீலகண்ட சதுரிக ஸ்ரீநாராயண பரபருதின்கூடத் தங்களுடைய உபாய தாரிதிரியத்தைச் சொல்கிக் கொண்டன்றோ வந்து உலகைக் காணப் பெறுகிறது என்வருள். "கோலாதற்றேனான் பாதங்காண" என்பது—கீலங்கண்டத்தமனானும் கீலகண்டமுகனு மிகலினும் சொல்லும் பரதமாயிற்று 'பிரானே! உன் திருவடிக்கைக் காண்கைக்கு வாரகன் துடிடானம் பண்ணுதேயிருந்து வந்தது உன்னை யோழிய ஆற்றமாட்டேன்' என்ப தால் அந்தத் தேவர்களின் வார்த்தை. இங்கே கம்பின்னான ஆச்சரியமாக அருளிச்

அவர் மேல் மன	நீதிச் சாதுவான பெரிய	உள்ளே ஆள்	செஞ்சு உயிர்ப்புகை
கூட	பிராட்டியர்	காரண	கொடுக்கை
இதைய அன	ஒரு கணமும் பிரிந்திருக்க	கீழ் ஆள்	ஒப்பதற்கான
மிகியல் என்	மாட்டேயானது சொன்	அவர்	தெய்வகை
த	கீழ்வானை	குளிப்பான்	கலாநிதிகுருங்குதல்
உதர ஈரம்	சிதம்பரம் பண்ணப்பெற்ற	கீழ்ப்பு	கிருஷ்ண பகிழ்ச்சி மன
	திருமாலை மூட்டவனோ	திருவெங்கடேசரோ-திருவந்திய வாதகன்	
மேல் உயர்ந்த	ஒப்பதற்கு உதர புருஷ	புருஷன் தன்	அவையிடின் என்
	கூட	யா அடியை	
உயரம் மூன்று	செய்தோரோடுகூட	உன் அடியை	உதர திருவாய்மொழி
கூட்டிய	கூடையே	அவரது புது	கீழ் கொடுத்தான் அகலித
		தேன்	கீட்டுடன்.

என [அகலிதனோ] கீழ் ஒப்பது பாட்டாடும் சாண்புள்ள வாய்வெறுநுடைய வாய் தமதாய் தமமுடைய ஆதரணமையாம் சொன்னார். இப்பாட்டியை தமமுடைய அப்பகைத் தட்டகை எதற்குக்காகவோ பெரிய பிராட்டியனார் புருஷனாரை மூன்று முறை கொண்டு தமமுடைய ஆதரணத்தையும் அவையுதரத்தையும் தெரிவித்ததுகொண்டு திருவெங்கடேசரோடு திருவந்தியை சாணம் புதுக்கு.

எம்பெருமானுடைய திருமாற்பேசை சிதம்பரம் பண்ணுகின்ற பெரிய பிராட்டியார் 'குறையும் அவையினோ, இறையும் அவையினோ' [ஒரு கண்ட பொருளும் பிரிந்திருக்கமாட்டோ] என்று இதையே திருப்பித் சொல்கிற கொண்டிருக்கிறான். ஒரு கீழ்ப்புறம் பிரிவதே சிதம்பரம் பண்ணுதலுடனிருக்கிறார். ஒரு அடியை பார்த்து நினைக்கிறார். கீழ்ப்புறம் இவ் வாதகன் எதற்காகச் சொல்லுவது மெனவோ போகலத்தின் கந்தைப் பார்த்தவாதே ஐயோ! அவை போதவில்லை என்றவோ வென்று அதிசயமாக புண்டாக்கடிவது. அவையினரைச் சொல்லுகின்ற சொல்லுமிறப்பென்ப.

அவையின் மனம்—புதுப்பதின் பரிமாற் தானே ஒரு வடிவு கொண்டாப்பினரே தோன்றினவனான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி அந்தப் பூமிய வானை நிரொளித்த அதனிடமுத் திருமாற்பேசை வந்து சொந்த அப்பயிர் காட்டினம். மெனஞ்ஞானநிபைநான்குபிம் இவ்விதம் காப்பே பென்று. அவ்வளவு சொந்தான கந்தை மிகுத்தது. இது கமக்கு கீழ்க்குமே கீழ்க்காப்பே வென்று அதிசயமாக தோன்றுவது விஷய அவையினரையே வுதம்.

உதர மனம்!—அப்படியாட்ட பெரிய பிராட்டியார் சிதம்பரம் பண்ணுமபடி வான திருமாலைப்புகையினோ! என்றது. எம்பெருமானுக்கு உயரத்தவழம் உயேவத் தமதாய் இரண்டுதன் கமக்குகாட்டாப்பினரே பிராட்டியை புருஷனாரைத் தவறும் உயேவத் தமதாய் இரண்டுதன் கமக்குகாட்டி. புருஷனாரைத் தமதாய் தமதாய் கீழ்க்கு இப்போது இவ்வுயிர்ப்புகையினாரைமென்று அறிவக்கூடியது எம்பெருமானுடைய காரணத்தவ பரபுரத்தான வாய்ப்பாக மையத்தத்த தெரிந்துகொண்டு அவரை ஆதரவாகும்போது இவ்விதப்புருஷனாரை மூன்றிடிலுண்டிய அவையோ என? என விக, குளித்த ஜலத்திலுக்கட கொடுத்தான் கொடிய மெருகாப்பேசை காவியுத ஸுமருத்தான அவை திருவந்ததியை, சேதான அவையுடைய பண்ணும் அபாரத் மடியாரைத்தவ பிறப்பதமுண்ட; அப்பகைத்தவ பிறத்தவ அவையாரத்தவைப் பொறுமது இப்பிராட்டியை வென்க. தன்னுடைய உயிர்தாரைக்கொடுக்க அசேறந்த கதவாறதி தகைய ஜகப்பிகுதான் பிராட்டி. ஆகையால் மையத்த வுதர்ச்சி புன வதுகூடம் அபாரத் பாதாரை புருஷனார் புருஷனாம் அவையினராகும்.

பிராட்டியின் புதுக்காரம் அவ்வளவு காரியம் செய்கிறவையினால் அமெலுக்க மாதம் எனவிறப்பிய சேதாக்கு இவன் மாதவாய் அந்த மையத்தமடியை இவர்

காது வகுத்தல் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதே யிருக்கிற பொரு தன்மைமும் எம்
பெருமானுக்குப் பத்தியாய் • பித்தர் பணிமலர்மேல் பாவைக்கு • என்விறப்படியே அவன்
தன் தாவலகண்பத்தகத் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி கடக்குப்படி அபிமத விஷய
மாயிருக்கிற பொரு தன்மைமும் உடைபடாதகையாலே இவருடைய புருஷகாரம் ஒரு
வகையாலும் விபலாகமாட்டாது.

உலகில் புருஷகாரம் செய்யுங்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; அவர் விஷய
த்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் கெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்க
வேண்டியது ஒன்று; வாரீடத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவரீடத்தில் தம்
வாக்கு வெற்றி பெற்றே திரும்படியான வாய்மையிருக்கவேண்டியது மற்றொன்று
இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புஷ்டகமென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

இதெல்லாம் உண்மையே: சர்வரீது கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன்
சேதருகடைய குற்றங்களை நீறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை சேலுத்தியே தீர்
வேன் என்று நிற்குமனவில் பிராட்டி தான் என்ன செய்யமுடியும்? என்னில்: இது
இவருடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆகேபமாகும். இவன் விதையாகப் பிறந்து
விதையிருந்த காலத்தில் இவனைப் பத்துமாதம் இடைவிடாது படாத டாகனும் படுத்
தின் ராசுகாணிகளின் கொடுமைகள் மூன்றாம் மாதத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அது
மான் 'பெருமான் வெற்றிப்பெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்' என்று
ஆறியிருந்து தாவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து 'இவ்வாக்கினின் அபராதங்களைக் கண்ட
கிட்டுச் சித்திரவதம் பண்ண சித்தாத்திருக்கு மெனக்கு இடமளிக்க வேணும்' என்று
(பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவியே, சொல்லிருக்கனான அவ்வனுமனையுமுட்பட
இவன் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தானென்பது ஸ்ரீ ராமாவன் ப்ரஸித்தம். அப்படிப்
பட்ட விவன் • அவ்வி மலர் மகன் யோகமயக்குக்களாவியும் நிர்குலம்மான் • என்விற
படியே தன் பேரவகையிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவனாய் • சின்னன்பின் வழிநின்று
கிளை பிடித்தேதம்பிரானாக • என்விறப்படியே 'மாயா மிருத்தின் பிள்ளை யே' என்ற
தும் விளைவதறியாத அதின் பிள்ளை தொடர்ந்த யோகவனாய் இப்படி தனக்கு விதே
யனாய் ரவிகனாயிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லவென்பது பற்றிக் கேட்டுவணுமோ?

உதறணியா என்பதனும் புருஷகாரபூததான பிராட்டியும் சர்வரீதுமான இரு
வருகடையவும் சேர்த்தியானது எப்போது மூன்றென்று காட்டப்பட்டதாகும். ஞானம்
ஆனந்தம் மூதலியவை எப்படி எம்பெருமானுக்கு ஸ்வரூப சிவபுகக்கனோ அப்படி
ஸ்ரீபதித்வமும் சிவபுகமாவகையாலே இவனோடே கூடியே சர்வர ஸத்பாவமென்று
கொள்க. சேதனர்களின் அபராதங்களைக் கண்டகிட்டு தண்டிக்கவல்லவனான எம்பெரு
மானுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையும் சேதன் செய்யும் குற்றங்களின் மிகுதியையும் கண்டு
'ஐயோ! என்னுமுமோ!' என்விற பயத்தானே எம்பெருமானின் கிட்டு ஒரு கொடிப்
பொழுதும் அவலமாட்டான். இப்படி இவனிருந்து நோக்குகையாலே சர்வரீதுகடைய
ஸ்வாதந்திரியத்தகத் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை சித்தாத்தோ சேதன் அஞ்ச
வேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை.

அன்றியும், பிராட்டியானவன் எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியே யிருக்கின்ற
னென்று தெரிந்துகொள்ளுமனவின் எந்த மையத்திலும் எம்பெருமானின் ஆர்யபிக்கலா
மென்பது தேறி நிற்கும். 'புருஷகாரம் செய்யவன் அருகே யிருக்குங்காலம் பார்த்து
ஆர்யபிக்கவேணும்' என்று மையப்ரதிகை வேண்டியதில்லை; ஆர்யபிக்கவேணுமென்
விற ரூபி பிதக்க வேண்டுவதத்தனியே.

பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதென்பதை விபலாவதோ காத்தல்
செய்தியாலும் தெரிந்துகொள்ளலாம். ராமாவதாரத்தில் அளவு கடந்த அபராதத்
தைச் செய்த ப்ரஹ்மாவந்தரத்திற்கு இவக்காய் தகையறுப்புண்ண வேண்டிய காலம் க்கு
தபக்கு இவக்காய்த் தகையெற்றுப்போனது பிராட்டி அருகிருந்ததனுமேயாம். அவ்வளவு

அபராதி யவ்வாத ராவணன் ராமசுரத்துக்கு இலக்காய் முடித்துபோனது இவருடைய ஸர்வீத் பில்லாமையினாலேயாம்.

இங் வர்த்த விசேஷங்களைவளம் எட்டிய மிக அருமைமாக அருளிச் செய்யப்பட்டவை: "ஒரு வன் பட்டர் பிண்டி யழிய மனவான அனரவர்க்கு தவய மருளிச்செய்கைக்காக 'எவிலாரும் போய்க்கான்' என்ன, கஞ்சியகுமையுடுத்திருந்துபோய் கம்மை இராய்என்று அருளிச் செய்தவர் என்று வெறுத்திருக்க, அப்போதே ஜீவர் எங்கும் ஞா? என்று கேட்டருளித் தேடி யழைத்துக் கூட வைத்துக்கொண்டிருந்து தவ யத்தை யருளிச்செய்தா நிற்கச்செய்தே அப்போதருளிச்செய்த வார்த்தை" என்று தொடங்கி எட்டு ஸ்ரீவர்த்திகள் ஸேவிக்கே.

கேரீய் புகழாய்! இப்பாதி. கீழ் முதலடியில் புருஷாரவரணம் பண்ணின வாரே அந்த புருஷகார பலத்தாலே எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதத்திரீயமானது தலை மடித்து தலைபெடுக்கும் குணங்கள் விவருண்டு; அந்த குணங்கள் ஆர்யண ஸௌகர்ய பாதகங்களைன்றும் ஆசரிதகர்ய பாதகங்களைன்றும் இரண்டு வகுப்பாயிருக்கும். அஞ்சாமல் உராமல் காம் ஆசரிக்கும்படி அநுகூலப்படுத்துகின்ற குணங்கள் ஆர்யண ஸௌகர்யபாதகங்களைப்பெடும். ஆசரித்த பிறகு காரியம் தலைக்கட்டும்படி செய்யும் குணங்கள் ஆசரித கர்யபாதகங்களைப்பெடும். வாதஸம்பம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம் ஸௌவப்பம் என்ற குணங்கள் ஆர்யண ஸௌகர்ய பாதகங்களாம். ஆர்யணமுக்குள்ள இச்சேதன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சும்போது தோஷ போக்பதவருமாய் வாதஸம்பத்தை நீக்கித்து அந்த அச்சம் நீரலாம். கூம் காரியம் செய்வதினா செய்வதினா என்பத சங்கக புண்டாருமளவில் இழவு பேறு தன்னதாம் படியான ஸ்வாமித்வத்தை நீக்கித்து அந்த சங்கக நீரலாம். உபயவிபூதிக்கும் கடவனு விருத்தும் பெருமைக்கு பரகாமான ஸ்வாமித்வத்தைக்கண்டு தன்னுடைய தன்மைகைய யதுவாதித்து அகல நீக்கக் கேருமளவில், தாழ்நின்றவர்களைவாரே. புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவமான ஸௌசீல்யத்தை நீக்கித்துத் தெளிவுபெறலாம். இத்திரீயங் எனக்கு கட்டாதவனான அவனை காம் எப்படி ஆசரிப்பதென்று பிற்காலிக்க நீக்கக் கமனிக, தன் வடிவங் கூடிர்வியுபயாக்குகையாத ஸௌவப்பத்தை நீக்கித்துத் தெளிவலாம். ஆக இந்த வானு குணங்களும் ஆர்யண ஸௌகர்ய பாதகங்களாகையாலே இவை இவகு வகிசையாக அநுகூலிக்கப்படுகின்றன. எவ்வகை பெய்க்கில்;

1. கேரீய் புகழாய் என்று வாதஸம்பத்தைச் சொன்னபடி. 2. உலகம் முற்ற டையாய் என்று ஸ்வாமித்வத்தைச் சொன்னபடி. 3. எவ்வகை வாவனே என்று ஸௌ சீல்யத்தைச் சொன்னபடி. 4. கேரீயவன் முனிக்கணங்கள் விரும்பு நிதவேய்கடத்தானே என்று ஸௌவப்பத்தைச் சொன்னபடி.

பக்தர்களில் கைங்கர்ய நீஷ்டர்கள் என்றும் குணதுபவ நீஷ்டர்கள் என்றும் இரண்டு வகுப்புண்டு. எங்கும் அப்பாருபாட்டைத் திருவுள்ளம் பற்றியே "அமரர் முனிக்கணங்கள்" என்றதென்று அருளிச்செய்தார். "வைகுத்தத்தமாரும் முனிவரும் வியாதன" என்று பரமபதத்திலும் இவ்வகை பாருபாடு உள்ளதாகச் சொல்வீற்று.

புகழோன்றில்லாவுமே—ஆதிஞ்சர்ப்பமும் அகர்ய கதித்வமும் ப்ரபத்திக்கு அநி காரமாகையாலே அகவிரைண்டையும் சொல்லுகிறதிக்கு. கர்மஜ்ஞாக பத்திகளிலும் அவற்றக்கு நேத்துவான ஆத்ம குணங்களிலும் அக்வயமின்றிக்கே அவற்றுக்கு விபரீ தங்களைவறறுவதாய் பரிபூரணனுபிகுக்கிற விருப்பமையும், தன்னுடைய ஸ்வருபம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் சர்வரனுக்கு அதவந்த பாதத்தரமாயிருக்கிற விருப்பமையும் அது ஸந்தித்து கூம் கர்யத்துக்கு காம் கடவிவர்மவியா மென்றிருக்கை ஆதிஞ்சர்ப்பம். மாத பிதர்க்கள் புதரர்கள் பராதர்க்கள் பரம்மருத்ராதிகள் வாரும் ரகுகர்களால்; ஸாடுவ்வரனே ரகுகன் என்றிருக்கை—அகவயதித்வம். இவைவிரைண்டுமுடைமை சொல்வீற்று 'புகழோன்றில்லாவுமே' என்பதனும்.

உண்டாகி கீழம்கூறு புத்தேன்—ஆக இவ்வளவானும் தவயத்தில் பூர்வகண்டம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரபத்தியானது வாகிகமாகவும் காலிகமாகவும் மாணரிகமாகவும் உண்டு. 'என்னை நீ சாதிக்கவேண்டும்' என்று வாயினால் பிரசார்த்திக்கை வாகிகமாகும். * அஞ்ஜலி: பரமா முத்தா கதிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ * என்றிறப்படியே பகவத் ப்ரஸாத நிறைபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரபோகித்தல், காகாதரன் ப்ரதலானுரைப் போலே ரக்ஷகவஸ்து இருத்தலிடத்தே வருதல் சொக்கை காலிகமாகும். தின்னிய அத் பவணாயல் நகரஞ்ஜதல் மாணரிகமாகும். * ஜ்ஞாநக்மோக மென்று சொல்லுகை யாலே மர்கந்தகம கிறத்ததாகும். அதுவே இங்கு உற்றது. அஸ்மதாதிகஞ்ஜதைய உஜ்ஜீவகார்த்தமாக ஆழ்வார் பாகராரீட்டு அருளிச்செய்த வித்தகை; இதனால் ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தி வாகிகமென்று கொள்ளக்கடவதன்று.

10

* உடக்கீழம்கூறுபுத்த அடியிர்! வாழ்மினென்றென்றதன்கொடுக்கும் *
படக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகர்க்கட கோபன் *
மூடப்பான்சொன்னவாயிரத்தத் திருவேண்டத்துக்கினைபற்றும் *
பித்தநார்பித்தநாரீற்றிடுக்கு பெரிவானான் கிவவுவரே.

11

அடியிர்	அடியவர்களை	முடப்பான்	சொன்ன	வாழ்ந்ததை முடிப்பதற்காக
அடியிற் அமித்த	பெருமைய திருவடிவின்	கோவன்	அருளிச்செய்த	அருளிச்செய்த
புருத்த உத்	தேய புருத்திடுத்த உத்தி	கூயித்த	கூயித்திதன்கூறும்	கூயித்திதன்கூறும்
மின் வந்த	வித்தப்போருக்கன்'வந்த	திருவேண்டத்	திருவேண்டயின் விடய	திருவேண்டயின் விடய
வந்த	அவ்வாதமும் கட்டிக்	தக்கு இவை	மான் இத்திருவாய்	மான் இத்திருவாய்
	கொடுத்த.	பத்தம்	மொழியை	மொழியை
அருள் கொடுத்தும்	அருமை பன்னுதெவனும்	பித்தநார	வாழ்ந்ததையும் பாம்பரை	வாழ்ந்ததையும் பாம்பரை
படி கோழ் இவர	ஒப்புவந்தப் பெருமைய	பித்தநார	ம'கவும் அயனம்பித்தவர்க்க	ம'கவும் அயனம்பித்தவர்க்க
பெருமானை	வாய்ந்தவனுமான வாரீசை	பெரிய வானும்	பாணகாரென்றென பாம்பரை	பாணகாரென்றென பாம்பரை
பழனம் குருடர்	விசிவன்களை புடைய திருவ	வித்திடுத்தகை	நினை	நினை
உடகோபன்	கிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்	அவர்	கினை கினை வித்திருப்பர்	கினை கினை வித்திருப்பர்

* * * [அடிக்கீழம்கூறு.] இத்திருவாய்மொழியைப்பற்றினவர்கள் திருவாய்மொழியே நித்திய நுபலம் பண்ணப் பெறுவதென்று பயனுரைத்துத் தங்கிக்கட்டுமின்றி. எம்பெருமானுடைய திருக்கையானது திருவடிவை கோக்குமாபோலே விருப்பதுண்டே; அதற்கொரு கருத்துக் கண்ணவாம்: "அடியவர்களை! உங்களுக்கு இந்தத் திருவடியே தஞ்சம்; இதன்மேலே அமித்த புருத்த வாழ்த்து போகின்" என்று தெரிவிப்பதாகக் கருத்துக்கொள்ளவாம்; அதனை இங்கு முதலடியில் காட்டியிருக்கிறது. பட்டர் பூரீங்க ராஜஸ்தவத்தில் * கிட்டம் பூரீங்கே விது: * என்றிற ச்லோகத்தில், * நிதிகாரம முக்கியம் ச்ரணயிதி பரமம'ன் ததிகா: ஸ்ரடம் ப்ரூதே பாதாய்புதுபுனம் ஆஜ்ஜாநிதயித: * என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

படிக்கேழ் இவ்வாய் பெருமானைப் படிபென்று ஒப்பு; கேழ் என்று உயர்வு; ஒப்பு முயர்வு மிக்காத பெருமான். * கதந்நாமச்சாப்பதிகச்ச ந்ருப்பதே * கிஸ்ஸமாப்பதிக மப்பதத்தயர் தேவ மெனபரீஷதி ஸரஸ்வதி * ஒத்தார் மிக்காரையிடுவாய மாமாயா * என்றிற பிரமணங்கள் காண்க. அன்றிக்கே, "அருள் கொடுக்கும்படிக்கு, கேழ் இவ்வாய்ப்பெருமானை" என்றுப் கொன்னவாம்; "ஆச்சித விஷயத்தில் அருள்கொடுக்கும் ஸ்வபாயத்துக்கு ஒப்பியவாத ஸர்வேசுவரனை" என்பதாஃது.

முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்—தம்முடைய மகோதத்ததை சிறையெற்றிக் கொள்வதற்காக அருளிச்செய்த ஆயிரமென்று உரைத்தார்கள் சில ஆசாரியர்கள்: "பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ என்றிற ஸ்ரீமதர விதோதத்ததை ப்ரடிக்கையிலே திருவுள்ளத் தாலே அருளிச் செய்தவாயிரம்" என்பர் ஸப்பிக்கை.

திருவேங்கடத்துக்கு துணைபாட்டம்—* வான் திகழுஞ் சோலை மதினாங்கர் வன்
புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மன்றகனாயிரமும் * என்ற திருவாய்மொழித் தனியன்படியே
ஆயிரமும் ஸ்ரீ சங்ககாதன் விஷுவாக வங்கல்பிக்கப்பட்டு அதில் இத்திருவாய்மொழி
திருவேங்கடத்துக்குப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டதென்பது கன்கு அறியத்திடக்கின்றது.

இப்பாட்டின் சுற்றடியின் கவைக்கு ஏற்ப ஈட்டில் கம்பின்னை யருளிச் செய்த
ஸ்ரீஸூத்திகள் காண்க:—“ இவர் பண்ணின ப்ரபத்தியே கங்குமெல்லாம். தனித்து
வேண்டா, இப்பாகரத்தைச் சொல்லிப் பலத்திலே அவயிக்குமத்தனை. நற்கன்றுக்கு
இரங்கினது தோல் கன்றுக்கு இரங்குமாபோலே இவரை நினைத்து இப்பத்தும் கற்றார்
பக்கலிலும் சச்சுரன் ப்ரஸங்கனும். ஸ்ரீ விபீஷணுழவானோடு வந்த நால்வர்க்கும் அவன்
பண்ணின ப்ரபத்தியே அளமாததிறே. ‘இவனுடையவன்’ என்று எதிர்த்தலைக்குத்
தோற்றவிருக்கு மத்தனையே வேண்டுவது.”

“பிடித்தார் பிடித்தார்” என்ற இரட்டிப்புக்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள்
உருவர்; (1) சொல்லைப் பற்றினவர்கள். (2) பொருளைப் பற்றினவர்கள் என்று ஒரு
நிர்வாணம். பிடித்தாரைப் பிடித்தவர்கள் என்றபடியால் ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளைச்
சொன்னதாக மறந்தொகு நிர்வாணம்.

11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் கம்பின்னை திருவடிகளை சரணம்.
வடக்குத் திருவிநிப்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காலூர் பிரதிவாதிபங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திருவாய்மொழி திவ்யார்த்ததீபிகையில்
ஒரும்பத்த முற்றிந்ந.